

SCIENCE ACTION **ТРИЛЪР**

16

АГРЕСИВНА ФАНТАСТИКА

СМЪРТ НА МАРС

НАГРАДА
НЕБЮЛА

СМЪРТ НА МАРС АГРЕСИВНА ФАНТАСТИКА

Превод: Красномир Крачунов

chitanka.info

ХАРЛАН ЕЛИСЪН
МОМЧЕТО И НЕГОВОТО КУЧЕ

ГЛАВА 1

Намирах се навън заедно с Блейд, моето куче. Бе неговата седмица да ми досажда: наричаше ме непрекъснато Албърт. Очевидно мислеше с кучешкия си мозък, че това е дяволски забавно.

Хванах му няколко водни плъха и в притурка остриган пудел с каишка, избягал от някого в подземиято, така че Блейд не беше гладен и нямаше нищо против да се позабавлява.

— Давай, приятелче — поисках от него. — Потърси ми девойче.

Кучето само хихикна, ако се съди по ръмженето от дълбочината на гърлото му.

— Ти си направо смешен, когато те обхваща желанието.

Може и така да е, когато ме обхваща желание да изритам този беглец от градското сметище по тесния му задник.

— Търси! Не се шегувам!

— Не те ли е срам, Албърт. След всичко на което съм те научил, ти пак ми казваш: „не се шегувам“! Не се шегувам!!!

Блейд почувства, че търпението ми отива към края си и много неохотно се зае с работа. Приседна на задните си лапи на изпотрошените остатъци от тротоара, окосменото му тяло се напрегна, а клепачите затрептяха и се затвориха. Затекоха мъчителни минути. След като изминаха петнадесет, той се изтегна на земята, разтвори леко предните си лапи и сложи между тях главата си. Отпусна се, започна леко да потръпва, сякаш го хапеше някаква бълха. Така продължи още четвърт час и накрая се обърна по гръб с гол корем към вечерното небе, скръсти предните си лапи като богомолка и безсрамно разтвори задните си.

— Извинявай — каза той. — Аз нищо не открих.

Бях вбесен и готов да набия песа, но разбихах, че той се постара и направи всичко възможно. Неуспехът на Блейд ме подхлъзна: адски желях да сваля някое маце. Но какво да се прави?

— Е, добре — измърморих примирен. — Да ги вземат дяволите!

Песа се претърколи на хълбока си и бързо се изправи.

— Какво искаш да правиш?

— Ние нямаме под ръка много интересни занимания, с които да се захванем, нали? — отвърнах без да крия сарказъма си.

Той отново седна, сега в краката ми, с оскърбено-смирен вид. Облегнах се на остатъка от стълба на уличен фенер и се замислих за момчетата. Колко болезнено беше!

— Ние винаги можем да отидем на кино — казах накрая.

Блейд огледа улицата и не каза нищо. Кучешката му порода чакаше последната ми дума. Той обичаше киното не по-малко от мен.

— Е, добре де, да вървим.

Кучето скочи и затича след мен, изплезило език и често въздишаше от удоволствие. Почакай, негоднико, дали скоро ще се смееш отново. Едва ли ще имаш скоро пуканки!

„Нашата група“ беше скитническа глутница, която обичаше да живее комфортно и не можеше да се задоволи само с обикновени набези. Тя бе намерила начин да си осигури такъв живот със сравнително безопасен и чист занаят. Момчетата от „Нашата група“ разбираха от киноизкуство и бяха завладели района, където се намираше театър „Метропол“. Никой не се опита да нахлуе в територията им, понеже киното бе нужно на всички. И докато тя можеше да осигури непрекъснати прожекции, момчетата оставаха на работа и обслужваха такива солисти, като нас с Блейд. Най-вече самотници като нас.

Отначало купих билети — струваше ми кутия свинско варено за мен и консерва сардини за Блейд. После пазачът на „Нашата група“ ме насочи към нишата, където сдадох оръжието си: Колт 45-ти калибър и Браунинг-22. Като видях, че от спукана тръба тече вода, казах на гардеробиера, юначага с огромни брадавици по лицето, да премести арсенала ми на сухо място. Той не ми обърна внимание.

— Ей, ти! Жаба пъпчива! Премести нещата ми на сушина... Ако се появи и едно петънце ръжда, костите ще ти смеля!

Той започна да спори, поглеждайки към пазачите, знаейки, че ако ме изхвърлят, губя билетите си, независимо дали ще попадна вътре или не. Но те не пожелаха да се размърдат и му кимнаха да направи, както му казвах. Брадавичавия неохотно премести Браунинга на сухо, а Колта закачи на кука под лавицата.

Блейд и аз влязохме в театъра.

— Искам пуканки.

— Много ще ти дойде.

— Е, добре де, Албърт. Купи ми пуканки.

— Нямам вече нищо, изпразних се до дупка. Ти ще оцелееш и без пуканките.

— Държиш се като лайно — гневно каза кучето.

Вдигнах рамене. Това не ме засегна.

Залата се оказа препълнена. Бях много доволен, че пазачите на входа не се погрижиха да приберат и разни други неща, освен огнестрелното оръжие. Пиката и ножа, които се намираха в смазани ножници на гърба ми, ми даваха увереност.

Кучето намери две места едно до друго и ние започнахме да се провираме по реда, като настъпвахме нечий крака. Някой изруга, но не му обърнах никакво внимание. Изръмжа доберман. Козината на врата на Блейд се навири, но той позволи тази некоректност да мине безнаказано. Дори на подобна неутрална територия като „Метропол“ можеш да си навлечеш неприятности.

Веднъж чух за търкала в Гранд Люис, на южната страна. Завършил със смъртта на десетина скитници и техните кучета, а театърът изгорял до основи. Заедно с него се превърнали на пепел няколко отлични филми с участието на Къгни. След това бандите постигнаха съгласие, че кинозалите получават статут на убежище. Сега стана по-добре, но винаги може да се намери някой, на когото безпорядъка в главата му пречи да бъде търпелив.

Ние попаднахме на троен сеанс. „Суровата сделка“ се оказа най-стария филм. Бе снета през 1948 година, преди 76 години, и само Господ знае, защо не се е разпаднал. Лентата непрекъснато излизаше от ролката и момчетата тгръбваше да спират прожекцията и да презареждат машината. Но картината не беше лоша.

Разказваше се за соло, който бил предаден от шайката и той си отмъщавал. Гангстери, банди, непрекъснати схватки и стрелби. Въобще сериозен филм.

Вторият бе направен по време на Третата война две години преди да се родя. Наричаше се „Мирисът на парчето месо“. Основното в него бе дупченето на корем и по някоя ръкопашна схватка. Сцените с разузнавателните гончета, които въоръжени с огнемети запалваха китайските градове, бяха превъзходно направени. Блейд поглъщаше

всичко с пламнали очи, макар не за пръв път да я гледаше. Веднъж се опита да ме убеди, че този филм е за неговите предшественици, но аз не повярвах и казах, че това са кучешки глупости. Но песа ми така и не се раздели с тази невероятна идея.

— Не искаш ли да палиш детенца, геройче? — прошепнах на ухото му.

Блейд разбра подигравката, повъртя се на място, но не ми отвърна нищо, като продължи да гледа с удоволствие, как кучетата си пробиват с огън път през града. Аз просто умирах от скука. Чаках главния филм.

Най-после дойде и неговото време. Той разтърсваше душата, бе направен в края на седемдесетте и се наричаше „Черните кожени ленти“. От самото начало нещата тръгнаха като по масло. Две блондинки в черни кожени корсети и ботуши до самия чатал, с бичове и маски, се нахвърлиха на слабо момче. Една от кокошчиците седна на лицето му, а другата го яхна. Започна се нещо невъобразимо. Седящите до мен самотници сами себе си налагаха. И аз се канех да се облекча по този начин, когато Блейд изведнъж се обърна към мен и каза съвсем тихо, както правеше обикновено, когато долови необикновена миризма:

— Тук има маценце.

— Ти си мръднал нещо — прошепнах аз.

— Усецам го. Тя е тук, човече.

Като се стараех да не изглеждам подозрителен, се огледах. Почти всички места в залата бяха заети от самотници с псетата им. Ако тук се бе вмъкнало момиче, би се вдигнал бунт. На части щяха да я разкъсат, преди някой щастливец да ѝ се качи.

— Къде? — запитах тихо.

Край мен самотниците трескаво работеха. Когато на екрана блондинките свалиха маските си, и една от тях започна да обработва нежния момък с дебел дървен прът, в залата премина стон.

— Дай ми само минута — донесоха се до мен думите на моя пес.

Той сериозно се съсредоточи, тялото му се напрегна, очите му бяха затворени, а ноздрите — издути и трептящи. Не започнах да му преча. Нека се потруди.

Това можеше да бъде и истина. Знаех, че в подземията са снимали най-глупавите филми, от този тип лайна, които са били

предпочитани през 30-те и 40-те години. Всичко чистичко, дори и женените двойки спят на отделни легла. Дочувах слухове, че от време на време някоя смела мацка от благонравните подземия тайничко се явява да погледа, какво всъщност представлява истинската порнография. Не веднъж съм слушал за това, но свидетел не съм бил досега нито веднъж.

Шансовете точно в такъв театър да се срещне маце, бяха съвсем малки. В „Метропол“ идваше различен народ. Разберете ме правилно, нямам особени предубеждения срещу момчетата, които си залагат един на друг... дявол да го вземе, ясно ми е какво ги води. В днешните времена мацетата не стигат за всички. Но не мога да си се представя с някакъв си там слабак, който ще се залепи за тебе, ще ревнува, трябва да се грижиш за ловуването, а той си въобразява, че единственото, което е нужно да прави, е да си разголва задника за тебе, докато ти вършиш вместо него цялата работа.

Затова, отчитайки присъствието на буйните юнаци, идващи за развлечение в „Метропол“, бях сигурен, че едва ли някое момиче ще рискува да се появи тук. Но ако наистина е дошла, то защо другите кучета не са я усетили?

— Третия ред пред нас — осведоми ме най-после Блейд. — Мястото до пътеката. Облечена като соло.

— Как така ти я усети, а другите кучета не успяха?

— Ти забравяш, кой съм аз!

— Нищо не забравям. Просто не ти вярвам.

Но въпреки това вярвам на кучето си. Ако на времето сте били такъв глупак както аз, а псе като Блейд ви е научил на безброй разни неща, ще ви се наложи да вярвате на ВСИЧКО, което то казва. С учител едва ли ще поспориш. Блейд ме научи да чета и пиша, да събирам и изваждам.

Четеното е дело полезно. То може да послужи в най-неочаквани случаи. Например, да се подбират консерви от бомбардираните супермаркети. Неведнъж умението ми да чета ми помогна да не взимам консервирано цвекло. Ненавиждам го.

А колко много узнах от кучето за живота преди Третата Война. Затова трябваше да повярвам, че то е успяло да подуши тук момиче, макар другите псета да не бяха могли. Блейд ми разказваше това за хиляден път. ИСТОРИЯ — ето как се нарича това. Боже мой! Аз не

съм толкова тъп! Аз зная, какво е това. **ТОВА СА ТЕЗИ НЕЩА, КОИТО СА СЕ СЛУЧИЛИ ПРЕДИ ДНЕСНОТО ВРЕМЕ!**

Предпочитах да слушам историческите разкази непосредствено от Блейд, вместо да чета древните, прекалено разпокъсани книги, които моето куче постоянно намираше отнякъде. А тази особена история беше изключително за него самия, и той винаги се връщаше към нея. В края на краищата я научих наизуст. А когато кучето ти те научи на всичко което знаеш, щеш нещеш трябва да му вярваш. Но аз ще се постарая, този любител да си вири краката до стълбове и дървета никога да не узнае това.

ГЛАВА 2

Преди петдесет години, още преди да започне Третата Война, в Керитос живеял човек на име Бейсник. Отглеждал и тренирал кучета. Притежавал овчарка на четири години с прякор Джинджър. Тя работила в департаментта на Лос Анжелиската полиция, в отдела за борба с наркотиците. Била умна и притежавала изумително обоняние. Безпогрешно намирала марихуаната, независимо колко надеждно е била скрита.

Веднъж я подложили на различни тестове. Пуснали я в склад с 25 хиляди сандъци. В пет от тях сложили марихуана, като предварително я били опаковали в целофан, после я завили с алуминиево фолио, следвала плътна хартия и накрая кутии, които запечатали. Само седем минути били нужни на кучката да ги открие всичките.

В същото време, докато кучката била заета с полицията, на деветдесет мили на север, в Санта Барбара, учени отделили екстрат на гръбначна течност от делфин и я инжектирали на няколко шимпанзета и кучета от различни породи. Редувайки хирургията с имунизациите, те постигнали първия успешен резултат на експеримента: двегодишния Абху телепатически предавал чувствени впечатления. Резултатите били закрепени и първите бойни кучета се появили точно в началото на Третата Война (маймуните не оправдали надеждите, опитите с тях били прекратени). Телепатия на близки разстояния, леко обучение, способност да се проследява бензин, вражески отряди, отровни газове, радиация, и в същото време изключителната им преданост към стопаните, ги превърнало в шокови командоси от нов тип. Избирателно се развивали свойства в нужното направление. Четири породи кучета притежават телепатически способности. Супер-Кучета. Гении!

Джинджър и Абху, както твърдеше Блейд, са били негови прадеди.

До този момент не вярвах на песа си. Неговата (нейната) шапка бе нахлупена до самите очи, яката на куртката бе вдигната.

— Сигурен ли си?

— Да, това е момиче.

— Може и да е, само че се държи като типичен момък.

Блейд захихика.

— Изненада — изрече саркастично.

Загадъчният соло остана да гледа „Суровата сделка“ отново. В това имаше определен смисъл, ако той (тя) действително е момиче. Повечето зрители си отидоха след порното. Новата прожекция не събра много зрители, улиците опустяха и той (тя) можеше в по-голяма безопасност да се върне там, откъдето се бе появил. Блейд се прозя.

Тайнственият соло се надигна и тръгна към изхода. Аз не помръднах, а дадох на този младеж време да си прибере оръжието и да се приготви. Като дръпнах ухото на Блейд, тихо заповядах:

— На работа!

Той се заклати след мен по пътеката. Като взех оръжието си и внимателно огледах лицата, аз се забезпокоих. Навсякъде беше празно.

— Ей, носльо, накъде е тръгнал той?

— Тя. Надясно.

Завихме надясно. Заредих в движение Браунинга. Постарах се да забележе поне някакво движение напред, сред развалините. Този район лежеше в руини. Всичко бе разбито, изкорубено, захвърлено. Страшна гледка. А всъщност съвсем разбираема: та „Нашата група“ заемаща „Метропол“ нямаше нужда да се захваща с нищо друго, с което да си обезпечи приличен живот. Такава е иронията на съдбата: „Драконите“ трябваше да поддържат електростанцията и така да получават вноски от другите глутници. „Групичката на Тед“ обслужваше резервуарите с вода. „Ураганният огън“ сякаш бяха ратаи, така залягаха над полетата с марихуана. „Черните от Барбадос“ годишно губеха двадесетина души, когато чистеха радиационните ями по целия град. А „Нашата група“ единствено въртеше филмовите ролки!

— Тя е завила насам — прекъсна мълчанието Блейд.

Той се насочи към покрайнините на града, където от хълмовете се излъчваше синкаво-зеленикаво сияние. Последвах го. Сега най-после се съгласих, че кучето е право. По тези места никой не живее.

Кой би желал да се превърне в урод от радиацията? Единственото нещо, което си заслужаваше внимание тук, бе страничната шахта за метрото. Ние вървахме без съмнение след момиче.

Задника ми се напрегна, когато помислих това. Днес ще сваля момиче! Прекалено дълго чаках. Почти месец измина от деня в който Блейд подуши онова пиленце-соло в мазето на Пазарната Кошница. Тя бе отвратително мръсна... Заразих се с паразити... Но тя беше жена, и от мига в който я ударих два пъти по главата и я вързах, всичко си потече по мед и масло. Аз също ѝ се понравих, макар мацето да пицеше, да плюеше и да заплашваше, че ще ме убие, веднага щом се освободи. Трябваше да я оставя вързана — за всеки случай. Когато от любопитство миналата седмица погледнах там, нея вече я нямаше.

— Отваряй си широко очите — предупреди Блейд и заобиколи някаква яма, почти невидима в сумрака. На дъното ѝ нещо шаваше.

Скитайки по неутралните територии, започнах да разбирам, защо повечето соло и членове на глутници са били момчета. Войната бе погубила почти всички момчета, както винаги става на война... поне така ми казваше Блейд. Тези малочислени мацета, които не изчезнали в подземие то със средната класа, били отвратителни самотни кучки, като тази, която ми попадна в мазето... жестоки и мускулисти, готови да ти отрежат члена, щом заработиш с него. Колкото по-възрастен ставах, толкова по-трудно си намирах момиче.

Помагаха ми случайностите. Или на някое пиленце му ставаше досадно да бъде собственост на някоя глутница, или пет-шест глутници организираха набег в подземие то, или — както стана сега, — благоденствала маца от подземие то е усетила сърбеж... решава да погледне какво представлява истинската порнография и изплава на повърхността. Днес ще сваля мацето! Боже, не мога да дочакам този момент!

ГЛАВА 3

Тук в покрайнините на града освен голите скелети на разрушените здания нямаше нищо друго. Целият квартал бе изравнен със земята, сякаш огромна преса бе връхлетяла от небето и бе превърнала всичко под себе си в прах и пепел. Пиленцето бе наплашено и нервничеше. Вървеше бързо, променяше посоката си и непрекъснато се оглеждаше. Разбираше, че се намира на опасна земя. Ако само знаеше, колко е опасна тази земя?

Едно здание в края на разплескания квартал стоеше неповредено, сякаш съдбата не го бе уцелила и така му бе позволила да остане. Пиленцето влезе вътре и след минута видях мигаща светлина.

Ние с Блейд преминахме улицата и влязохме в тъмнината, обкръжаваща зданието. Над вратите прочетох надпис: „Асоциация на младите християни“? Какво означаваше тази надпис? Какви са били тези „млади християни“? Дявол да го вземе, понякога умението да четеш те закарва в задънена улица, отколкото да ти помогне!

Не исках тя да излезе: вътре в къщата бе по-удобно да се чука, отколкото на друго място. Затова взех мерки и оставих Блейд да пази стъпалата на входа в развалините, а сам заобиколих зданието, като възнамерявах да влеза през задния двор. Всички врати и прозорци бяха избити, така че влязох без особен труд: хванах се за перваза на един прозорец и скочих вътре.

Посрещна ме тъмнина и тишина. Само отчетливо чувах шетнята на пиленцето в другия край на старата развалина. Не знаех дали е въоръжена, но не смятах да рискувам: наместих Браунинга и извадих Колта. Автоматичното оръжие е много удобно: моят Колт не веднъж ме бе спасявал в разни престрелки. Нямаше да ме подведе и сега. Започнах внимателно да се придвижвам през стаята — оказа се нещо като съблекалня. На пода се въргаляше счупени стъкла и различни боклуци. На редицата метални шкафчета боята бе изгоряла. Термичният взрив ги бе настигнал преди много години през прозореца. Чехлите ми не допуснаха нито звук, докато вървах през тази

съблекалня. Вратата висеше на една панта и като пристъпих прага и се оказах в зала с басейн, отдавна празен и сух.

Вонеше страшно! Нищо чудно: край стената лежах мъртви мъже, по-точно това, което бе останало от тях. Някакъв чистач-повлекан ги бе наредил така и не бе се погрижил да ги погребее. Завързах носа си с кърпа и продължих нататък. Влязох в малко коридорче с разбити лампи на тавана.

Виждах напълно нормално. През избитите прозорци и дупки в стените и тавана се промъкваше достатъчно лунна светлина. Сега я чувах напълно ясно — бе от другата страна на вратата в края на коридора. Напълно безшумно се приближих към заветната врата, която бе леко открената. Каква досада! Вратата от другата страна бе засипана с мазилка. Когато почна да я отварям ще се дигне доста шум. Само да не изпусна пиленцето! Какво пък, ще изчакам подходящия момент.

Притиснах се до стената и внимателно надникнах в пролуката. Видях голям гимнастически салон, с въжета висящи от тавана, успоредки, халки, батут, а до стените — стълби за упражнения и шведска стена. Голям квадратен фенер хвърляше светлина от козата за прескоци. Реших да запомня това място за в бъдеще. Тук бе така удобно да се тренира, отколкото в паянтовата барака, която си бях построил на гробището за стари коли. Момчето, което иска да остане соло, трябва да си поддържа формата.

Тя свали от себе си маскировката и се оказа напълно гола. Бе доста прохладно и тялото ѝ се покри с пъпчиците на „гъшата кожа“. Пиленцето бе средно на ръст, добре развита гръд и малко тънки крака. Вчесваше си косата, която права и дълга на струйки се спускаше по плещите и гърба. Светлината на фенера бе слаба и аз не успях да разбера каква е: червеникава или кестенява. Но не беше в никакъв случай блондинка. Това бе добре. Не ги понасях.

Съблечените дрехи се въргаляха на земята като безформена купчина. На коня бе всекидневното ѝ облекло: нещо въздушно, полупрозрачно и много красиво. На краката си имаше някакви малки обувки със странни токчета.

Съвсем неочаквано разбрах, че не мога да помръдна. Девојката бе красива, ама наистина красива. Оказа се, че е просто приятно да я гледам: как тялото ѝ се стеснява в талията и се разширява в бедрата,

как се повдигат гърдите и, когато вчесва косата си. Това бе странно и непостижимо! Нещо такова, женствено, като-че ли. Ужасно ми хареса.

Просто стоях, гледах и не си откъсвах погледа. Бе така приятно! Всички тези, които имах досега, бяха просто изтъркани развратници. Блейд ги надушваше за мен и ги биваше само за еднократна употреба. Тази се оказа друга, нежна и гладка, дори при „гъшата кожа“. Така бих стоял цяла нощ.

Тя остави гребена, взе гащетата си и ги навлече на себе си. Никога досега не бях виждал, как го правят момичетата. Тя навлече сутиена си с задното напред на талията, закачи кукичките и започна да го обръща, докато чашките не се оказаха отпред. Като ги повдигна нагоре, девойката първо вложи едната гърд, после другата, след което прехвърли презрамките на плещите си. Пиленцето се протегна към роклята си, а аз внимателно отстраних от пътя най-голямото парче мазилка и хванах вратата за края.

Роклята бе над главата ѝ, с вмъкнати в нея ръце и тя се канеше да пъхне главата си, но за секунда се обърка; в този миг рязко блъснах вратата, шумно разчиствайки от пътя парчетата дърво и мазилка. И преди девойката да се освободи от роклята, аз я хванах.

Отначало тя започна да крещи, но ведннага замлъкна. Лицето ѝ беше бясно. Просто бясно. Огромни очи, отлични черти на лицето, високи бузи с трапчинки, малко носле. Пиленцето се бе втренчило в мен с пълен ужас, още не разбирайки напълно, защо беше този шум. И тогава... ето кое действително бе странното... усетих, че трябва нещо да ѝ кажа. Какво именно — не знаех. Просто нещо. Стана ми неудобно да я гледам такава изплашена, но с това нищо не можех да направя. Разбира се, канех се да я изнася и не можех достатъчно убедително да ѝ обясня, че не трябва да се разстройва много от това. В края на краищата сама е дошла тук. Но дори и в този случай исках да ѝ кажа: „Не трябва така да се плашиш, аз просто искам да те сваля“. Такова нещо преди не беше ми се случвало. Никога преди не беше ми се искало да говоря с мащетата, просто ги чуках, и край на цялата работа.

Това странно желание внезапно мина. Спънах я с крак, блъснах я, тя падна и тъпо се удари в пода. Насочих Колта си в нея и устата ѝ изплашено се отвори.

— Сега аз ще отида да взема един от дюшеците за борба — така ще ни бъде по-удобно, разбираш ли? Само да мръднеш и ще ти

прострелям крака. Но и така ще те изнася. Разликата е, че ще останеш без крак.

Почаках думите ми да стигнат до пиленцето. Накрая тя бавно кимна и аз, без да я изпускам от мушката, отидох до прашната купчина дюшеци и издърпах един от там. Замъкнах го до момичето, обърнах го с чистата страна нагоре и с помоща на 45-калибровото дуло помогнах на красавицата да се премести на него. Тя седна, сгъна краката си в колената и като ги хвана с ръце, ме загледа като заяк смока.

Дръпнах ципа на джинсите си и започнах да ги свалям, когато забелязах, че тя някак странно ме гледа. Престанах да се занимавам с панталоните.

— Какво ме зяпаш? — изръмжах.

Не знам защо, но направо се вбесих.

— Как се казваш? — попита ме тихо тя.

Гласът ѝ се оказа нежен и някак си пухкав, сякаш гърлото ѝ вътре бе запълнено с кожа или нещо от този род. Тя ме гледаше и чакаше отговор.

— Вик — казах аз.

Тя продължи да ме гледа, сякаш това ѝ беше малко и чакаше продължение.

— Вик. А по нататък?

Отначало не разбрах, какво има предвид, а после съобразих.

— Вик. Просто Вик. Това е всичко.

— Е, как се наричат родителите ти?

Тогава се разсмях и продължих да свалям джинсите си.

— Каква глупачка си ти — успях да изговоря през смеха си.

Тя се обиди, а аз отново се вбесих.

— Престани с този глупашки вид, или ще ти избия зъбите! — развихах се аз.

Тя сложи ръцете си на колената. Свалях гащите си до глезените, но повече не искаха, пречеха им чехлите. Наложих ми се да балансирам на един крак, докато ги свалях. Това бе ловък трик — да я държиш на мушка с Колта и в същото време да си събуваш обувките. Но аз успях. Последва ред на плувките, а пиленцето продължаваше да си стои с ръце на коленете.

— Сваляй си парцалите — заповядах.

Няколко секунди тя не мръдна, и аз реших, че ми предстоят излишни грижи... Но ето че протегна ръка зад гърба си и разкопча сутиена си, после легна по гръб и свали гащичките си. Девојката повече не изглеждаше уплашена. Гледаше ме внимателно. И тук се случи нещо наистина странно: аз не можех да я изнасиля! Е, не че не можех съвсем... просто нещо се противеше вътре в мен. Пиленцето бе така нежно и красиво и продължаваше странно да ме гледа... Ни един соло не би повярвал, но аз изведнъж се чух да ѝ заговарям, сякаш мозъкът ми бе започнал да се размеква.

— Как ти е името?

— Куила Джун Холмс.

— Ама че глупаво име!

— Мама ми каза, че не е така необикновено за Оклахома.

— Това е мястото, където са родени старците ти?

Тя кимна:

— Преди Третата Война.

Ние като омагьосани, разговаряхме и се разглеждахме един друг.

— Е, достатъчно — казах решително, като се каних да се просна до нея. — Ще ни бъде добре...

Дявол да го вземе! Този дяволски Блейд! В най-неподходящия миг нахлу от улицата, като се спъваше в парчетата мазилка и вдигаше прах, като спираше с опряна задница в пода.

— Какво ти става? Какво се е случило? — изръмжах аз.

— С кой приказваш? — запита момичето.

— С него. С Блейд, моя пес.

— С куче ли?

Блейд я изгледа преди да се обърне към мен. Вече се канеше нещо да ми каже, но момичето го прекъсна:

— Значи, това е истина, че те говорят... че вие може да разговаряте с животните...

— Ти ще си говориш ли цяла нощ с нея или ще поискаш да разбереш, защо се появих? — ехидно се заинтересува песа.

— Добре де. Какво е станало?

— Неприятности, Албърт.

— Бъди по-кратък. Какви именно?

Блейд обърна муцуна към входната врата.

— Глутница. Обкръжиха зданието. Преценявам, че са около петнадесет-двадесет, може и повече.

— Как са разбрали, че сме тук?

Този кучешки син изглеждаше ядосан. Той криеше очите си.

— Е?

— Изглежда още някой пес я е подушил в театъра — измънка той.

— Великолепно.

— А сега, какво?

— Ще се отбраняваме, какво друго. Можеш ли да предложиш нещо по-добро?

— Само едно.

Аз чаках. Той се хилеше.

— Вдигни си гащите!

ГЛАВА 4

Куила Джун се намести на сравнително безопасно място. Направих ѝ укритие от матраците на борците. Така поне няма да я засегне случаен куршум и, ако бъде достатъчно умна да не се издаде, с вик или нещо друго от този род, то няма да я открият.

Изкачих се по едно от въжетата висящи от гредите на тавана и се настаних горе с Браунинга и пълни джобове с патрони. Естествено, бих предпочел автомат „Брен“ или „Томпсън“, но уви! Проверих отново Колта и като се убедих, че е зареден, разположих останалите пълнители пред мен на гредата. Пред мен като на длан се виждаше цялата гимнастическа зала. Прекрасен обзор.

Блейд залегна в сянката до входната врата. Предложи ми, отначало да застрелям всички кучета на идващата глутница, и тогава той ще получи свобода на действие. Това бе по-малката ми тревога.

Бих предпочел да се затворя в друга стая само с един вход, е, и с изход, естествено, но не знаех къде се намира бандата. Може би вече са в зданието... По моему, аз бях направил най-доброто, което следваше в тази мръсна обстановка.

Всичко бе тихо. Дори Блейд не мъкнаше. Трябваше да изразходвам няколко скъпоценни минути, та да ѝ разтълкувам, че ако не мърда и не шуми, ще и бъде по-приятно с мен единия, отколкото с двадесетина разгорещени юначаги.

— Искаш ли видиш още веднъж тате и мама — предупредих я, — седи тихо и не мърдай!

След което я опаковах с матраците без да срещна особени затруднения.

ТИШИНА!

Внезапно чух два звука, и двата едновременно. В края на басейна мазилката заскърца под нечии ботуши. Съвсем тихо. А от другата страна звънна нещо метално, което бе ударило някаква дървения. И така, глутницата се събра и започва първия си опит. Какво пък, готов съм.

Браунингът ми се насочи към вратата, водеща в басейна и все още отворена след сполучливата ми операция. Прецених височината на врага на шест фута и наведох малко прицела, там където ще бъдат гърдите. Отдавна бях разбрал, че не следва да се опитвам да уцелвам главата, а там където е най-широката част на туловището. Така е по-сигурно.

Фигурата до входната врата направи крачка напред в посока Блейд. После вдигна ръка и хвърли нещо — камък, парче желязо или нещо подобно — през стаята, за да отвлече вниманието и така огънят да отиде на празно място. Не помръднах, дори не помислих да стрелям.

Докато това нещо още се търкаляше по пода, от вратата на басейна изкочиха двама мъжаги, готови да сипят огън. Преди те да съобразят къде да стрелят, аз повалих първия, едва мръднах цевта и следващият куршум се заби в другия. Двамата не мръднаха повече. Точно попадение, право в сърцето. Дори не шавнаха.

Приятелчето им до вратата се опита да избяга, но на него увисна песа ми. Като мълния право от тъмнината Блейд скочи на гърдите му, изби винтовката от ръцете и заби зъбите си в гърлото му. Онзи изписка, кучето отскочи, като отнесе със себе си част от гръкляна му. Момъкът падна на едното си коляно и започна да издава бълбукащи звуци. Милостиво му забих куршум в главата.

Отново тишина.

Добре започна, добре. Три неуспеха, а те още не знаят разположението ни. Блейд отново се скри в тъмното до входа. Не каза нито дума, но си представях какво мисли: може би ние се справихме с трима от седемнадесетте, или трима от двадесетте, или от двадесет и двамата. Невъзможно бе да разбере по-точно. Дори седмица да ги отблъскваме, пак не бихме узнали колко са. И дали накрая сме се справили със всички. Глутницата можеше да се оттегли и да се появи отново с подкрепления. Аз бих останал без патрони, храна и това момиче — Куила Джун — с плача си би ми отвличала вниманието. А те просто ще чакат на входа, да погладуваме толкова, че да извършим нещо глупаво.

Един смелчага изкочи от мрака с добра скорост, изтича напред, търколи се на пода няколко пъти и пусна три автоматни серии в различните ъгли на стаята преди да го проследя с Браунинга. Оказа се

така близо под мен, че не се наложи да хабя куршум 22-и калибър. Безшумно хванах Колта и отделих задната част на черепа му заедно с косите.

— Блейд! Винтовката!

Песът ми изкочи от тъмното, захвана с челюстта си оръжието и го помъкна към купчината матраци в далечния ъгъл на залата. Видях от прикритието да се подава ръка, да взима карабината и да се скрива отново. Там поне оръжието ще бъде на сигурно място, преди да ми потрябва. Храбрият Блейд прелетя до мъртвото тяло и засваля патронната лента. За това трябваше време, през което спокойно можеше да се раздели с живота си — с изстрел или от прозореца или от вратата, — но въпреки това го направи. Храбър малък негодник! Не бива да забравям да му намеря някаква прилична за него храна, когато се измъкнем оттук. Ако се измъкнем... Усмихнах се: ако се измъкнем невредими, няма да се безпокоя за храната. Тя се въргаляше в достатъчно количество наоколо по пода на гимнастическата зала, при това достатъчно вкусничка.

Щом Блейд завърши мръсната си работа, още двама души с кучетата си опитаха да ни унищожат. Нахлуха през долния прозорец, един след друг, и падайки се затъркаляха и разбягаха по различните ъгли. В същото време псетата им — уродлива акита, огромна като дог, и кучка доберман с цвят на лайно — влетяха през предната врата и се хвърлиха в незаетите ъгли. За акитата употребих 45-ия и тя с писък навири крака. С добермана се зае Блейд.

Като открих огън, аз разкрих позицията си. Един от глутницата стреля от бедро и край мен полетяха трески нацепени от куршуми 06-ти с мека глава. Изпуснах автоматичния пистолет, когато се протегнах за Браунинга, и той запълзя по гредата. Опитах се да го хвана. Това ми спаси живота. Наведох се напред, да задържа оръжието, но то ми се изплъзна и с трясък падна на пода. А момъка стреля точно където бях преди миг. Притиснах се за единственото ми прикритие, като провесих ръце. А шумът от удара на металното нещо го изплаши и той отново стреля но по пода и в същия миг чух изстрел на карабина и партньора му, който благополучно се бе добрал до матраците, падна с главата напред, като с ръце се държеше за изпускащата кръв дупка на гърдите си. Куила Джун го застреля иззад матраците.

Дори нямах време да разбера какво ставаше... Блейд се търкаляше с добермана и звуците, които издаваха, бяха чудовищни... Момъкът с 06-ия отново стреля и... уцели цевта на Браунинга, показващ се от края на гредата. И Браунингът последва 45-ия. Оказах се с голи ръце, а юначагата вече се скри в тъмнината. Ролите ни се размениха: аз станах дивеча, а той — ловеца.

Още един изстрел от уинчестър. Момъкът започна да стреля като луд по матраците. Мацето се бе окопало дълбоко и аз знаех, че повече не мога да разчитам на нея. Но нямаше и нужда. В мига когато се съсредоточи на нея, аз хванах висящото въже, праметнах се през гредата и виейки като попаднал в горящ напалм, се спуснах надолу, чувствайки че дланите ми се нажежават и нарязват. Когато достигнах с крака пода, се отблъснах и започнах да се люлея като изменях посоката си. Кучият му син непрекъснато стреляше, опитвайки се да предугади движението ми и да ме уцели, но аз се изхитрявах да избягвам огъня. Скоро магазинът опустя. Отблъснах се с всички сили и всирейки полетях към него. Пуснах въжето и нахлух в ъгъла му. Той не успя да се защити и аз се впих в очите му. Той записка, псетата завиха, мацето пицеше, а аз блъсках главата му в пода докато не престана да мърда. После сграбчих празния 06-и и с приклада го довърших.

Като намерих Колта застрелях добермана. Блейд се изправи и отърси. Бе изпохапан страшно, на няколко места имаше откъснати парчета месо, а от раните обилно течеше кръв.

— Благодаря — изхриптя той, запълзя в близкия ъгъл и легна да си ближе раните.

Аз отидох при матраците и разкопах мацето. Тя плачеше за момчетата, които бяхме очистили. Но най-много за този който ТЯ бе убила. От бликналата истерика не разбираше думите ми и аз трябваше леко да я зашлевя и да и кажа, че ми е спасила живота. Това в известна степен ѝ помогна.

Домъкна се Блейд, като влачеше задните си лапи.

— Как ще се измъкнем, Албърт?

— Остави ме да помисля.

Замислих се, но знаех, че е безполезно. Колкото и да убием, нови ще се появят. Сега това бе въпрос на мъжко достойнство. И чест!

— Какво ще кажеш за пожар? — предложи Блейд.

— Да се измъкнем, докато зданието гори? — поклатих глава. —
Те ще ни заобиколят плътно. Няма да мине.

— А какво ще стане ако не си отидем? Ако изгорим заедно с тях?
— каза песът ми и погледна убитите момчета.

Погледнах го. Юначага... И като дявол извъртлив.

ГЛАВА 5

Ние събрахме цялата мебел — матраци, шведски стени, шкафчета, всичко, което можеше да гори — и натрунахме тези вехтории до дървените прегради в края на залата. Куила Джун намери кутия керосин в багажа си и ние запалихме дяволската купчина. След като претърсихме мъртъвците — събрахме оръжието им и боеприпасите, — взехме един матрак и се спуснахме в мазето, на едно скришно местенце намерено от Блейд. Това бе бойлерната с два големи котела. Тримата заедно се намърдахме в един котел, затворихме вратата, но оставихме вентилацията отворена за достъп на въздуха.

— Улавяш ли нещо? — запитах псето.

— Малко. Едва-едва. Чета мислите на един момък. Зданието гори превъзходно.

— Можеш ли да разбереш, кога ще се махнат?

— Може би. АКО се махнат.

Облегнах се. Девојката още трепереше след отминалите събития.

— Успокой се, де — казах и. — До утре тук ще останат само тухлите. Бандата ще се поразшета и ще намери единствено печено месо. Може би те няма да проявят усърдие, когато търсят твоето тяло. И тогава всичко ще бъде наред... ако не се задушим дотогава.

Тя се усмихна съвсем слабо и се постара да изглежда по-храбра. После затвори очи, отпусна се на матрака и се приготви да спи. Е, бива си го това пиленце. Самият аз бях така гроги, че ми бе трудно да си мърдам и ръцете и краката.

— Нали ще успееш да ги проследиш? — още веднъж запитах Блейд.

— Ще се постарая. Най-добре е, Албърт, да поспиш. Аз ще бъда на пост.

Кимнах, легнах на матрака и затворих очи.

Когато се събудих, открих, че мацето ми се е пъхнало под мишницата и ме е прегърнало. Едва можех да дишам, бе горещо като в

пещ. Дявол да го вземе! Та аз се намирам в пещ! Докоснах стената на котела и рязко си дръпнах ръката — толкова бе нагорещена, че бе невъзможно да се търпи.

Блейд лежеше на матрака изплезил език и често дишаше. Той май спеше. Или си даваше такъв вид. Колко е хубаво, че се сетихме да вземем този матрак. Оказа се единственото нещо, което ни спасяваше от изгаряния.

Докоснах с ръка гърдите на момичето. Гореща. Пиленцето се размърда и още повече се притисна до мен. Веднага се настроих. Изхитрих се по някакъв начин да си сваля панталоните и се търкулих върху нея. Когато ѝ разтворих краката, тя се събуди, но бе вече късно.

— Не трябва... прекрати веднага... какво правиш... не, не бива...

Тя не беше още дошла на себе си напълно, беше слаба и ми се стори, че сериозно няма да се бори. Разбира се, пиленцето изкукурига, когато я сломих, но след това всичко си потече по мед и масло. На матрака потече малко кръв, а Блейд продължаваше да спи като убит.

Но с Куила бе съвсем различно. Досега, когато псето ми намираще момиче, всичко ставаше в бясно темпо: хващаш, чукаш и бягаш колкото се може по-бързо, докато не ти се е случило нещо лошо. Но сега бе иначе.

Когато свършихме първия път, тя така яко ме прегърна, че костите ми запукаха. После девойката бавно-бавно ме пусна. Гледах я и се дивях: очите ѝ затворени, а на лицето бе изписано блаженство. Мога да кажа по-точно — тя бе щастлива.

Още много пъти се чукахме, с нейна благословия. И аз, естествено, не се отказвах. Нито можех да се откажа. А после, лежейки един до друг, разговаряхме. Тя ме разпитваше, как общувам с Блейд. Разказах ѝ, как бойните кучета са развили телепатическите си способности и как са помагали на хората да се сражават през Третата Война. И че, овладявайки телепатията, те загубили възможността сами да си намират препитание, и затова хората го правят вместо тях. И как добре са се научили кучетата да усещат момичетата.

Разпитах я за живота в подземията. Какво представлява, много ли момичета има там и как минават без небе и слънце?

— Там е много хубаво, но прекалено спокойно. Всички са така вежливи един с друг. Ние сме едно малко градче под земята и хората в

него не са толкова много.

— Ти къде живееш?

— В Топек. Съвсем е близо.

— Да, знам. Шахтата за спускане е на половин миля оттук.

— Ти бил ли си някога в подземен град?

— Не. И не мисля, че някога ще ми се прииска.

— Защо? Там е така хубаво. Би ти харесало.

— Лайно.

— Много е грубо от твоя страна.

— Аз съм си такъв — много груб.

— Но не във всичко!

Започнах да се вбесявам:

— Слушай, глупачке! Какво ти става? Аз те проследих, хванах, направих каквото ми се щеше, изнасих те десетина пъти. Какво му е хубавото на това? Май нямаш достатъчно мозък да разбереш, че когато ня...

Тя се усмихна и аз замълчах по средата на думата.

— На мен ми хареса. Искаш ли да го направим още един път?

Аз бях така шокиран, че дори се дръпнах от нея.

— Ти май наистина нищо не възприемаш? Не знаеш ли, че такава маце от подземията, може да бъде осакатено от соло като мен, а? Нима родителите ти не са те предупреждавали: „Не се появявай горе! Ще те отвлекат онези мръсни и космати, миришещи на лошо соло!“ Това не го ли знаеш?

Тя ме докосна по бедрото с длан и започна да ме гали, бавно и нежно. Отново ми се надигна.

— Родителите ми никога не са ми казвали за соло — отвърна тя.

После се долепи до мен и ме целуна по устните. Отново не можах да се сдържа. Боже Господи! Така продължи няколко часа! Докато Блейд изведнъж каза:

— Повече не мога да се преструвам на заспал. Гладен съм. Болят ме раните.

Отблъснах Куила Джун — този път тя бе отгоре — и огледах кучето. Доберманът му бе откъснал порядъчно парче от ухото, край устата минаваше дълбока резка, а на хълбока зееше дълбока рана. Кожата му на доста места бе сериозно повредена.

— Боже мой, приятелю, добре си се подредил — казах, като свърших огледа.

— Ти също не приличаш на розова градина, Албърт — изръмжа той.

— Ще можем ли да се измъкнем оттук? — заинтересувах се аз.

Блейд се съсредоточи. Ние чакахме. Той разтърси глава и изрече:

— Нищо не мога да възприема. Сигурно котела е покрит с купчина мръсотия. Ще се наложи да тръгна на разузнаване.

Поспорихме известно време, преди да решим, че ако зданието е изгоряло и изстинало, глутницата се е разсеяла по пепелището и го претърсва. Щом не са се опитали да продупчат котела, значи сме погребани дълбоко. Или нещата са така, или зданието е още горещо. Тогава момчетата бродят наоколо и се готвят да се заровят в останките на дома.

— Мислиш ли, че ще успееш да доловиш нещо в такова състояние? — запитах със съмнение в гласа.

— Мисля, че във всеки случай ще трябва да го направя — язвително подметна Блейд. — Вие така самоотвержено се чукайте, и май забравихте, че ще трябва и да се измъкваме.

Разбрах, че с Блейд ще възникнат неприятности. Всъщност вече възникнаха. Не му харесваше тази Куила Джун. Заобиколих моя пес и вдигнах резето на вратата на котела. Но тя не се отвори. Натиснах я с рамо. Каквото и да имаше от другата страна, съпротивлява се само миг, поддаде и с грохот се повали. Разтворих вратата и погледнах навън. Ама че картинка! Горните етажи се бяха срутили в мазето, като се бяха превърнали основно в шлака и лека пепел. Всичко наоколо димеше, а дневната светлина с труд си пробиваше път. Видимост — практически равна на нула.

Опарих ръката си на резето и се измъкнах навън. Блейд ме последва и започна да се движи сред руините. Бойлерният котел почти напълно се покриваше с изгоряли останки. Появи се шанс, че глутницата е направила бърз и небрежен оглед и е решила, че сме се изпържили и са си отишли. Но аз исках да се убедя в безопасността ни и настоях песа да извърши разузнаване на местността, като телепатически прослуша околността. Той се канеше да го направи, но го викнах обратно.

— Е, какво ти става?

Погледнах го отгоре надолу и със злост казах:

— Ще ти кажа, какво ми става, приятелче. Държиш се отвратително.

— Така ми се нрави.

— Дявол да те вземе, псе проклето! Каква оса те е ужилила?

— Онова чистичко маце, която ти намерих.

— Е, и какво от това? Голяма работа! И преди съм се борил с мацета! И не едничко.

— Така е. Но никога не са се прилепвали за тебе. Предупреждавам те, Албърт, ще си имаш много грижи с нея.

— Не ставай идиот! — изръмжах аз.

Той не отвърна, погледна ме сърдито и се затътри да проверява околността. Аз запълзах обратно в котела и пуснах резето. Тя отново поиска да се захванем с онези работи, но я отблъснах — Блейд порядъчно ми бе развалил настроението. Бях разсърден, но не знаех на кого да си го изкарам. Боже мой, колко е красива! Просто прелест, как само е надула бузки и седи с ръце прегърнали колената.

— Разкажи ми за подземията — помолих аз.

Отначало тя се цупеше и беше сдържана, но после се разприказва и почувствува по-свободно. Много неща узнах. Все нови за мен. Мисля, че някога ще ми свършат добра работа.

От двете огромни страни, каквито някога са били САЩ и Канада, бе останало всичко на всичко стотина-двеста подземни градчета. Възникнали на места на шахти, подземни езера и пещери. Някои представляваха естествени подземни образувания, навлизащи дълбоко под земята. Хората, които ги бяха основали, представлявали праведници от най-лошата разновидност. Южни баптисти, фундаменталисти, евангелисти — представители на средната класа, у които въобще отсъствал стремеж към див живот. Те създали в подземията такива порядки, които им били мили на сърцето.

Като взели със себе си последните по чудо оцелели учени, тези божи служители ги убедили да конструират машини и разни други неща за поддържане на живота под земята. Когато работата била свършена, учените били просто изхвърлени навън. Светците не чакали никакъв прогрес в бъдещето, не търпели друг начин на мислене и се освобождавали от всичко, което могло да разклати „идеалния“ им живот. Най-хубавото време било преди Първата Световна Война и те

решили, че ако им се удаде да създадат подобие на тази епоха, на тези порядки, хората в подземията ще оцелеят. И не просто да оцелеят, а ще живеят добре: цивилизовано и добропорядъчно. Лайна! Там бързо бих полудял!

Куила Джун се усмихна и отново ме прегърна. Не се опитах да я отблъсна. Започна да ме гали по гърдите, бедрата, стъпалата... Прекрасно! Момичето ме попита:

— Вик?

— Охо?

— Бил ли си някога влюбен?

— Какво?

— Влюбен. Бил ли си влюбен в някое момиче?

— Е, мога да кажа, че никога!

— Знаеш ли, какво е това любов?

— Разбира се. Мисля, че зная.

— Но, ако никога досега не си обичал...

— До сега не са ми вкарвали куршум в главата, но знам, че няма да ми хареса.

— Готова съм да споря, че не знаеш, какво е това любов.

— Е, ако това означава да живееш в подземие, то считам, че не си струва и да узнаваш.

След тези думи Куила ме повали на матрака и отново започнахме да се чукаме. После чух, че във драци Блейд и като вдигнах резето, го пуснах вътре.

— Чисто е — каза със удовлетворение.

— Сигурен ли си?

— Сигурен. Обувай панталоните си — каза с ирония в гласа си.
— Излизай навън. Трябва нещо да обсъдим.

Облякох се и излязох от бойлера. Блейд потичваше пред мен настрани от котела, през някакви обгоряли греди. Измъкнахме се от сградата, която приличаше на остатък на изгнил зъб.

— Е, какво те притеснява?

Той скочи на парчето бетонна плоча и се оказа на едно ниво с мен, нос срещу нос. Погледите ни се срещнаха.

— Вик, ти ме пренебрегваш!

Разбрах, че работата е сериозна. Никакъв Албърт, чист Вик.

— Откъде-накъде.

— Изминалата нощ, момчето ми. Ние бихме могли да се измъкнем, като момичето можеше да оставим на глутницата. Това щеше да бъде по-разумно.

— Желаях я.

— Знам. Затова и говоря. Сега вече е днес, а не вчера. Така че, защо сме още тук? И тя с нас?

— Желая я още.

Тогава кучето ми се разсърди.

— Ей, приятелю, чуй ме. Аз също искам няколко неща: да ям, да не ме боли хълбока и да се махна от това място. Напълно възможно е бандата да продължи забавата си и да се върне още веднъж да провери.

— Успокой се, де! Всичко това може да се направи. Но не означава, че момичето не може да дойде с нас.

— Виж ти, какви нововъведения. Превръщаме се в светата... хм, храбрата троица, а?

Започнах да излизам от себе си.

— Ти започваш да говориш като пудел! — изръмжах и вдигнах ръка да му дам урок.

Той не мръдна. Ръката ми сама падна. Никога не бях бил Блейд.

И не исках сега да започвам.

— Извинявай — каза той тихо.

— Нищо, всичко е наред.

Спогледахме се продължително.

— Вик, ти си отговорен за мен, знаеш ли го!

— Не е нужно да ми напомняш това!

— Моля, дойде време да ти напомня. И още нещо да напомня. Като този случай, когато онзи, от радиационната яма, изкочи иззад ъгъла и се опита да те хване.

Трепнах. Онзи кучи син бе целия зелен, покрит с някакви светещи лишеи. Едва не повърнах при спомена за това.

— И аз го нападнах, нали?

Кимнах. Което е вярно, е вярно, приятелю.

— Аз също можех да се облъча порядъчно и да умра. И всичко щеше да бъде свършено за мен, нали?

Отново кимнах. Блейд здраво ме настъпи. Не обичах, когато ми напомняха такива случаи — винаги се чувствавах виновен. Ние с Блейд всичко вършихме петдесет на петдесет. Той добре го знаеше.

— Но аз все пак го направих, нали?

Спомних си, как пронизително пищеше онова зелено създание.

— Добре де, добре. Не ме ядосвай. Или, може би, ти искаш да преразгледаме нашето споразумение?

Сега той избухна:

— Може би наистина следва да го направим! Дяволски тъпак!

— Скрый си езика, кучи сине, или ще усетиш нещо по задника си!

Внезапно и двамата заедно замълчахме и седяхме без да говорим около петнадесет минути. Накрая аз поотстъпих малко и заговорих меко и успокояващо. Винаги съм бил честен с него, такъв ще бъде и занапред, казвах му, на което песа ми отвърна, че нека бъде така, защото той познава няколко оправни соло, обитаващи града и те с радост ще вземат такова куче като него. На това отвърнах, че не обичам да ме заплашват и нека не предприема невярна стъпка, иначе лапите ще му изпочупя. Той се разяри и изчезна.

— Дявол да те вземе! — извиках след него и се промуших в котела да си възстановя душевното равновесие с Джун.

Но когато вдигнах глава, тя вече ме чакаше с пистолет в ръка. Пиленцето ме прасна точно под дясното око и аз изключих, преди още да падна на пода.

ГЛАВА 6

— Предупреждавах те, че нищо добро не може да очакваш от нея — занарежда Блейд, когато се осъзнах.

Той наблюдаваше, как почиствам и дезинфекцирам раната си с йод и се захили, когато се намръщих. Навлякох си парцалите, събрах от дъното на котела запасната амуниция и се освободих от Браунинга в полза на по-мощния 06-и. После намерих още нещо, изглежда бе изпаднало от нейните дрехи.

Това бе малка метална пластинка, около три и половина дюйма дължина и един и половина ширина. По нея бяха изчукани ред цифри и разположени в безпорядък малки дупчици.

— Какво е това? — запитах Блейд.

Той погледна пластинката, помириса я и каза:

— Май трябва да е идентификационна картичка. Момичето с нейна помощ влиза и излиза от подземиято.

Тези думи решиха всичко. Сложих я в джоба си и тръгнах към входа на спусковата шахта.

— Къде си тръгнал, по дяволите?! — зави Блейд зад мен. Върни се! Те ще ти убият! Албърт, кучи сине, върни се!

Продължих да крача. Необходимо ми бе да намеря тази кучка и да ѝ разпилея мозъка. Дори да трябва за това да се спусна в подземиято.

След час приближих шахтата, водеща надолу към Топек. От време на време ми се струваше, че Блейд върви по следите ми, като се старае да не се приближава. Беше ми все едно. Бях побеснял. Ето, пред мен бе входа — висок, прав, безлик стълб от черен блестящ метал. Диаметърът му бе около двадесет фута, а темето — напълно гладко. Просто калпак и нищо друго. Почти се допрях до него, затърсих по джобовете си и извадих пластинката. Изведнъж някой ме задържа за десния крачол.

— Слушай, малоумнико! Не бива да се спускаш там!

Побеснях и изритах песа с крак. Той отново се върна.

— Изслушай ме!

Обърнах се и го изгледах с ненавист.

— Албърт...

— Наричат ме Вик, лизльо на яйца.

— Е, добре, добре, край на шегите. Вик — тонът му се смекчи.

— Седни, Вик.

Направо кипях, но разбирах, че ни предстои сериозен разговор. Повдигнах плещи и се разположих до него.

— Чуй ме, човече — продължи песа. — Това пиленце действително те извади от нормалното ти равновесие. Ти сам ЗНАЕШ, че не можеш да слезеш там. Те си имат свои порядки и обичаи, познават се един друг. Ненавиждат солотата. Скитащите глутници извършват набези по подземиято, изнасилват жените им и отмъкват храната им. Те ще те убият, човече!

— Теб какво те засяга това? Ти си ми казвал, че без мен ще ти бъде по-добре.

При тези думи Блейд наведе глава.

— Вик, ние заедно преживяхме почти три години. Имаше и добри и лоши времена. Но този момент е най-лошият от всички. Човече, изплашен съм. Срахувам се, че няма да се върнеш... Аз съм гладен и трябва да намеря някой горделивец, който би ме взел... а ти сам знаеш, че повечето соло се връщат в бандите и шансовете ми са съвсем слаби. Аз вече не съм толкова млад... И раните ме болят.

В думите на песа имаше смисъл. Но не мошех да престана да мисля за онази кучка, която добре ме подреди с дръжката на пистолета. Едновременно възникна образа на нейната нежна гръд и как тя тихо простенваше, докато се чукахме... Поклатих глава и реших, че непременно трябва да си разчистя сметките с нея.

— Трябва да вървя, Блейд. Трябва!

Той въздъхна дълбоко и още повече наведе глава. Разбра, че е безполезно. Аз оставах непоколебим.

— Ти дори не можеш да си представиш, какво е направила от тебе, Вик!

— Ще се постарая да се върна по-бързо. Нали ще ме чакаш?

Той помълча известно време, а аз направо изстинах. Най-последно каза:

— Известно време. Може би ще бъда тук, може би, не.

Разбрах всичко. Изправих се и обиколих металния стълб. Намерих цепнатина и пъхнах пластината. Чу се бръмчене и част от него се дръпна настрана и се видя проход. Даже съединителни шевове не се виждаха, така добре бе направено всичко. После се отвори някаква кръгла вратичка и аз стъпих вътре. Обърнах се и погледнах Блейд. Така седяхме и се гледахме...

— Време е, Вик.

— Пази се, Блейд.

— Връщай се по-скоро.

— Ще направя всички усилия.

— Дано е така? Е, всичко хубаво.

После аз се обърнах. Отново се чу бръмченено и портала се затвори зад гърба ми.

ГЛАВА 7

Трябаше да се досетя! Разбира се, от време на време кокошчиците се показваха на повърхността, да видят какво става и как са градовете. Вярно, че такова нещо е ставало. Но защо повярвах, че на нея отдавна ѝ се искало да разбере, отношенията между мъжете и жените, че филмите, които е гледала в Топек, са били сладникави, нравствени и скучни, че момичетата в училище си шепнат за порно киното и у една се оказала тъничка книжка, която тя чела с опулени очи... Естествено бе, да ѝ повярвам. Логично. Но трябваше да заподозря „уловката“, когато тя си загуби пропуска. Прекалено просто, прекалено невинно изглеждаше. Ама че идиот съм бил!

В мига, когато входа се затвори зад мен, бръмченето стана силно, а стените засветиха със студена светлина. Светенето пулсираше, бръмченето нарастваше, подът започна да се движи като листчета на диафрагма. Но аз стоях здраво като мишле в рисуван филм, и докато не погледна надолу, нищо няма да ми се случи. Аз не паднах.

Но все пак се наложи да падам. Не разбрах, как го правят, но подът така се извърна, че листовите на диафрагмата се оказаха над главата ми. Запързалих се по някаква тръба, като набирах скорост. Не беше много бързо — просто се спусках надолу, а не падах. Сега вече знаех, какво е това спускова шахта.

Понякога пред очите ми се мяркаха надписи като „10-о ниво“ и други обозначения, понякога входни отвори на секции, но никъде не се задържах. Накрая достигнах самото дъно и прочетох на стената: „Граница на град Топек, население 22 860“. Приземих се без особени неприятности, като сгънах крака и така смекчих кацането.

Отново използвах пропуска и диафрагмата — този път малко по-голяма — се разтвори и аз хвърлих първия си поглед на подземие. Намирах се в дъното на огромна метална кутия, достигаща четвърт миля височина и диаметър двадесет мили. И в тази кутийка някой бе построил град. Красив като на картинка от книжка. Малки акуратни къщички, плавни извивки на улиците, подравнени тревни площи и

всичко друго необходимо на такъв град. Освен слънцето, птиците, облаците, дъждовете, снеговете, студовете, ветровете, мравките, калта, планините, океана, звездите, луната, горите, животните, освен...

Освен свободата.

Те бяха консервирани тук като гниеца риба в пътно затворена кутия. Усетих гърлото ми да се свива. Безумно ми се описка да изчезна оттук, да се окажа горе — на воля. Тръпки ме побиваха, ръцете ми изстинаха, по челото изби пот. Какво безумие — сам да се спусна тук! Вън оттук! Махай се!

Обърнах се с желанието отново да се вмъкна в пусковата шахта, и тогава това нещо ме хвана отзад. То бе снишено, приличащо на сандък, имаше израстъци с ръкавици на края вместо ръце и се придвижваше на колела. Издигна ме над себе си. Дори не можех да шавна, какво ли да опитам да ритна здравето на вид стъклено око на нещото. Но едва ли би ми помогнало — хванат бях в плен и не виждах път за освобождение. Нещото тръгна към Топек, като ме влачеше.

Навсякъде имаше хора. Седяха пред къщите на скамейки, косяха трева, пускаха монети в игрални апарати, очертаваха белите линии по средата на пътя, продаваха и купуваха вестници по ъглите, миеха прозорците, изравняваха храстите, събираха бутилките за мляко, гмуркаха се в обществените басейни, поставяха цени на витрините на магазините, разхождаха се с момичета под ръка и всички гледаха, как ме мъкне този железен кучи син!

В ушите ми звучеше гласът на Блейд: „Те си имат свои порядки и обичаи, познават се един друг. Ненавиждат солотата. Скитащите глутници извършват набези по подземиято, изнасилват жените им и отмъкват храната им. Те ще те убият, човече!“

Благодаря, приятел!

Сбогом.

ГЛАВА 8

Зеленият съндък премина през деловата част на града и се спря до магазин с надпис на витрината: „Бюро Добри Услуги“. Като влезе през отворената врата нещото спря. Очакваха ме: десетина възрастни мъже и две жени, но по-млади. Един от тях се приближи и измъкна от ръката ми металната пластинка, започна да я разглежда, обърна я и после я подаде на най-възрастния от тях — набръчкан старик в измачкани като торби панталони с тиранти. Старчето я взе небрежно и я хвърли в горното чекледже на масата.

— Претърсете го и му вземете оръжието, Аарон — каза старият пръч.

— Добре, Лу — отвърна мъжът и прекалено бързо и ловко ме обискира, като прибра всичко дори и ножа.

— Освободи го, Аарон — заповяда ЛУ.

Аарон нещо щракна на железния съндък и израстъците с ръкавиците ме освободиха. Сkochих настрана от нещото. Ръцете ми бяха изтръпнали, а местата, където ме стискаха железните захвати, боляха. Настроението много ми се развали. Гневно изгледах събралата се компания.

— Е, момчето ми... — започна Лу.

— Какво ти момче, бе чичка, ...! — развиках се аз.

Жените побледняха. Лицата на мъжете станаха сурови.

— Казвах ти, че нищо няма да излезе — измърмори друго старче, като се обърна към Лу.

— Глупаво намерение — подкрепи го по-млад мъж.

Лу пристъпи напред и насочи древния си показалец право в мен.

— Момче, по-добре се дръж възпитано!

— Пожелавам ти, децата ти да са уроди!

— Не виждам смисъл да продължаваме, Лу — каза един от мъжете.

— Мръсно говедо! — прещрака клюна на една жена.

Лу ме погледна сърдито. Устата му се превърна в отвратителна черна линия. Разбрах, че на кучешкия син не бе останал зъб в устата, който да не е гнил или да не вони. Работеше ме с поглед като със свредел. Боже, ама че урод, като птица е, която, а-ха, се кани да кълве месо от костите ми. Накани се нещо да каже, но изглежда съвсем нямаше да ми се хареса.

— Аарон, може би е по-добре отново да предадем на часовия този млад човек? — проскърца старчето.

Аарон кимна и се насочи към зеленото нещо.

— Добре де, почакайте с това нещо — измърморих аз.

Възрастният спря и погледна Лу, който кимна, после отново пристъпи напред и се прицели в мен с птичата си лапа.

— Готов ли си, синко, да се държиш добре?

— Да! Да!

— Твърдо си го решил?

— Да, да, твърдо съм решил. Аз не бих... Аз съм уверен в себе си!

— Тогава ще трябва да следиш за езика си.

Не отвърнах нищо.

— Ти си за нас нещо като експеримент, синко. Ние се опитахме да получим няколко души от вас и по други начини. Изпращахме добри момчета да хванат някой малък негодник, но никой не се върна. Затова се решихме и изпробвахме друг способ чрез девойка.

Озъбих се. Това бе Куила Джун. Само да те стигна, момичето ми!

Една от жените, по-младата, излезе напред и погледна в лицето ми.

— Лу, никога няма да се договориш с този. Той е мръсен малък убиец. Погледни само очите му!

— Кучко, как ще ти хареса, ако ти напъхам дулото на карабината в задника, а?

Тя отскочи назад. Очите на почтената дама побеснях. Лу отново се разсърди.

— Извинявайте — казах аз. — Не обичам, когато ме наричат с разни лоши имена. Знаете ли, мъжко достойнство.

Страчето изръмжа на жената:

— Мез, остави го на мира! Старая се да се разберем с него с добро, а ти усложняваш нещата!

Мез се дръпна без желание от мен и се присъедини към останалите. Но ненавистта в погледа ѝ не намаля.

— Както вече ти казах, синко, ти за нас си нещо като експеримент. Този град го построихме преди двадесет години и прекрасно си живеем. Мир, ред, уважение, никаква престъпност, почителност към възрастните — забележително място за живеене. Ние растем и процъфтяваме.

Чаках да видя, какво ще последва.

— Но открихме, че някои от нашите граждани, не могат да имат деца. А тези жени, които могат да раждат — раждат главно момичета. Нужни ни са мъже.

Разкъсваше ме смях. Те искаха, аз тук да работя в качеството си на жребец. Не се сдържах и зацвилих идиотски.

— Ама че безсрамие — мрачно изговори една жена.

— Ние и така се чувствуваме неловко, синко! — Лу бе смутен. — Не ни създавай излишни трудности.

Праведни Боже! Аз прахосвах на повърхността голяма част от живота си, като заставях Блейд да намира момичета, а те тук желаят сами, да им обслужвам жените. Търколих се на пода и се смях, докато от очите ми не потекоха сълзи. Накрая се изправих и казах:

— Добре. Отлично. Но ще се заема с тази работа, само ако изпълните две условия.

Лу проникателно ме гледаше.

— Първо, това е Куила Джун. Отначало ще я чукам докато пулса ѝ се откачи. Второ, така ще я цапардосам по главата, че да помни добре, какво стори с мен!

Те си шепнаха известно време, после се раздалечиха, а Лу отвърна:

— Насилие няма да търпим, но предполагам, че Куила Джун може да стане първа, както и всяка друга девойка. Тя може да ражда, нали, Айра?

Слабият мъж с жълта кожа кимна. Но не изглеждаше особено весел по този повод. Старецът на Куила Джун, както разбрах.

— Е, какво пък, да започваме. Строявайте ги в редици — и започнах да си разкопчавам панталоните.

Жените се разписаха. Мъжете ме хванаха и повлякоха в някакъв дом, където ме вкараха в стая и казаха, че отначало е необходимо да

усвоя живота в Топек, преди да се захвана за работа. У тях това не е прието, всичко това е, е-е, някак си неловко и те са длъжни да убедят останалите жители на града, че са намерили верния способ. Както разбрах от намеците им, ако поработя славно, те ще внесат още млади бичета и ще им предоставят свобода на действие.

През следващите няколко дни в Топек, се запознавах с хората, като ги наблюдавах, как живеят и с какво се занимават. Всичко бе така мило: люлееха се в люлки с крилца, косяха тревата, продаваха вестници, слушаха концерти в парка, миеха прозорци, подстригваха храстите, хвърляха пръчки на кучетата си да им ги носят обратно, разхождаха се под ръка с уродливите си мацета, най-отвратителните, които съм виждал... Доскуча ми до смърт!

След седмица бях готов да вия от мъка. Усещах тази консервена кутия да ме гнети така, сякаш налягането на земните пластове ме притискаше!

Те се хранеха с изкуствена помия: изкуствени бобове, синтетично месо, имитации на пилета и хляб-ерзац. И вкуса на всичко това ми напомняше смес на мед с прах.

А вежливостта им. Боже мой! Искаше ми се да се изхрача на лъжливата им лицемерна глупотия, която те наричаха учтивост. Хелоу, мистър Еди-кой си. Хелоу, мисис Еди-коя си. Как сте? Как е със здравето малката Джени? Как е бизнеса? Ще бъдете ли в сряда на срещата в общината? И аз неусетно започнах да разговарям сам със себе си като луд.

Този чистичък, акуратничък и сладникавичък начин на живот, който те водеха, бе способен да убие всеки свободен човек. Не е за чудене, че мъжете им не са успели да се справят с момците от повърхността, силите им са стигали само за мацетата им.

Първите няколко дни всички ме гледаха така, сякаш очакваха да избухна и да изцапам с лайна чистичките им, избелени стобори. Но постепенно свикнаха с вида ми. Лу ме отведе в магазина и ме снабди с комбинезон и риза, които тук се явяваха всекидневна дреха. Мез, тази надменна кучка, наричаща ме отначало убиец, започна да се върти около мен и накрая каза, че иска да ме подстриже косите и да ми предаде по-цивилизован вид. Но бързо загрях „майчинските“ й забезки.

— Какво се врещ, кокошко? — поостъргах я аз. — Мъжът ти не се ли грижи повече за теб, а? — тя се опита да ме удари по мутрата, а аз се разсмях. — Тогава му отрежи яйцата, бибчо. А косите ми ще си останат такива.

Мез ме остави и си тръгна. Полетя така, сякаш в задника ѝ бяха монтирали дизелов двигател.

Така си живеех безгрижно, но до известно време. Разхождах се по града, оглеждах се. Те също ме оглеждаха, изчакваха, изучаваха ме. В подобна обстановка мозъкът ми не можеше да работи нормално. Започнах да страня от хората, появи се клаустрофобия и често се настанявах под тавана на къщата и седях там в тъмното. Скоро това мина. Но остана раздразнителността, излишната агресивност, често ставах просто бесен. После и това мина. Престанах да психявам и започнах да търся изход. Външно изглеждах тих, мирен и някак си затъпял.

А всъщност така диво ми се искаше да изчезна от този рафиниран рай! Спомних си, как нахраних Блейд с пудела, който изглежда бе избягал от подземията, и започнах да търся начин да се измъкна на повърхността. Та пудела не би могъл да се използва шахтата. Това означаваше, че нагоре водеха и други пътища.

Разрешавах ми свободно да скитам из града, засега спазвах добрите обноси. Онзи зелен съндък — часовоят — винаги се намираще някъде наблизо. Но въпреки това успях да намеря пътя нагоре. Нищо свръхестествено — трябваше да го има, и го открих. А скоро разбрах къде държат и оръжието ми.

Бях готов. Почти.

ГЛАВА 9

Измина точно една седмица от пребиваването ми в градчето, когато Лу, Аарон и Айра дойдоха при мен. За това време съвсем бях затъпял. Сediaх на верандата в къщи, димях с лула и се наслаждавах на светлината. Но само че нямаше слънце.

— Добро утро, Вик — поздрави Лу и размаха бастуна си.

Аарон ме дари с ослепителна усмивка, с каквато здравият бик награждава кравата преди да ѝ набута месото си. Айра не изглеждаше никак добре. Или не му беше по сърце идването. И откъде накъде? Та нима ще излапам наговата Куила Джун!

— О, привет, Лу. Добро утро, Аарон, здравей Айра.

Лу остана много доволен от моята приветливост.

Почакай само, дърт негодник такъв!

— Как си? Готов ли си да срещнеш първата си лейди?

— Винаги готов, Лу — отвърнах и се надигнах.

— Приятно е така да си попуши човек на прохлада, нали? — намеси се в разговора Аарон.

Извадих лулата от устата си.

— Истинско удоволствие.

Усмихнах се. Лулата дори не бе запалена.

Заведоха ме на улица Мерихолд. Когато влязохме в къщичката с жълти порти и бял стобор, Лу каза:

— Това е къщата на Айра. Куила Джун е негова дъщеря.

— Боже, пази я — прошепнах и отворих широко очи.

На Айра му се разтрепера челюстта. Влязохме вътре. Куила Джун седеше на кушетката заедно с мамичка, по-високо и по-старо нейно копие.

— Мисис Холмс — произнесох аз и направих лек поклон.

Тя се усмихна. Е, напрегнато, но се усмихна.

Куила Джун седеше със сгънати крака и прегърнати колена. В косата си бе вплела синя лента. Този цвят много ѝ отиваше. Нещо се пречупи в мен.

— Куила... — прошепнах аз.

Тя вдигна поглед.

— Добро утро, Вик.

Известно време стояхме смутени и се споглеждахме. И тогава Айра се развика, да отиваме по-бързо в спалнята и по-бързо да свършваме с тази противоестествена мръсотия, преди Господ Бог да се възмути и да изпрати в задниците ни светкавици. Протегнах ръка на моето пиленце и тя я хвана без да вдига очи. Ние влязохме в задната част на къщата, в спалнята.

— Ти май нищо не си им разказала? — удивих се аз.

Тя поклати глава. Неочаквано разбрах, че съвсем не искам да я убивам. Поиска ми се да я прегърна, и то много яко. Коего направих. Тя заплака на гърдите ми, като малко момиче. Юмручетата ѝ заудряха по гърба ми, изглежда от изобилие на чувства. Като се успокои тя започна да сипе думи:

— Вик, така ми е жал! Не исках да го направя, но трябваше, нали за това ме изпратиха! Така ме беше страх! Обичам те! А сега, когато сме заедно, това не е мръсно, нали? Татко казва, че не е, и така трябва да бъде, нали?

Прегръщах я, целувах я, приказвах ѝ, че всичко е наред, че иначе не би могла да постъпи. После запитах, дали не иска да дойде с мен? Да, Да, Да, тя действително го иска много. Но това ще причини болка на татенцето ѝ — няма да ни пусне. Момичето не беше съгласна, макар и да не обожаваше много приказващия молитви свой старец. Освен това тя бе неизправимо добропорядъчна. Е, какво пък, ще действваме на собствен страх и риск. Най-малкото тя няма да пречи.

Поинтересувах се, няма ли в стаята нещо тежко: свещник или тояга. Нищо такова не намерих. Разтършувах се и открих няколко чифта чорапи на баща ѝ в чекмеджето на гардероба. После отвинтих медните топки от таблите на кревата и ги поставих в чорапите. Като опитах това необикновено оръжие, останах доволен. Напълно подхождаше на замисъла ми.

Куила ме гледаше с опулени очи.

— Какво смяташ да правиш?

— Нали желаяш да изчезнаш оттук?

Тя кимна.

— Тогава застани до вратата. Впрочем, не! Влизай в кревата.

Девојката се опна на леглото.

— Прекрасно — казах удовлетворен. — Вдигни полата си и разтвори краката си.

Тя ме изгледа изумена.

— Прави, каквото ти казвам, ако искаш да изчезнеш оттук — заповядах.

Тя така и направи, а аз ѝ помогнах малко. После отидох до вратата и казах:

— Викни баща си.

Тя се поколеба, но след няколко секунди викна с глас, в който се чуваше и гняв, и болка, и отчаяние:

— Татко! Татко! Ела тук, моля те!

Айра Холмс влезе, хвърли поглед на кревата и челюстта му увисна. Тряснах вратата с крак и го халосах с всичка сила по главата. Той се погърчи известно време, изцапа с кръв цялата постеля и накрая се успокои. Лицето на момичето побеля като чистите чаршафи, а очите ѝ облецени от ужас. Кръв и мозък опръскаха краката и, тя повърна право на пода. Да, сега тя няма да може да ми помогне да извикаме и Аарон. Ще трябва сам да действам. Отворих вратата и като промуших глава навън, с обезпокоен вид казах:

— Аарон, бъдете така добър и елате за секунда.

Аарон погледна Лу, който с мисис Холмс се караше за ставащото в спалнята. Старчето кимна и Аарон влезе в стаята. Видя кръвта на Айра пред краката си и отвори уста да вика в мига, когато го ударих и него по главата. Падна като подкосен. Повече нямаше нужда да се бавя. Хванах Куила за ръката и я смъкнах от кревата. Слава богу, тя мълчеше! Поне тук се мина без грижи!

— Да вървим!

Момичето се опита да измъкне ръката си, но аз я държах здраво и нямах намерение да я пускам. Като отворих вратата, избутах пиленцето от спалнята. Очите на Лу се опулиха от изумление, започна да се надига, опирайки се на бастуна си, но веднага се строполи на пода: избих бастуна от стария пръч. Мисис Холмс ни гледаше и гадаеше, какво бе станало с нейние старец.

— Той е там — отвърнах на немия въпрос, насочвайки се към вратата. — Господ Бог удостои главата му с посещение.

Оказахме се на улицата. Трябваше да бързаме и да си взема оръжието, преди да се е вдигнала паника. То се намираше в заключеното шкафче на „Бюрото за Добър Бизнес“.

Наложи се да направя кратка отбивка в посока пансиона ми, където на верандата бях скрил малък лост, отмъкнат от една бензиностанция. Взех го, бързо преминахме деловата част на града и се насочихме право в БДБ. Чинovníкът се опита да ме спре, но спечели удар в корема. Счупих шкафчето и прибрах своите 06-и, 45-и, боеприпасите, пиката, ножа и аптечката. Въръжен се усещах къде по-уверен в този кастриран свят. През това време Куила Джун си възвърна способността да говори членоразделно.

— Къде, къде отиваме? О, татко, татко!...

— Стига това татко. Ти каза, че искаш да бъдеш с мен. Връщам се горе, бебченце, ако не си размислила, дръж се по-близо до мен.

Тя бе прекалено изплашена, че да възразява. Излязохме от Бюрото и веднага видях дяволското зелено нещо. Тичаше към нас и размахваше израстъците си. Като заех колянна стойка, праметнах ремъка на 06-ия през рамо и точно се прицелих. Куршумът попадна в огромното око на часовоя. Разлетя се дъжд от искри и остатъците на зеления съндък влетяха във витрината на магазина. Удивително зрелище!

Обърнах се да хвана Куила и да се затичаме към изхода от подземиято. Момичето бе изчезнало! Огледах се наоколо и в края на улицата видях цялата шайка начело с Лу. Старчето едва пристъпваше, като се опираше на бастунчето си. Съвсем приличаше на гигантски щурец.

Раздадоха се изстрели. Обаждаше се звънкият глас на 45-ия, който бях дал на Куила така, за всеки случай. Погледнах нагоре и над верандата на втория етаж я видях с пистолета, поставен на перилата. Напълно професионално изпускаше куршумите в тълпата, като Лудия Бил Айлист от филмите на четиридесетте години. Но боже мой, каква глупост! Защо трябва да се хаят патрони и време, когато е нужно да се изчезва.

Намерих стълбата за горния етаж и започнах да се качвам взимайки по три стъпала едновременно. Момичето бе като невменяемо и се хилеше всеки път, когато се целеше в някой. Крайчето на езика ѝ се показваше от ъгълчето на устата, очите блестяха — бум! — един

преследвач по-малко. На Куила явно ѝ харесваше. В този миг я сграбчих и спасих слабоватата ѝ мамичка. А старата лейди, като направи някакво балетно па, продължи да бяга.

Момичето рязко обърна глава към мен. В очите и се четеше смъртта.

— Не улучих заради тебе!

Тръпки ми пробягаха по гърба от този глас. Със сила измъкнах пистолета от ръката на тази глупачка. Тъпачка! Да хаби така патроните!

Повлякох я след себе си, заобиколих зданието, скочих в някакъв двор и заповядах да ме следва. Тя се възпротиви, но аз я ободрих с думите:

— Ако можеш така просто да стреляш в родната си майка, бива ли да се страхуваш от някаква си височина. Скачай и това е цялата работа!

Тя се разсмя, сякаш птичка зачурулика и скочи. Насочихме се към вратата и погледнахме навън. Пътят беше свободен. Тълпата лицемери бе издухана като листа от силен вятър.

Не биваше да губим нито миг и закрачихме бързо към южните предградия на Тапек. Там се намираше най-близкия изход, който бях разкопал по време на разходките ми. Трябваше ни петнадесет минути и много сили да стигнем до там. Накрая се спряхме пред вратата на въздухосъбирача, дишайки тежко. Избих резетата с лоста и влязохме вътре, където се намираха стълбите нагоре, водещи към свободата. Започнахме да се качваме.

ГЛАВА 10

Най-после тази дяволска стълба завърши. С изстрели разкъсах ключалката на люка и се измъкнахме навън, на около миля от спусковата шахта. На тези долу би следвало да се втълпи, че не бива да се свързват с такива соло като мен. Те нямаха никакъв шанс.

Момичето едва се държеше на крака от умора, но нямаше за какво да я обвинявам. И за мен не беше леко да се качвам. Но съвсем не ми се щеше да прекарам нощта на открито — тук се въртяха такива твари, с каквито и през деня не би желал да се срещаш. А денят преминаваше. Скоро ще започне да се стъмва. Потупах по гърба моето маце и като я ободрявах непрекъснато, на пределна скорост се запускахме към шахтата.

Блейд се оказа на мястото. Изглеждаше отслабнал: хълбуците му бяха хлътнали, раните гноясали, а очите помътнели. Но ме бе дочакал! Наведох се над него и вдигнах главата му. Очите му се отвориха и той тихо каза:

— Хей...

Усмяхнах се. Боже мой, колко е хубаво — отново да видиш вярното си псе!

— Върнахме се, приятелю.

Блейд се опита да стане, но не успя.

— Ял ли си нещо, приятелю? — попитах тихо.

— Не. Само вчера хванах някакъв гущер... или бе позавчера...

В този миг видя Куила и си затвори очите. Загърчи се.

— Трябва да побързаме, Вик — каза девойката. — Те могат да ни изненадат през шахтата.

Опитах се да вдигна Блейд. Той увисна като торба на ръцете ми.

— Слушай, Блейд. Отивам в града, ще намеря някаква храна и бързо ще се върна. Ти само ме изчакай.

— Не отивай там, Вик — помоли псето. — Поразмърдах се натам, след като отиде долу. Глутницата е открила, че не сме се изпържили в гимнастическата зала. Как, не зная? Може би кучетата са

проследили миризмата ни. Славата ни в този град е лоша, Вик. Ние не можем да се върнем. Трябва да си потърсим ново място.

Това придаде на нещата друга насока. Ние не можехме да се върнем, а с Блейд в такова състояние не бихме тръгнали да търсим ново място. Ако исках да остана соло, не можех да мина без куче. Тук нямаше нищо за ядене, а Блейд се нуждае на всяка цена от храна, както и от медицинска помощ. Незабавно.

— Вик — гласът на Куила стана капризен и висок. — Да вървим! С него всичко ще бъде наред. Ние трябва да бързаме.

Свирепо я изгледах. Ама че мръсница! Сякаш не вижда, че псето ми едва се държи. Слънцето залязваше. Блейд трепереше в ръцете ми.

Тя наду устни.

— Ако ме обичаш, да тръгваме тогава по-бързо!

Но без кучето не можех да мина. Просто не ще оцелея самотен. Това бе сигурно. Ако я обичам. Спомних си, как ме запита: „Знаеш ли, какво е това любов?“

И въпреки това намерих изход — бърз и надежден. Това бе малък огън, такъв, че нито една глутница от околността да не го види. Никакъв дим не се вдигаше. И след като Блейд изяде първата порция, отнесох го до входа на въздухопровода. Прекарахме нощта вътре, на малкия корниз. През цялата нощ го държах на ръце. Спа добре. Сутринта го превързах. Той ще се измъкне. Той е силен.

Песът отново си хапна. От миналата нощ бе останала маса храна. Аз нищо не хапнах. Не изпитвах чувство на глад.

Тръгнахме през разрушената пустиня. Надявам се, да имаме щастие да намерим подходящ град и да започнем отначало. Движехме се бавно. Блейд все още куцаше.

Мина известно време, преди в главата ми да престане да звучи нейният глас: „Ти знаеш ли, какво е това любов?“

Разбира се, че знам.

Всеки соло обича кучето си!

АЛЪН ДИЙН ФОСТЪР СЪДЪТ НА ЗРИТЕЛИТЕ

Този апарат на външен вид приличал на обикновен телевизор, който позволявал да се наблюдават на екрана хиляди различни събития. Нарекли го тривизор, а работата му трудно може да се опише.

Всички предавания се осъществявали по определените и отдавна известни схеми. Например, един от сюжетите показва няколко войника в сини мундири, които строят отбранително укрепление от дялани греди. Край тях беснее тълпа пъстро облечени индианци и, аха, да връхлетят на войниците...

Развитието на събитията на екрана наблюдаваха в разкошно обзаведена гостна няколко представителни мъже — видни специалисти в областта на шоу бизнеса.

Индианците и войниците изведнъж изчезнаха и на тяхно място се появи жива блондинка с разкошни форми. Част от екрана бе заета от привличащи очите схеми и цветни фотографии.

— Добър вечер, скъпи зрители! — каза блондинката. — Отново настъпи вълнуващият момент, когато нашата постоянна аудитория, т.е. вие, трябва да реши, как ще завърши днешният епизод на предаването „Команчи“ от цикъла „Правдивите истории на Стария Запад“. Както знаете, алчни златотърсачи, които многократно са нарушавали отдавна подписания договор с индианците, опитвайки се да завладеят земите им, са провокирали нападение на команчите под предводителството на смелия и безстрашен вожд Червения Ястреб над форт Резолушън. Вождът с жестоките си съплеменници неочаквано атакувал форта, където се укриват мъжествените му защитници. От вас, скъпи зрители, зависи изходът на делото. Ще успее ли предводителят на команчите и неговите храбреци да надделеят над войниците? А може би полковник Джипсън заедно с обсадените защитници на форта ще съумее да отрази този яростен напън? Кой ще вземе победата?...

Специалистите в областта на шоу бизнеса, в безупречните си костюми, внимателно наблюдаваха съблазнителната говорителка,

макар подобни призиви към зрителите от екрана отдавна да не бяха новост. Те седяха на дългата маса стил Людовик XIII, изработена от червено дърво с инкрустации. По цялата ѝ повърхност бяха изобразени крилати херувими, реещи се сред бели облачета. Но през последните години тази повърхност бе силно пострадала от пепелта на цигарите и пролятото уиски.

На далечния край на масата, където тя още запазваше миналото великолепие, седеше млад човек, който изглеждаше излишен в това общество. Преди всичко се отличаваше от останалите с младостта си, а освен това се забелязваше, че разиграващата се драма никак не го трогва. Във всеки случай гледеше ръцете си, а не екрана.

Раздаде се мелодичен звън. Говорителката със съблазнителните форми погледна в лежащия пред нея текст и вдигна глава. Погледът ѝ бе устремен някъде надалече, вероятно там, където край стените на форт Резолушън се разиграваше кървава битка.

— Времето ни изтече — каза тя. — Надявам се, че сте взели решение? Добре! Тези от вас, които дават предпочитанието си на Червения Ястреб, трябва да натиснат червения бутон на пулта на тривизора си. Тези, които желаят победа на полковник Джипсън — да натиснат бутон номер две. Ако още не сте гласували, моля, веднага натиснете бутона!

На екрана възникна благородният профил на предводителя на команчите. След малко го смени друг кадър: ръката на млада жена на дръжката на кресло се протяга към пулта и натиска червения бутон. После се появява доблестният полковник Джипсън и зрителите видяха, как противниците на команчите избират зеления бутон. При натискането бутоните леко припламваха.

— Запомнете — повтори младата жена. — първият бутон носи победа на Червения Ястреб и неговите смелчаци. Вторият бутон — спасява полковника и войниците му.

Младият човек — наричаха го Дейвид Тексас — хвърли бърз поглед на тривизора. В дясно от него седеше пълен плешив мъж с дебела пура в устата си, от която излизаше дим с явната миризма на някакъв наркотик. Това бе чичото на Дейвид — Дон Тексас. Ако се съдеше по вида му, младият човек би изменил много неща в предаването, но изглежда, нямаше тук решаващия глас.

Набитият и пълноват Дон Тексас се бе навел над масата и насмешливо шепнеше на племенника си:

— Индианците ще победят! Обикновено става порядъчна схватка. Но този път вътре във форта се намират жени и деца. Бой, вероятно няма да има.

На екрана на тривизора се изрисува картата на Североамериканските Съединени Щати. Във всеки щат започнаха да пламтят червени и зелени огънчета.

— Сега ще узнаем резултатите от гласуването, лейди и джентълмени — светкавично заговори блондинката. — Гласовете ви се въвеждат мълниеносно в паметта на най-новите компютри на СБС и веднага се сумират. Крайният резултат може да се появи всеки миг... Внимание!

На екрана се изписаха две колонки от цифри.

Червената:

Зелената:

ИНДИАНЦИ – 32 675 940 ВОЙНИЦИ – 19 547 255

— Най-после пред нас са резултатите, драги зрители! Ние ги получихме така бързо благодарение на изчислителната система СБС и на компанията „Фрости-О“, която разпространява комплекс хранителни ядки, съдържащи всички необходими витамини и транквилизатори за организма на един нормален възрастен човек. А сега ще видите увлекателно зрелище — крайт на „Команчите“ във вид, който сами пожелахте.

Екрана на тривизора продължи да показва схватката между индианци и войници. Но обстановката бързо се измени — индианците неочаквано получиха подкрепление от съседното племе, чийто вожд — мъжествен воин с името Врабеца — бе братовчед на Червения Ястреб. Конницата на полковник Джипсън не успя да отблъсне новия натиск на команчите. Съпротивата на войниците отслабна, вратите на форта се отвориха и битката се превърна в кърваво клане, чиито жетрви се оказаха защитниците на укреплението. Отделните епизоди на сражението бяха така подробно показани от оператора, сякаш той се наслаждаваше и на най-дребните детайли. Клането продължаваше. Кадрите се повтаряха, някои неща се показваха в близък план и със

забавени снимки. Отвреме навреме на екрана отново пламваха червени и зелени цифри. Звучаха познати мелодии от Стария Запад, които бяха използвани в серията „Команчи“.

Постепенно атмосферата на обширната маса стана по-непринудена. Мястото на индианците на екрана се зае от разузнавача на космоса Рок Стил. И в същата минута тривизорът беше изключен. Работата бе в това, че в тази ярко осветена зала Рок Стил се смяташе нещо като парий, един от нечистите. СБС нямаше никакво отношение към космическия сериал и никой от присъстващите не пожела да го гледа.

В края на дългата маса изведнъж се изправи един слаб и възрастен господин с набръчкано лице и побелели коси, приличащи доста на разбит каймак. Сините му очи просто излъчваха мека светлина. Останалите замлъкнаха и се обърнаха към него. Сред събралите се хора имаше както съмишленици, така и тайни недоброжелатели. Старецът напомняше на мъдрец от илюстрациите на Светото писание.

— Джентълмени — започна той. — Струва ми се, че днес ние станаме притежатели на истински шедьовър...

Вместо отговор се раздадоха одобрителни възгласи.

— Току що ние гледахме поредната серия от „Истинските истории на Стария Запад“ с името „Команчи“, която бе показана на екрана миналата седмица — продължи възрастният джентълмен. — През последните три седмици числото на зрителите, гласуващи на нашите предавания, или казано иначе, гледащи сериала ни, надмина петдесет милиона. Е, какво ще кажете за това?

— Всичко е съвсем ясно, Р. Л.! — възкликна един специалист, който отговаряше за подготовката на „Команчите“. — Публиката налапва продукцията ни, като гладна риба хвърлената примамка на въдицата! Обстановката около серията е благоприятна и нашият престиж непрекъснато расте...

— Съгласен съм с тебе, Сам. Подобно е и мнението на представителите на компанията „Фрости-О“ и те са готови да водят преговори за нов тригодишен договор. Какво ще кажете за това, Уили?

— Нашите разходи за осъществяването на „Команчите“ никак не са малки, но затова пък постъпленията надхвърлят доста предварително планираните.

— Прекрасно, Уили! Вашето мнение, Марпъл?

— Великолепна работа, Л. Р. Без излишна скромност мога да кажа, че всеки, който по един или друг начин е свързан с това шоу, заслужава най-голяма похвала за прекрасното въплъщение на първоначалния художествен замисъл.

— Това, което казахте, Марпъл, е всъщност набор от надуты фрази — намеси се Дейвид. — Ако не ме лъже паметта, точно вие носите непосредствената отговорност за пускането в производство на „Правдивите истории на Стария Запад“?!

— Да, тази чест принадлежи на мен — скромно отвърна Марпъл.

— А не усещате ли безпокойство, че десетки артисти и артистки биват осакатявани и дори загиват за въплъщаването на вашия, разрешете ми да го кажа, първоначален художествен замисъл? Както и заради финансовите интереси на рекламния отдел на закъсващата иначе фирма „Фрости-О“, която произвежда комплексни ядки, а?

Изглежда с Марпъл никога не бяха разговаряли с подобен тон и той бе в известна степен така обезкуражен, че едва се чу да произнесе:

— Какво казахте?

Дейвид рязко се изправи и хвърли презрителен поглед на изплашения Марпъл.

— Питам — повтори Дейвид, — нима не изпитвате угризения на съвестта, като знаете, че всяка година загиват десетки артисти?!

— Чуйте го само, Л. Р. — избъбри Марпъл, — протестирам срещу това. Аз... аз...

Изправи се, постара се да придаде на лицето си внушително изражение и погледна Дейвид смело.

— Искам да доведа до ваше знание, мистър Тексас — каза той, — че аз лично беседвам с всеки изпълнител, който пожелава да вземе участие в „Истинските истории на Стария Запад“. Всички те добре съзнават на какво отиват. Спазваме стриктно профсъюзните правила. Мога да добавя, че СБС разполага със най-съвременното електронно оборудване и най-квалифицираните кадри за реставрация на човешкия организъм. Артистите, е, професионален риск, получават някои дребни белези, но...

— А в коя сметка ще запишете душевните белези, Марпъл? Разбира се, никой артист не получава травми всеки ден. Но те усещат,

как куршумите и стрелите пронизват телата им, чувствуват ударите, болките...

— Вие вече достатъчно ясно се изказахте, мистър Тексас — тонът на Л. Р. бе строго официален. — Ние, както сигурно знаете, не живеем вече в двадесети век. Да, извесни усещания на болка има. Но никой никого не кара насила да става артист. Те могат да получат рани и травми срещу достатъчно високо заплащане. Марпъл тук, напълно на място и справедливо напомни, че случаи на пълна загуба на работоспособност не е имало. Ако нещата стояха иначе, ние за един месец бихме се лишили от всички изпълнители. В индустрията на развлеченията времената са се изменили. Помня добре онези години, когато в триизмерната телевизия не се допускаше и намек на насилие. Но в края на краищата публиката винаги получава това, което иска. Във всеки случай ние сме по-умерени от нашите конкуренти. Вие някога да сте гледали „Клавдий, императорът на Рим“? Даваните сцени не са за слабонервни. Струва ми се, че трябва да се извините на Марпъл!

Същият седеше с вид на оскърбена невинност.

— Съжалявам много, джентълмени — каза Дейвид и отмести креслото си, — но не се чувствавам добре... — и леко се усмихна. — Така че, моля да ме извините.

Рязко се обърна и тръгна към изхода, като се правеше, че не вижда отправените след него погледи.

Дон Тексас бавно се изправи.

— Моля да извините малката атака на моя племенник, джентълмени — каза той. — През последните дни доста му се насъбра около пускането на серията... А освен това... — той изразително се усмихна. — Дейвид е млад, с което също е свързано нещо!

Постепенно разговорът се върна в нормалното си русло.

— Добре, Дон — произнесе примирително Р. Л. — Но въпреки това, поприказвай с младежа.

— Разбира се, Р. Л. И то веднага ще го сторя.

* * *

Дейвид се осъзна напълно в просторен вестибюл, осветен от луминесцентни лампи. Край него сновяха загрижени хора, които заработваха тук своите долари за живот. Поогледа се за миг-два, влезе в асансьора и като не се обърна към никого каза:

— Деветдесет и пети, моля.

Вграденият в стената на асансьора микрофон, забулен с ажурна метална мрежа, отвърна с приятен женски глас:

— Асансьорът отива надолу, сър.

Около микрофона се намираще пулт с два реда миниатюрни цифри от минус петнадесет до плюс сто и шестдесет. По време на движение цифричките една след друга пламваха и изгасваха. Ето че се разгоря със зелена светлина цифрата деветдесет и пет и се раздаде мелодичен звън.

— Деветдесет и пети етаж, сър!

— Благодаря.

Дейвид излезе от асансьора и като пресече хола, почти целият с огледала, влезе в друг асансьор.

В единадесети сектор слезе и навлезе в лабиринта от коридори. По пътя рассеяно отговаряше на поздравите на срещнатите.

Той влезе в претенциозно обзаведената чакалня на офиса си. На масата стоеше секретарката му, пухкавата мис Ли, която разглеждаше някаква микролента на новия диапроектор и светкавично натискаше клавишите му.

— Добър ден, мис Ли.

— Здравейте, мистър Тексас! Как мина...

Но той не и отговори, а направо отиде в кабинета си.

— ...обсъждането?

Кабинетът отвътре бе облицован с неръждаема стомана и пластмаса. В различните ъгли стояха различни скулптури от някакъв прозрачен материал. Около тях плътно се увиваше живият плет на лози и други подобни растения. Странното бе, че кабинетът изглеждаше някак си по домашному уютен. Непосредствено до миниатюрните джунгли се бяха настанили няколко секции от яко дърво с изрязани разнообразни фигури, ниска писмена маса, изглеждащия излишен тук диван и задължителния компютер в нишата.

Лицето на Дейвид беше намръщено и мрачно. Настани се тежко на масата, на която нямаше привичната грамада книжа. Като поседя

така известно време замислен, натисна някакъв бутон. Пред него се появи папка с документи, които започна бързо да разглежда. После натисна друг бутон и каза в микрофона:

— Мис Ли, елате за миг!

Вратата се отвори.

— Слушам Ви, сър.

— Отменете всичките ми срещи за днес, моля. Не съм в състояние с никой да говоря. Кажете, че работя над един сценарии. Ако ме търсят по телефона, не ме свързвайте, освен за нещо много важно.

— Добре, сър.

Мис Ли се обърна да тръгва, но се забави.

— Мистър Тексас...

— Да? — запита Дейвид без да вдигне глава.

— Отново идва онзи джентълмен... мистър... Слипи Уилямс. Вече няколко пъти идва. Много е настойчив и моли непременно за среща с вас.

— Отново ли? Не, мис Ли, Днес никого не приемам.

Секретарката поиска да добави още нещо, но Дейвид вече се бе вгълбил в записките си. След мис Ли пневматичната врата безшумно се затвори.

Дейвид натисна още някакво копче — появи се микрофон. Той започна да диктува:

— Във връзка с работата по новата серия с предварително заглавие „Как се правят президенти“ смятам за необходимо да отбележа, че влязлото на четвърти юни в сила решение на конгреса прави за нас неприемливи условията на експлоатация в частта, предвиждана в точки седем, осем и девет...

Неочаквано вратата се разтвори рязко и във кабинета нахълта нисък, набит и раздърпан мъж облечен в износен костюм. Дишаше тежко. По небръснатото и подпухнало лице бе изписано решителност и отчаяние.

Дейвид отмести листата настрани и погледна неканения гост.

— Вашият маниер да нахълтвате неканен без покана, няма да доведе до хубаво, Уилямс.

— Не се прави на толкова възпитан, Дейвид! Аз от няколко седмици се опитвам да се добера да тебе...

На вратата се появи развълнуваната мис Ли. Тя със страх се отдръпна от затлъстелия посетител.

— Моля за извинение, мистър Тексас — в тонът ѝ ясно личеше обидата. — Той не ме послуша и сам отвори вратата!

— Нищо страшно не е станало, мис Ли. Свържете се с охраната и помолете да дойдат тук двама души, моля ви.

Секретарката кимна послушно и преди да изчезне в приемната, хвърли унищожителен поглед на Уилямс.

— Е, Слипи, на разположение имаш няколко минути, преди да се появят пазачите...

Актьорът се приближи до масата и с две ръце се подпря на блестящата ѝ повърхност. Устните му бяха стиснати яко.

— Дейвид! Аз искам да прекратя договора си с вашата компания!

— И само това ли?

Дейвид се облегна на креслото, което веднага измени формата си в съответствие с новата поза.

— Добре ти е известно, Слипи, че това не е по моите сили. Нещата около договорите се решават на заседания на управителния съвет с болшинство на гласовете. До следващото разглеждане има цели три седмици.

— Погледни ме, Дейвид! Както се следва ме погледни!

Уилямс се отлепи от масата и се зае да изпълнява някакъв танц, приличащ повече на пародия.

— Аз, славният, щастливият Слипи Уилямс! — в речитатив произнасяше думите. — Подхожда ли на мене този образ, Дейвид? Ако зрителите биха могли да усещат и алкохолните пари от устата ми чрез тривизора, биха ме прогонили още преди месеци. Искаш ли да знаеш, защо изглеждам така и защо не съм онзи млад и даващ надежди комедиен артист, с който ти подписа преди осем месеца договор? Боже Господи! Нима са били само осем месеца?

Дейвид го гледаше без да мърда очите си.

— Сигурно ти е известно, какви оценки получава шоуто ми? — явно развълнуван запита Слипи. — Ти следиш ли за общите резултати на гласуванията? Аз, Дейвид, имам ниски, много ниски оценки. Може да се каже, че са незабележими: да ги видиш ти трябва светлина от волтова дъга! Но не това е най-важното. Независимо от това, шоуто ми го възобновиха!

Слипи замря на едно място и отново се наведе над масата. По полираната повърхност ясно личаха отпечатъците на потните му длани.

— Шоуто възобновяват независимо от ниските оценки... Ти можеш ли да ми обясниш, какво става? — артистът заговори, като започна да подражана на гласа на известен телекоментатор. — „Ние считаме, че шоуто на Слипи Уилямс се харесва на зрителите... но в него има съществени недостатъци... които...“ — той неочаквано замълча, а след миг заговори отново с естествения си глас. — Повярвай ми, Дейвид, не ми стигат сили да издържа повече! Всичко е така лошо: и тези свръхумни остротии, и тези измъчени шеги! Някои се съгласяват на осакатяване, на регенерация след всяко представление, нови ръце, нови крака... Но аз не съм в състояние повече да понасям тази болка, Дейвид. Ти сам знаеш как става: първо няма да ме оставят да завърша работата си в тази серия, а после ще ме довършат по всички правила на изкуството! Нищо няма да ги спре — нали за следващата седмица няма да съм повече необходим. Душата ми протестира, не им давай...

— Зная, какво значи това, да върви по дяволите! — избухна Дейвид. — Мислиш ли, че моята душа не протестира? Но ти знаеше какво ще последва, когато подписваше договора! Но изглежда, успехите на подиумите на нощните клубове ти бяха малко. Не, ти поиска да станеш звезда на тривизията! И ти потрябва договор достоен за звезда. Така че, какво очакваш от мене? Ако бих могъл нещо да предприема, то бих го сторил още преди няколко седмици, когато се пречупи... Надявам се, че ти е известно: опитах се да намеря изход...

Устните на Слипи се разтрепераха и той отстъпи крачка назад.

В същия миг на вратата на кабинета изникнаха двама високи младежи и бързо се приближиха до артиста от двете му страни. Спокойно но яко го хванаха под ръка.

— Здравейте, мистър Уилямс! — каза единият от тях. — Моля ви, елате с нас. Няма да ви заболи никак...

Слипи мрачно изгледа отначало единия, после другия юначага, а те започнаха да го тикат към изхода.

— Ти трябва да предприемеш нещо, Дейвид! — завика с див фалцет Уилямс. — Няма да издържа, ще загина! Не мога да понасям такава болка! За Бога, за най-святото, Дейвид!...

И още дълго след като плътната, абсолютно звуконепроницаема врата на кабинета се затвори, на Дейвид му се струваше, че чува стенанията на артиста. Но това беше само илюзия. Той въздъхна, отместа микрофона, започна да прелиства листата, да ги подрежда както му падне по чекмеджетата на масата.

— Къде отивате, сър? — запита мис Ли, когато Дейвид излезе от кабинета.

— Отивам да размишлявам за смисъла на живота, за брeнната същност на земното съществуване, за принадлежността си към огромния, от космически мащаб, концерн, чиято частица, за съжаление съм и аз. Накъсо казано, искам да се наляя както се следва. Бъдете така добра, запишете това и го подшийте към дело.

Мис Ли нищо не разбра.

* * *

Новият Ню Йорк имаше нещо общо със стария Ню Йорк. В частност с изобилието на барове. Наистина те бяха къде по-чисти и осветени, но посетителите им, колкото и странно да изглеждаше, почти не се отличаваха от тези, които се срещаха в подобни заведения в добрите стари времена.

Дейвид се разтваряше в алкохола и топеше на ярката светлина. Твърдо бе решил да не взема антиалкохолните таблетки, които тихо лежах в джоба на сакото му. Младият човек се наслаждаваше на блаженото състояние на безмислие, което, както се оказа, бе по-приятно и от сънуване.

Неусетно изгуби представа за бардаците през които мина и за разнообразните напитки, които опита. Но добре си спомняше, как стоеше и се поклащаше пред игриво намигващите неоновы букви:

КЛУБ „СРЕЩИ И РАЗВЛЕЧЕНИЯ“

Рекламата ту гаснеше, ту светваше така примамливо, че не бе възможно да ѝ се устои. Дейвид се спусна по стъпалата и се оказа в замъглена зала, където го обгърна облак дим с миризма на парфюми и наркотици. Такава смес тук дишаха вместо въздух. Младият човек безпогрешно определи посоката и бързо стигна бара. Известно е, че патетата отначало трябва да бъдат бутани във водата, но веднага щом се озоват в нея, започват да плават самостоятелно. С изискан и настойчив жест Дейвид повика бармана, който се появи като джин от приказките, от старинен съд, след шест хиляди години заточение, а на лицето му бе застинала готовност да служи на своя повелител.

— Уиски със сода, мой мили Бруте! Но по-малко сода...

А после нещата се развиха като в приказката за вълшебната лампа на Аладин. Джинът изчезна за миг, но веднага се появи отново, като на поднос носеше чаша, пълна със субстанция наподобяваща на външен вид разтопена слюда. Дейвид отпи от напитката и не без усилия се обърна към залата.

Повечето присъстващи гледаха екрана на огромен тривизорен приемник, закачен направо за тавана и така се виждаше отвсякъде. Вървяха последните епизоди на четиричасовия исторически филм за Втората Велика Война. Ту тук, ту там камерата подробно показваше агонията на умиращите.

Дейвид, на който алкохолът бе донесъл желаното облекчение, отново се намръщи. Още няколко пъти викаше бармана, който безпроблемно напълваше чашата и получаваше поредната зелена хартийка. А Дейвид с мрачен вид смучеше уискито.

...Екранът на тривизора се озари с ярка червеникава светлина — избухване на мощен взрив. Някои от зрителите даже застанаха от удоволствие. Раздадоха се оживени одобрителни възгласи — зрелището се понрави на събралите се.

А Дейвид се обърна към посетителите на бара и завика раздражено:

— Ей, вие, говеда!

Макар малко хора да му обърнаха внимание, но някои от тях бяха направо шокирани.

— Вълнуващо зрелище, уважаеми събутилници, нали? — не преставаше Дейвид. — Да пием за човешката кръв, която винаги е червена и винаги да се лее като река!

На един дъх изпи новата порция алкохол.

— Изобразяването на смъртта винаги е служило за развлечение, а ние само го подведохме под чертата на бизнеса. Сцените на насилие ги добавихме с единствената цел да направим съществуването ви по-интересно. Съзерцаването на раните на другите, масажира кората на вашия главен мозък!

Той рязко се обърна.

Но пред него израсна як юначага с тъпа физиономия. По всичко личеше, че от него лесно нямаше да се отскубне.

— Кого ти наричаш говеда?

Дейвид се разсмя.

— Виждам, че имаш тънък слух. А аз мислех, че алкохолът притъпява всички усещания. Днес хората са говеда, скъпи мой недосетливи дебелако! Танцуват по една свирка, по един мотив — всеобщото унищожение — каза той и се вгледа настойчиво в очите на здравеняка. — Ето ви най-доброто доказателство, че човека наистина е произлязъл от маймуната.

Бабаитът се извърна и с пиян жест посочи екрана.

— Ти ругаеш моята любима програма, друже.

— Нима това е твоята любима програма? — отвърна с престолено изумление Дейвид. — О, Боже, как само не се досетих! И не реагирах както трябваше... Само за миг! Ще се опитам нещо да импровизирам...

Той се завъртя на едно място като дискохвъргач преди да метне уреда и запрати в екрана на тривизора чашата си. Ефектът се оказа поразителен: целта бе поразена! Разлетяха се с трясък стъклени парчета...

Юначагата стисна юмруци и запристъпва към Дейвид.

— Сега ще ми поиграеш ти!

— Какво? Викаш ме на дуел ли? — запита Дейвид. — Е, какво пък, ще се сбием като две маймуни, които се бият не на живот, а на смърт. В края на краищата, може и да пострадаш, когато представяш собствено шоу! Колко е просто: пет чаши и от добрият администратор става артист! каква трансформация! За славата на „Фрости-О“!

Застана с лице към разбития тривизор и отдаде салют сякаш бе римски гладиатор:

— Отиващите на смърт те поздравяват!

После рязко се обърна и стремително удари противника си в челюстта. Но бабайтът устоя и веднага се хвърли на Дейвид. Мигновено около тях се натрупаха жадни за нови развлечения посетители.

Но тогава барманът реши, че е време да се намеси. Направи знак на двама здравеняци, които мятаха безучастно карти в дъното на залата. Те мигновено забравиха играта и умело разтърваха биещите се.

Барманът не притежаваше мъдростта на Соломон, но разбираше от работата си.

— Слабия изхвърлете през главния вход! — нареди той. — Дебелия — да се запознае със задната врата!

Покритите със синини и слава противници се оказаха изтласкани на различни улици. А разочарованите зрители се запровираха през множеството към местата си.

По едното чудо Дейвид се задържа прав и като се обърна изруга с най-мръсните думи, които си спомни, горилата на заведението. Но тя се оказа достатъчно възпитана и пропусна ругателствата край ушите си, сякаш не се отнасяха за нея.

Неочаквано Дейвид усети странен вкус в устата си, като опипа с ръце главата си, откри на челото си дълбока и кървяща рана. Извади носната си кърпа и като се оглеждаше настрани, започна старателно да се изтрива.

След като изгълта бързодействащата антиалкохолна таблетка започна да идва на себе си. После потърси телекомуникационна кабина. Всяко движение му причиняваше болка. Той не без труд намери кредитната си карта и я напъха в цепнатината на устройството. Докато очакваше отговора на автомата, слушалката с допира си предизвикваше болка в натъртеното рамо.

— Частен номер. Код четири шест две. Моля, кажете номера на абоната — прозвуча в слушалката.

— Седем шест седем четири четири пет три три — каза Дейвид.

Със свободната ръка бе хванал главата си, а лицето му бе изкривено от мъчителна гримаса. Пред него светна екрана, но някак си на черти от ивиците смущения.

Зиг-загите изведнъж изчезнаха и на екрана се появи лицето на чичо Дон Тексас. С обичайната си копринена пижама той стоеше на дивана с чаша мартини в ръка. Някъде „извън кадъра“ се чуваше тиха

музика и звънлив женски смях. Общият план рязко се смени с едър: сега се виждаше само главата на Дон Тексас.

— На моят екран, кой знае защо, изображението е неясно. Ти ли си, Дейвид?

— Да. Чичо Дон, слушай, веднага трябва да те видя и да говоря с тебе!

Отдясно в полето на камерата се появи женска ръка с дълги пръсти и тесни лакирани нокти. Чичо Дон плесна ръката и тя изчезна със смях.

— Какво е станало, Дейвид? — запита чичото. — Наред ли ти е ума?

— Работата е спешна, чичо Дон. Аз... Аз мисля да изляза от играта.

Казаното явно направи впечатление на събеседника. Лицето на чичо Дон се изопна и прие загрижен израз.

— Какво? Ти, май наистина си мръднал!

Погледът му се устреми през предаващата камера към племенника и придоби привичната си твърдост.

— Какво ти има на лицето?

Дейвид докосна засъхналите рани на челото си.

— А, това ли, дребна работа. Поспорихме с един тип за достойнствата на днешните тривизорни програми. Критиците във всички времена са били бити.

Чичо Дон изхъмка без особено одобрение.

— Сега можем да те показваме във всяка развлекателна програма. Добре, идвай. Но ако си мислиш, че можеш да ме разиграваш напразно, пази се!

Чичото безшумно окачи слушалката. Дейвид още известно време постоя пред изгасналия екран, преди да излезе от кабината.

В три часа след полунощ от източното крайбрежие духаше студен вятър придружен от силен дъжд. Дейвид усети, че бързо ще се измокри до костите.

* * *

Чичо Дон живееше в къща с най-съвременна техника и електроника, която го правеше неуязвим за престъпниците. Дейвид влезе в хола, чиито стени бяха облицовани с дървена ламперия и се спря край чучелото на една разкошна райска птица.

След малко видя, как чичо Дон нежно и същевременно решително извежда от кабинета си едно прелестно младо същество.

— Е, котенцето ми!...

— Не се тревожи, Шейла! Всичко сам ще уредя с продуцента.

— Хм... Добре. Но някак си е смешно. Аз се надявах...

— Не само ти се надяваше, скъпа моя. Попречиха ни сериозни обстоятелства.

Чичото срещна погледа на Дейвид, който с любопитство наблюдаваше разиграващата се сцена.

— Ха, ти вече си тука! Извинявай, бебче...

Чичо Дон демонстративно целуна Шейла по бузката и младото създание с не особено твърда походка мина край Дейвид в посока изхода.

Дейвид намигна на чичо Дон.

— Здравей, чичко Пухчо!

Дон Тексас внимателно огледа племенника си.

— Ехе-е! Слушай, а правилно ли са те зашили след първата помощ? Влизай, влизай де!

Апартаментите на чичо Дон бяха просторни и разкошни. Той настани Дейвид на ниска маса, на чиято повърхност стояха три метални съда с причудлива форма. Младежът се направи, че не ги вижда.

— Седни тук и си поеми въздух, а аз ще потърся нещо, с което да поправя твоя череп.

Чичото стана, тръгна към овалната врата, но преди да пристъпи прага се обърна.

— Ето тук — показва той съдовете — има ром, водка и отлежало бренди. Налей си това, което ти хареса.

Дейвид предпочете отлежалото питие и след като си напълни чашата, отпи мъничка глътка. Действието на антиалкохолната таблетка, изглежда, вече бе завършило. Той се огледа наоколо.

В чичовия дом всичко беше по-старому. Обстановката бе сътворена в натрапчиви еротични тонове — червено и розово, които

съвсем не подхождаха на старинните вехтории като например немиращото се в десния далечен ъгъл писмено бюро от времето на колонизацията на Америка. Повърхността му бе затрупана с купища хартии, до самия му край бе поставен магнетофон за микрокасети, който сякаш бе залепен към тънкия предпазен пластмасов слой.

Скоро чичо Дон се върна с дезинфекционни салфетки и балонче с обезболяваща течност в ръцете си.

— Ето! Намери се нещо.

Чичото се зае да обработва раната на главата на племенника си, като не обръщаше внимание на стоновете и въздишките.

— Преди да изпуснеш богу дух, разкажи ми, какво се е случило? Заради тебе ми се наложи да прекъсна една, е... делова среща.

Дейвид се ухили, но веднага продължи със сериозен тон:

— Дон, откакто родителите ми умряха, ти си като мой баща...

Чичото го прекъсна:

— Ако си дошъл тук да продължиш пиянското си дърдорене, ставай и се измитай, племенико! И ако настигнеш красивото момиче... с което разменяхме мисли... относно една работа, кажи ѝ да се върне...

Дейвид се ухили отново.

— Добре де, Дон. Извинявай. Казах ти вече, че окончателно съм решил да изляза вън от играта.

Дон го заразглежда с остър поглед.

— Ти сериозно ли го казваш? Аз мислех, че просто се правиш на глупак. И при това даже ми се прииска да глътна нещо по-силно.

Той напълни чашата си и седна в дълбокото и меко кресло.

— И така, защо си решил да излезеш от играта? Струва ми се, че сутрешното ти изпълнение на заседанието на управлението, е предизвикано именно от това... После ми се наложи дяволски дълго да уговарям онзи дъртак Мусфейс, а и останалите...

— Дон, никога ли не ти е минавало през главата, че сега по тривизора показват прекалено много сцени на насилие?

— А-а, това ли не ти дава мира! Слушай, Дейвид. Ние само предлагаме на публиката това, което тя иска. Домашните пултове за гласуване, поставени на тривизорите, ни позволява да разберем желанията на зрителите, а ние от своя страна правим всичко възможно, да им обезпечим желаното зрелище. С това е заета цялата ни

развлекателна индустрия и така наречените независими компании подготвящи програми за тривизията! Нима ти ще се съгласиш, аудиторията ни да се сведе само до шепата мухлясали консерватори, както това стана в киното? Там сега на практика никой не ходи. Там сега няма живи артисти и нищо интересно не може да се види! Искам да ти обърна внимание на една подробност — продължи чичото. — Как мислиш, защо съвременната тривизия има такъв успех? Както е известно, бе време, когато в ефира вървяха само предавания, записани на лента. Може би ти нещо подобно си въобразяваш?

— Но защо, чичо Дон, е необходимо да се стреля в живи артисти с бойни патрони.

— Преди всичко трябва да помниш — без сянка от усмивка отвърна чичо Дон, — че хората лесно отличават робота от живия човек. Неведнъж е доказано. Тривизията дава във висша степен реалистично зрелище. Нито един робот не може така да се гърчи от болка, като живия усещащ човек. От робота не може да се лее естествено изглеждаща кръв, той не може естествено да плаче, колкото и умело да е програмиран. И когато зрителите гласуват човека да умре... какво пък толкова, налага му се да умре... Какво да се прави! Ние веднага доставяме убитите артисти в специалните реанимационни отделения на клиниките, където в буквалния смисъл ги възкресяват. Процентът на смъртността е така нисък, че дори не стига този при работниците строители. Възможността за такъв риск е спомената във всеки отделен договор. Артистите знаят за това. Нима ти ще се съгласиш конкурентите ни от АйСиСи да вземат връх над нас?

Както винаги Дейвид бе убеден от логиката на чичо си и се усети като изваден от релсите.

— Не... разбира се.

— Разбира се, че не! Хората получават това, което желаят и от което се нуждаят. Известно ли ти е, че от началото на разпространението на тривизията по цял свят, не е регистриран дори и най-незначителен въоръжен конфликт? Защото сега всеки може безопасно за околните да задоволи естествения си стремеж да убива себеподобните си с помощта на собствения тривизор, без да излиза от удобното си жилище. Нима ще се съгласиш, отново да избухнат войни? Би ли заменил тривизорните камери за смъртоносни оръдия?

— Не — въздъхна Дейвид и на един дъх пресуши чашата си. — Разбира се, че не!

— Тогава, отлично!

Чичото стисна ръката на Дейвид и го изпрати до вратата.

— Върви си в къщи, вземи силно приспивателно и пийни нещо загряващо, а утре сутринта ще дойдеш навреме, да започнем работата на две нови серии, както обсъждахме. Договорихме ли се?

— Да, естествено.

Те бяха вече на вратата.

— Между другото — изведнъж се сети Дон. — Ти гледа ли вчера предаването „Часът на Слипи Уилямс“?

— Не. Кога да го гледам? Нали се напих?

— Великолепна програма, великолепна! Това момче е актьор по божията милост. Зрителите гласуваха против и него са го изхвърлили. А той накрая влезе в устата на лъва и онзи пукна без въздух! Публиката изпадна в истерия! Коефициентът на смеха надхвърли осемдесет и пет. За съжаление Слипи Уилямс повече го няма. Остана само мокро място. Реставраторите в клиниката нищо не успяха да сторят. Сам си е виновен. Не във всичко беше на висота. Съществува подозрение, че преди представлението са му пробутали някакъв наркотик. Не му провървя на момчето... Това е кухнята на тривизорните шоу. Е, до утре сутринта, скъпи!

Вратата се затвори, но потресеният Дейвид още няколко мига стоя неподвижно.

* * *

Масата на Дейвид бе затрупана с книжа. Едва бе хванал някаква папка с ръка и зазвъня сигнал и от скрит отвор на повърхността се подаде миниатюрен микрофон.

— Какво има, мис Ли?

— Дойде чичо ви, мистър Тексас. Придружава го една млада особа.

— Поканете ги да влязат.

Микрофонът изчезна, а Дейвид се зае разгръща небрежно папката.

— Привет, Дейвид!

— Какво ти става, май отрано са ти подпалили задника? — не бе много приветлив Дейвид, като не вдигна глава от папката.

— Струва ми се, че намерих момиче за ролята на главната героиня от новия ни шпионски цикъл. Запознай се: Ориъл Ванити.

Дейвид вдигна глава.

Момичето пред него имаше лице на мадона и приказна фигура. В рамките на дългите червеникави коси бе застинало най-невинното изражение на света. Дейвид се загледа в нея и не стана веднага.

— Разбирам те, момчето ми — каза чичо Дон. — Външността на нашето детенце накара доста хора да загубят дар слово.

— Здравейте, мистър Тексас. — Момичето протегна ръка.

Дейвид я стисна и едва сега дойде на себе си.

— Добър ден, радвам се да ви видя.

Чичо Дон наблюдаваше сцената с нескривано удоволствие.

— Ето какво, млади хора, оставам ви двамата сами. Така по-добре ще се опознаете. Не я дръж прекалено дълго за ръката, Дейвид, след половин час тя трябва да бъде на пробните снимки.

Младежът покани с жест Ориъл да седне.

— Заповядайте.

— Благодаря — каза Ориъл и седна в клеслото.

Последва пауза.

— Известно ли ви е, защо чичо ми ви доведе при мен?

— Той каза, че вие отговаряте за договорите с артистите, които ще са заети в новата серия... Дейвид.

— Така е. Между другото... — Той започна да се рови в едно от чекмеджетата на масата, но постепенно движенията му се забавяха, докато накрая вдигна поглед в Ориъл.

— Слушам ви... — подкани го тя усмихната.

— Довечера свободна ли сте?

Тя кимна утвърдително с глава.

— Да? прекрасно! Искане ми се ние да обсъдим с вас някой точки от договора. Какво ще кажете, ако вечеряме заедно?

Ориъл се наведе напред и кокетливо се усмихна.

— С удоволствие.

— Да кажем, в седем и половина?

— Може, свободна съм. Мисля, че ще стане добре...

* * *

В светлината на нощната лампа фигурата на Дейвид едва се забелязваше. Лежеше на гръб в първородната си голота. Притежаваше прекрасно атлетическо телосложение, макар трудно можеше да си съперничи със Зевс. Погледът му блуждаеше по украшенията на тавана.

— Колко е часът? — запита той изведнъж.

До него се размърда полузаспалата Афродита и разтърси огненочервените си къдри.

— Хм, какво значение има?

— Важно е.

— Какво по-важно има от това, че сме заедно? — с разиграно неудоволствие възрази Афродита.

— Не, наистина няма. Но ако утре твоят договор не бъде подписан, гилдията е в правото си да поиска, на пробните снимки да поканим друга артистка. Независимо, че вчерашната проба мина добре.

— Ти май се съмняваш в интуицията ми? — засмя се Ориъл. — Вчера цялата снимачна група така се въртеше около мене, че лещите им се изпотиха от усърдие и стана нужно да направят втори дубъл.

Дейвид поглади косите ѝ, но погледът му продължаваше да се рее в пространството.

— Разбери, в наши дни договорът за участие в един сериал е нещо необикновено сериозно. Документът може да се сравни само със средновековните договори, поставящи слугите в робска зависимост от стопаните.

— О, престани със своите договори, по-добре ме прегърни!

— Ориъл, не мога да ти позволя да подпишеш такъв договор — каза Дейвид и се освободи от нежните прегръдки.

— И защо не? — предизвикателно възкликна Ориъл. — Ти знаеш, че не можеш да ме спреш!

— Дявол да те вземе! — избухна Дейвид. — Ти понятие си нямаш, какви мъки трябва да изпитваш, ако подпишеш такъв договор! Ще съжаляваш, че не си си продала душата на дявола!

— Чуй! — твърдо каза Ориъл. — Прекрасно разбирам, на какво отивам. Но договорът е само за три години. Когато изтече, аз излизам от играта, като съм заработила толкова много пари, че и до края на живота си няма да ги изхарча. Не съм от страхливите. Според мен, ти повече се страхуваш, отколкото аз.

— Защо всъщност се влюбих в тебе? — възкликна отчаян Дейвид.

— Мили... — нежно каза Ориъл и се наведе над него.

— Не мога да ти позволя това, Ориъл, нека направим нещо друго... Почакай за миг!

— Тик-так, тик-так! Готово! Мигът мина...

Дейвид измъкна краката си от постелята, спусна ги на пода и се зае да рови в чекмеджето на нощната масичка. Извади някакви листа и касета с лента... Накрая намери нужната бланка и започна енергично да я попълва.

Ориъл се повдигна на лакти и с интерес го наблюдаваше.

— Какво си намислил?

Дейвид продължи да пише без да спира, като запълваше графа след графа. На последния ред наведе глава настрана и се замисли.

— Готово. Съставих договора, наистина, не така внимателно, както бих искал, но това не е най-важното.

Той остави листа настрана и се обърна към Ориъл.

— Направих един краткосрочен договор, в който, така да се каже, оставих вратичка за отстъпление. Формулировките не са така твърди и безкомпромисни, както е прието при нас. Ако режисьорът или сценаристът поискат да направят някакви промени в сценария, които не ти харесват, ти, благодарение на тези уговорки, винаги можеш да се откажеш.

— О, Дейвид, колко си загрижен за мене, колко си внимателен! Ти за всичко си помислил: дори бланките за договорите винаги са ти под ръка, в онова чекмедже, нали? Това се казва делови мъж!

Дейвид изведнъж се сепна и взе още нещо да вписва в договора. Като пробяга с очи по документа за последен път, той го връчи на Ориъл.

— Вземи! Даваш този лист хартия на председателя на комисията, който утре ще ръководи символичния ритуал за оковане в окови на

артистите. Той сигурно няма и да помисли, да го чете предварително, а когато го подпишат, ще бъде късно да се правят някакви изменения.

Ориъл грациозно пое договора, хвърли му небрежен поглед и го постави настрана. Ръцете ѝ се обвиха около шията на Дейвид.

* * *

В залата, където заседаваше съветът на управлението, беше сравнително спокойно. От времето на последните дебати никой от членовете му външно не беше се изменил. Атмосферата бе по-скоро на светски прием: някои жени бяха облечени във вечерни тоалети, а мъжете — в отлично изработени костюми. Във въздуха гъст и силен тютюнев дим изписваше причудливи пръстени, въпреки противодействието на климатичната инсталация.

Особено разкошен беше тоалетът на една дама. Ако се сравни с диамантено украшение, но другите напомняха в най-добрия случай на полускъпоценни камъни. Жените с тънкия си нюх прекрасно усещаха това и се стараеха да се държат настрана от щастливката.

Тази великолепна дама бе в компанията на двама мъже: познатия ни вече плешив шишко — чичо Дон — и един висок, все още млад човек с мефистофелска брадичка. Лицето му бе съсредоточено и макар да приказваше малко, понякога се усмихваше. Ориъл бе неотразима в тези дрехи, които изкусно накичени със скъпоценности, сияеха като дъга на фона на кристална мъгла. Изглеждаше така ефирна, като някаква приказна фея. Лицето ѝ просто светеше. Козметиката нямаше нищо общо с това: Ориъл сама по себе си бе ярка звезда.

В залата влезе Дейвид и започна да се оглежда, като търсеше някой. Пръв го забеляза чичо Дон.

— Дейвид, момчето ми! Ела при нас!

— Здравей, чичо Дон! Здравей, Йохансън!

При вида на Дейвид Ориъл малко се смути, но веднага се овладя и го поздрави:

— Дейвид, скъпи! Радвам се, да те видя! Каква приятна изненада!

— Аз преди малко долетях от Ница. Казаха ми, че си тука.

— Така си е! — весело възкликна Ориъл. — Дейвид, скъпи, как си?

— И сам не знам.

Дейвид хвана Ориъл под ръка и я отведе настрана.

— Ние така и не се видяхме повече с тебе от онази нощ — каза той с нисък глас. — Как мина с комисията по договорите?

— Каква комисия?

— Ти, какво? Нима си забравила за договора, който ти съставих? Вероятно вече е подписан, щом нищо не си спомняш...

Ориъл се разсмя на висок глас.

— Ах, това ли е! Всичко стана удивително просто! Взех със себе си този договор, както ми нареди. Но твоят чичо Дон... той е такъв забележителен... и любезен, че мистър Пелегрини ми предложи поизгодни условия. Парите са много повече, ти дори няма да повярваш: по най-високата тарифа!

Лицено на Дейвид се изкриви като от внезапно връхлетяла болка.

Ориъл не очакваше такава реакция.

— Дейвид, Какво страшно има в това? Та нали според новия договор ще получа много повече, отколкото по твоя? Нима това е лошо?

Тя говореше уверено, но видът и беше загрижен.

— Ориъл! Ориъл! — простена Дейвид и здраво я хвана за ръце. — Нима не съзнаваш, какво си направила? По време на договора твоя живот не ти принадлежи! Той е в ръцете на собствениците на няколкостотин милиона кутии, запълнени с медни и сребърни жици! Защо не ме послужи, Ориъл, защо?

— Дейвид, боли ме!

Той разтвори пръстите си.

Приблжиха се чичо Дон и високия млад човек.

— Нещо станало ли е? — поинтересува се чичо Дон. — Ние сме се събрали тук, да отбележим радостното събитие! А ти, мой мили племеннико, показваш такъв вид, сякаш е станало някакво нещастие.

— Може ли да поговорим насаме? — Дейвид отиде с чичо си встрани, до стената. — Дявол да го вземе! Защо си позволил да променят договора на Ориъл, този, който аз бях съставил за нея?

— Аз ли съм позволил да го променят?... А... ти имаш предвид онова листче, което тя донесе за подпис? Но ти разбираш, че

момчетата от юридическия отдел никога няма да пропуснат документ, съставен с такива мъгляви формулировки. Особено, когато се отнася за нови кадри. А още повече за една готина мацка. Бих погледнал на условията ти през пръсти, но Пелегрини и особено онзи старец Мусфейс биха вдигнали веднага скандал. А освен това те са сключили най-обикновен договор, който не предвижда никакви ограничения. Както си го изисква справедливостта. Май нещо ти човърка нервите?

Дейвид въздъхна с огорчение.

— Да смятаме, че нищо. Ти направи всичко, което можеше. И всички сякаш са съгласни с тебе. Аз просто... о, тези проклети договори!

— Дейвид!

— Достатъчно — размаха ръце младежът и се отправи към масата с напитки. — Слушай, Ориъл — каза той. — Хайде да вечеряме заедно и да поприказваме за всичко.

— Ах, Дейвид! Колко жалко! Но не очаквах да те видя днес и приех предложението на Лайф. Той е бъдещият ми партньор в сериала. Довечера отиваме на грандиозен прием, който студията урежда с рекламна цел.

— Извинявай, старче — каза Лайф, който се оказа наблизо.

— Вие май сте се наговорили?! — избухна Дейвид и като се обърна рязко тръгна към изхода.

— Ама че работа — измърмори Лайф и пи от чашата си.

— О, боже — въздъхна Ориъл, — да избяга като луд! Аз не исках никак да го обиждам...

Пийналият чичо Дон се намеси в разговора с напълно трезвен тон:

— Отнесохте се към него, разбира се, жестоко, но съм сигурен, че ще запази здрав ума си. — После се усмихна, погледна намръщеното лице на Ориъл и запита:

— Още едно martini, скъпа?

* * *

Както обикновено работната маса на Дейвид бе затрупана с книжни камари. Но сега на нея се бяха появили два нови предмета:

малък преносим календар и миниатюрен стъклен аквариум със сферична форма. На дъното му лежеше камък и зеленееше синтетична тревичка в която се бе затаила още по-зелена костенурка.

От масата се източи микрофона и прозвъня познатия сигнал.

— Слушам ви, мис Ли.

— Една млада дама моли да я приемете, мистър Тексас. Името ѝ е Ориъл Ванити.

Дейвид мрачно се усмихна.

— Същата ли Ориъл Ванити? — запита той.

— Да, сър.

— Е, нека...

Но в същия миг вратата се отвори със сила и в кабинета влетя Ориъл, преследвана по петите от мис Ли.

— Не се безпокойте, мис Ли — успокои я Дейвид без да повишава глас.

Секретарката послушно кимна и затвори след себе си вратата.

— Здравей, Ориъл. Отдавна не сме се виждали! Как върви работата ти в сериала за шпионите?

Видът на Ориъл бе измъчен, а косите ѝ стърчаха безпорядъчно. Дейвид веднага почувствува, че тя е разтревожена. Но въпреки това, продължаваше да е прекрасна.

— Дейвид, трябва да ми помогнеш!

— Така ли?

— Сега оценките на зрителите се променят всяка седмица! Миналия петък бяхме в първата петица, а тази — едва попаднахме на петдесетото място. Но това никак не ме безпокои. Те поканиха още една артистка за същата роля.

— Запознах се с нея. Много е мила...

— Целият ѝ талант се крие в големината на бюста! Дейвид, страхувам се, че... възнамеряват да ме отстранят от ролята! Помогни ми!

Дейвид се загледа в костенурката и се замисли. Тази дребничка амфибия е така мъдра, както и възрастните ѝ роднини, но да се посъветва с нея, тъй или иначе не можеше. Тя само съска, когато главата ѝ се подаде над водата.

В този миг забеляза, че Ориъл скоро ще получи истеричен припадък. Той я хвана за ръка.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, Ориъл.

Тя заплака и се прилепи с цялото си тяло до него. Прегърнаха се, но не беше така както преди, съвсем не беше.

Светлината в кабинета помръкна и очите на костенурката потъмняха.

* * *

В огромното здание на компанията СБС имаше сто и шестдесет етажа и петнадесет спомагателни нива, без да се броят паркингите за колите. Само хората, вземащи решения, в това число и ръководителите на компанията, бяха разположени на няколко етажа. Дейвид разговаря за съдбата на Ориъл с повечето от тях. Молеше ги. Изричаше солидни доводи и ласкаеше. Заплашваше и обещаваеше. Често се впускаше в отчаяни спорове със събеседниците си.

В края на краищата стигна до последната инстанция, която му беше позната — до Дон Тексас. Без да се надява на особен успех, той дълго убеждаваше скъпия си роднина да помогне на Ориъл.

— Но защо, Дон, защо? Защо да не можеш нищо да направиш? Нима е така трудно? Нали става дума само за една артистка? Ти се досещаш, знаеш, какво ще стане, ако оценките на зрителите не станат по-стабилни. И ако ръководството на СБС реши да я замени?

Чичо Дон търпеливо изслуша доводите на племенника си. На него, като на роднина, му се позволяваше и прощаваше много. Сега чичото му съчувствуваше, но не тръгна към никакви отстъпки.

— И дума да не става — каза той твърдо. — Не защото е изпълнителка на главната роля. А договорът не може да се промени. Принципът е такъв. Разбери, създаде ли се прецедент, става опасно. Ако можеше нещо да се направи, сам бих се заел. Но никак не ми се ще да стана като онзи библейски козел... И ти не би се съгласил...

На чичо Дон нервно се разтрепераха рамената.

— Значи, никаква надежда? — въздъхна Дейвид и се облегна мрачно на креслото.

— Е, защо пък никаква! — бодро възрази чичото. — Те ще наемат още една артистка. Така се постъпва по принцип. ако в течение на близките две-три седмици гласуването на зрителите бъде

благоприятно, Ориъл ще бъде свободна от задълженията на договора още преди края на сезона. Не го приемай толкова близо до сърцето си и не се разстройвай напразно. За съжаление и днес на много хора им се налага да гладуват.

* * *

Дейвид приемаше в къщи гости — сестра си с мъжа и децата. Апартаментът му бе комфортен, макар че при тези доходи на собственика можеше да бъде още по-разкошен. Нежната светлина в гостната показваше облицовката на стените от гравирано естествено дърво. Дейвид разговаряше с мъжа на сестра си — Ник, млад човек на неговата възраст. А сестра му Уили бе много миловидна и в известна степен стеснителна дори с брат си.

— Извинявайте, трябва да тръгваме, скъпа — каза Ник и погледна часовника си. — На децата им е време да лягат. А аз утре заминавам за Мадрид.

Той понечи да стане.

— Почакай, Ник — спря го Дейвид. — Сега ще повикам децата.

В спалнята, също с дървена ламперия, племениците на Дейвид, близначетата Джейми и Джоджи на седем години, седяха на кревата и бяха впили очи в екрана на тривизора.

Дейвид неволно погледна на огромния встроен в стената екран. По някоя от допълнителните програми показваха нов детски филм от популярните серии за приключенията на супермена, който извършваше необикновени подвизи в двубоите си със силите на злото.

— Деца — приближи се Дейвид до близначетата и ги прегърна през раменете. — Време е да си тръгвате!

— О-ле-ле! Рано е, чичо Дейвид!

— Моля те, чичо Дейвид, още една минута — помоли се Джодж и махна падналите къдри от челото си. — Остава ни само да гласуваме!

— Добре — съгласи се Дейвид и хвърли поглед на часовника си. — Но само една минута.

Децата отново жадно загледаха екрана.

Широкоформатната камера подробно показваше обагрените с обилно пролятата кръв развалени на вражеския замък. Суперменът, до който без видими усилия летеше вярното му куче, се понесе към хоризонта съпровождан от ликуващите акорди на химна на компанията „Фрости-О“. Започнаха да пламтят цифри — зрителите даваха оценка на новия филм.

— Е, това е всичко...

— Благодарим ти, чичо Дейвид!

Децата скочиха от кревата и изтичаха в гостната. Дейвид тръгна след тях и нещо се замисли.

Ник и Уила, облечени вече в палтата си, чакаха децата си до вратата, А те шумно се суетяха, докато възрастните ги обличаха.

— Лека нощ, Ник — Дейвид му протегна ръка. — Приятно пътуване и успех в работите в Мадрид! Ако срещнеш там спортния коментатор Ектор Родригес от БСС, предай му поздрав от мен.

— Непременно. Благодаря за приятната вечер!

Всички тръгнаха към асансьора. Децата заразмахваха за довиждане ръцете си и звънко викаха. Но щом клетката с живия си товар тръгна надолу, Дейвид с нетърпеливо движение затвори вратата. На лицето му имаше усмивка.

Кухненският автомат снесе голяма чаша студена бира и няколко сандвича, направени по специална рецепта. Той ги нареди на една табла и отиде в спалнята. После включи тривизора, съблече се и легна. Леглото веднага зае най-удобната за тялото форма. Дейвид на един дъх поизпразни чашата и се зае да превключва различните канали на тривизора.

Така се разхожда по каналите до края, после спря и започна да натиска копчетата в обратен ред, докато не стигна програмата, която в началото бе пропуснал.

На екрана с диви вопли се мятеше полугола девойка, която двама души със свиреп вид мъкнеха надолу по стъпалата на каменна стълба.

Дейвид замря с чаша в ръката. В момичето неочаквано позна Ориъл. Стражите вкараха девойката в тясна килия, метнаха я на дървена маса и я завързаха с кожени ремъци. По стените бяха закачени разнообразни средновековни средства за изтезания. Операторът с явно удоволствие ги показваше в едър план, а дикторът зад кадъра обясняваше, как в древността са били използвани. После се появи гол

човек с превръзка на бедрата, по която просвятваха скъпоценни камъни. Мускулите му просто танцуваха. Това беше палачът. Той спря до огнището и с къс железен прът се зае да разбърква пламтящите въглени. Ориъл се замая в неразиграна истерия.

...На екрана се появи млада и бойка брюнетка с дежурната усмивка, така добре позната на публиката. Зад нея, близо до разголеното ѝ ляво рамо се появи картата на Северна Америка. Говорителката започна напевно да произнася:

— И така, уважаеми зрители, настъпва решаващата минута! Нашата красавица — тайният агент на Джейд Грийн — е хваната в плен и отказва да издаде на жестокия диктатор, генералисимус Бор, мястото на щаба на борците от съпротивата. От вас, драги зрители, зависи съдбата ѝ! Ще успее ли агентът Марк Крег, заедно с въстаниците, да спаси красавицата Джейд от ужасната смърт?...

На това място операторът съвсем навреме показва в едър план лицето на Ориъл, по което като потоци се стичаха сълзите.

— ...или жестокият диктатор и служителите му, ще успеят да измъкнат от нея нужните им сведения? Ако желаете Джейд да бъде спасена, моля, натиснете първия бутон на тривизора ви — цветът му е червен. Ако желаете генералисимус Бор и хората му да постигнат успех в безчестната си игра, натиснете зеления бутон — номер две. Изборът е ваш, приятели мои!

Дейвид, без да мигне, гледаше на екрана. Лицето му беше безстрастно. После бавно обърна погледа си към розовата кутия до кревата. В полумрака той не различаваше добре двата бутона, показващи се над повърхността — червен и зелен.

Ръката на Дейвид се протегна към бутоните и замря. Имаше още достатъчно време да вземе решение...

**КОРДУАЙНЪР СМИТ
ПЛАНЕТАТА ШЕОЛ**

1

Разликата в отношението към Мерсър на лайнера и на совалката беше огромна. Когато стюардите на лайнера му носеха храната, те с откровена ехидност му се надсмиваха.

— Викай де, викай по-силно и усърдно — налиташе на него стюардът с лицето на плъх. — Така по-лесно ще те познаем по време на екзекуцията в деня на Раждането на Императора.

Спътникът му, дебел и сочен, облиза с крайчеца на влажния си и червен език своите пълни, яркочервени устни и добави:

— Бъди благоразумен, селяко. Ако не поумнееш, то сигурно ще пукнеш, както вече е станало с много други. Случва се и нещо по-приятно... как го наричат там, а?... Можеш да станеш жена. А можеш да се превърнеш направо в двама души... Чуй ме братко, ако това е действително забавно, то прати ми вест...

Мерсър нищо не отвърна. Проблемите му бяха така много, че въобще не забелязваше издевателствата. А на совалката бе иначе. Биофармацевтичният персонал работеше ритмично и без емоции. Свалиха от него оковите и ги оставиха на лайнера. Когато го съблякоха напълно гол, го обследваха така, сякаш беше някакво чудно растение или опитно свинче за хирургически изследвания.

Те бяха почти приветливи в професионалното си усърдие. Не виждаха в него осъдения престъпник, а просто обекта за експерименти. Мъжете и жените в бели медицински престилки го преглеждаха така, като че ли бе вече мъртъв. Опита се да говори. Един мъж, най-солидният и възрастен, произнесе твърдо и ясно:

— Не се безпокойте. Скоро аз самият ще поговоря с вас. Сега ви подлагаме на една предварителна подготовка с цел да определим вашето физическо състояние. Обърнете се, моля.

Мерсър послушно се обърна. Санитарят му натърка гърба с някакъв силен антисептик.

— Сега ще ви боднем на няколко места — каза един техник, — но няма нищо страшно. Така определяме плътността на различните

участъци на кожата ви.

Мерсър се ядоса на подобно равнодушие и веднага заговори, щом иглата се забодде в тялото му достатъчно неприятно, малко над шестия гръбначен прешлен:

— Известно ли ви е, кой съм аз?

— Да, разбира се, ние знаем, кой сте — раздаде се женски глас. — Всичките ви данни се намират в личното ви дело. Главният лекар ще поговори с вас по-късно и тогава ще можете да му разкажете за престъплението си, ако ви се поиска. А сега, по-тихо! Ние проверяваме кожата ви и вие ще се чувствувате много по-добре, ако тази процедура не продължи дълго по ваша вина. — Честността я накара да добави: — Всъщност и ние така ще получим по-верни данни.

И екипът работеше непрекъснато, без да си губи напразно времето.

Той, свил вежди, наблюдаваше действията им. В поведението им не откри нищо, което да свидетелствуваше, че те са дяволи в човешка плът, които работят в предверието на ада и нищо не показваше, че се намираше на спътника на Шеол, крайното място на вечно наказание и позор. Изглеждаха нормални медицински работници, както и в предишния му живот преди престъплението, което дори нямаше име.

Те минаваха от една на друга процедура. Жена в хирургическа маска с жест му заповяда да се приближи.

— Легнете, моля.

Никой не беше му казвал „моля“, от мига, когато стражите го бяха хванали в ъгъла на двореца. Подчини се на молбата и едва, когато видя, че на масата, където трябваше да бъде главата му, се намираха белезници, замря на мястото си.

— Легнете, моля ви — повтори настойчиво лекарката.

Двама или трима нейни колеги се обърнаха и ги загледаха. Това повтаряне на „моля ви“ го поразя. Трябваше да каже нещо. Та това бяха хора и той отново се почувствува личност. Гласът му се извиси и придоби почти истерични нотки, когато я запита:

— Моля ви, госпожо, кажете ми: сега ли ще започне наказанието?

— Тук никого не наказват — отвърна жената. — Това е спътника, а не планетата. Качете се на масата. Сега ще извършим първичната

обработка на кожата с цел да я уплътним, а после ще си поговорите с главния лекар. Тогава споделете за престъплението си...

— А вие знаете ли, в какво се състои престъплението ми? — попита я той, сякаш му беше съседка, с която току що се бе поздравил.

— Разбира се, че не — усмихна се тя, — но всички хора, които минават през нас, се считат за престъпници. Някой там така е решил, иначе тук нямаше да ги има. Повечето посетители се стараят да ни разкажат за своите лични злодеяния. Само не ме бавете. Аз съм специалист по подготовка на кожата и там, на повърхността на Шеол, извънредно много ще ви трябва добросъвестната ми работа. А когато с шефа размените думи, то сигурно ще има какво да му разкажете за престъплението си.

Мерсър се подчини.

Още една личност в маска, най-вероятно млада девойка, го хвана за ръцете с нежните си пръстчета и ги постави в белезниците на масата, по такъв начин, който не бе виждал досега. Беше сигурен, че е опознал всички видове оръдия на измъчването, каквито има в Империята, но това бе напълно ново за него.

Санитарката се дръпна.

— Докторе, готово.

— Какво предпочитате — запита специалистката по обработка на кожи, — определена доза мъки или няколко часа в безсъзнание?

— А защо трябва да желая болките? — с въпрос отвърна Мерсър на въпроса.

— Някой ги желаят — обясни жената. — Мисля, че това зависи от начина, по който са се отнасяли с тях при изпращането им тука. Според мен, не са ви подлагали на ментални наказания, нали?

— Не — отвърна Мерсър. — Това преживяване ме отмина.

За себе си помисли, че не знае, какво е изживял и какво не. Спомни си последното съдебно заседание и се представи отново обвит с проводници и включен към стенда за даване на показания. Съдиите си приказваха помежду си, но той нищо не чуваше. Внезапно звукоизолацията изчезна и до него стигнаха следните думи:

— Погледнете това бледо изчадие адово. Подобен тип хора са способни на всичко. Аз предлагам смъртно наказание.

— А защо не планетата Шеол? — запита друг глас.

— С жителите на Дреймъс добре ще си допаднат — подхвърли трети.

В този миг един от инженерите на съда забеляза, че подсъдимият слуша това, което не му е предписано. Веднага го изключиха от разговора на съдийската трибуна. Тогава му се струваше, че е минал през всичко измислено от човека в областта на жестокостите.

Но тази жена му каза, че не е бил подлаган на ментални изтезания. Имаше ли някой друг по-лош от него във Вселената? Всъщност, там, на Шеол, би трябвало да има тълпи от хора. И никой не се връщаше от тях.

Сега той ще бъде един от тях. Ще се хвалят ли от стореното? Ще се хвалят ли от преживяното?

— Вие го поискахте — каза жената специалист. — Сега ще ви поставя инжекция с обикновена упойка. Не изпадайте в паника, когато се събудите. Кожата ви ще бъде удебелена и обезболена с химически и биологически средства.

— Ще ме боли ли?

— Разбира се — отвърна тя. — Но си избийте всичко от главата. Ние не ви наказваме. Болката тук е обикновена медицинска болка. Всеки минава през това, когато се подлага на хирургическа операция. Самото наказание, щом така предпочитате да го наричате, започва долу, на Шеол. Нашата единствена цел е, да ви обезпечим способността да оцелеете след пристигането си долу. Всъщност, ние предварително ви спасяваме живота. А сега вие ще се избавите от много грижи, ако съзнанието ви схване добре, че нервните краища на кожата ви ще реагират с болка на измененията. И най-хубаво ще бъде за вас, ако бъдете подготвен за неудобството в края, когато се събудите. Но ние и тогава можем да ви помогнем.

Тя дръпна някакъв голям лост надолу и Мерсър загуби съзнание.

Когато дойде на себе си, лежеше в обикновена болнична зала. Но не забеляза това. Стори му се, че гори на бавен огън. Дори вдигна ръка, с едничката цел да се убеди, че тя наистина гори. Оказа се, че на външен вид си е най-нормална ръка с изключение на известно зачервяване и подпухване. Опита се да помръдне. Жарта в която се пържеше, прерасна в избухване на изпепеляваща болка и той веднага прекрати опитите си. Не успя да се овладее и изстена.

— Готови ли сте за лека местна упойка? — произнесе някакъв глас.

Това бе медицинската сестра.

— Не мърдай главата си. Сега ще ти дам половин ампула наслаждение. И повече кожата няма да те боли.

Тя надяна на главата му някаква мека шапчица. На външен вид приличаше на направена от блестящ метал, но като я докосна, усещането бе като от коприна. И трябваше да стисне така силно юмруците си, че да не се замята в леглото.

— Ако трябва, викай — каза тя. — Много така правят. На шапката е необходимо около минута-две докато намери нужното място в мозъка.

Момичето отиде в ъгъла и направи нещо, което той не видя. Нещо щракна. Но огънят не напусна кожата му. Продължи да усеща изгарянето, но кой знае защо, престана да му обръща внимание. Мозъкът му се изпълни с такова възхитително наслаждение, което сякаш го изпълваше от главата до края на нервните краища. Бе посещавал на времето дворците на насладите, но никога преди не бе изпитвал подобно нещо.

Поиска да благодари на девойката, обърна се в леглото да я види и изпита болка, но тя, макар и да прониза тялото му, се оказа някак си далечна. А пулсиращото наслаждение изтичащо от главата, се пренасяше по гръбначния мозък до всички нерви и бе ката силно, че потискаше възникващата болка и я отдалечаваше като нещо несъществено.

Тя се намираще в ъгъла и не помръдваше.

— Благодаря ти, сестро — измърмори той.

Момичето не каза нищо.

Вгледа се в нея и макар да му беше трудно да се съсредоточи, тъй като огромните вълни наслада непрекъснато преминаваха през тялото му като симфония, записана в нервните послания, той успя да съсредоточи погледа си и видя, че и тя носи същата метална шапчица.

Посочи с пръст към нея. Цялото и лице, включително и шията, почервения. Тя произнесе със замечтан глас:

— Вие ми се струвате много добър човек. Затова мисля, че няма да донесете за прегрешението ми...

Той и се усмихна с, както му се струваше, дружелюбно, но когато болката изгаря кожата, а насладата разкъсва главата, бе невъзможно да каже, как всъщност изглежда това.

— Май е противозаконно — каза той.

— Наказва се, но боже мой, как е прекрасно! И как иначе да издържаме на това? — оплака се сестрата. — Вие идвате тук и разговаряте като обикновени хора, а после ви пращат долу, на Шеол. Там с вас стават най-различни ужасни неща. После станцията на повърхността доставя тук части от вашето тяло... отново и отново. Може би пане десетина пъти ще видя замразената ти глава, готова да бъде насечена, преди да изминат моите две години. Вие, затворниците, би трябвало да знаете, че и ние страдаме — тихо нареждаше тя, като се намираше още с щастливо отпуснато състояние, предизвикано от вълните на насладата. — Най-добре би било, веднага да умирахте там долу, и да не ни досаждате с мъките си. Знаете ли, ние можем да ви чуваме, когато викаете. Вие продължавате да си оставате хора и след като Шеол ви въздейства... Защо постъпвате така, а, мистър Опитно зайче? — тя се ухили глуповато. — Защо не ни щадите чувствата? Мисля, че такова момиче като мене, е принудена от време навреме да се подлага на известно разтърсване. Всичко това прилича на безкраен страшен сън и аз нямам нищо против, вие по-бързо да бъдете подготвен за заминаване на Шеол. — Тя тръгна към него, като леко се поклащаше. — Моля ви, свалете от главата ми този калпак. Така съм изморена, че нямам никакви сили да си вдигна ръката.

Мерсър видя ръката му да трепери, когато се протегна към калпака. Пръстите му докоснаха копринените коси. И той разбра, че това е най-прекрасното момиче, което някога е виждал. Усети, че я обича и винаги ще я обича.

Калпака падна от главата и. Девойката се изправи, замря за миг и едва тогава седна на стола. Известно време веждите и бяха затворени, а дишането дълбоко и равномерно.

— Почакай още малко — каза тя с почти нормален глас. — Още една минута и ще се заема с тебе. Единствената ни възможност за такова разтърсващо развлечение е по време на обработката на вашите кожи.

Обърна се към огледалото и поправи прическата си. И докато беше с гръб към него, някак си мимоходом запита:

— Надявам се, че не съм ви разказала нищо за това, което става долу?

Калпакът на главата на Мерсър продължаваше да си седи. Влюби се с цялото си сърце в тази красавица, която му подари възхитителни мигове. Готов бе да се разплаче от мисълта, че тя вече не изпитва същото наслаждение, от което той още не е лишен, но при никакви обстоятелства не би си признал, защото не желаше да я обиди. В едно беше сигурен: момичето нищо не бе казала за „долу“ — макар това да бе най-вероятно една от разпространените теми за разговор по време на работа. Увери я:

— Вие не казахте нищо по този въпрос. Ама абсолютно нищо!

Девойката се приближи до леглото, наведе се над него и устните и се докоснаха до неговите. Целувката му се стори така далечна, както и продължаващите болки. Всъщност нищо не усети. Съзнанието му бе овладяно от устремен водопад на пулсиращо наслаждение, което не оставяше място за обикновените чувства. Всъщност, харесваше му дружелюбното съучастие. Но едно мрачно ъгълче на разсъдъка нашепваше, че това май ще бъде за последен път. Друга жена няма вече да го целува. Отмести го настрана като несъществуващо.

Грижливите пръсти на момичето поправиха калпака.

— Ето така трябва да бъде. Ти си човек на място. Сега ще се направя на разсеяна и ще забравя да сваля този калпак и до идването на лекаря ще се наслаждаваш на добри усещания.

Тя се усмихна мило и притисна тяло да рамото му. После побърза да си тръгне. Краят на бялата и престилка се повдигна и Мерсър видя колко красиви са краката и.

Прекрасна е, но този калпак... О, този калпак е най-важното сега! Затвори очи и се остави да го носи вълната на насладата. Устройството продължаваше да стимулира приятни неща в особените центрове на мозъка. Кожата още гореше, но това го безпокоеше в този миг толкова, колкото и онзи стол в ъгъла. Болката бе просто един предмет от подредбата на стаята и нищо повече.

Настойчиво докосване до лакътната става го накара да отвори очи. До леглото стоеше възрастен мъж с внушителен вид и като се усмихваше го гледаше.

— Тя отново направи същото — произнесе той.

Мерсър поклати глава, като се постара с целия си вид да покаже, че младата сестра не е направила нищо лошо.

— Наричат ме Уомак — представи се старецът. — Сега ще сваля този калпак. Отново ще се появи болката, но ви уверявам, че няма да е толкова силна. Преди да ни напуснете още няколко пъти ще ви сложат калпака.

С бързи движения той свали уверено апарата от главата на Мерсър. А той едва не се зави на кравай от връхлетялата болка по цялото си тяло. Завика силно и едва тогава видя, че докторът спокойно изучава реакцията му.

— Сега... май е малко по-добре — задъхано произнесе Мерсър.

— Знам, че така ще бъде — потвърди лекарят. — Принуден съм да сваля калпака и да поговоря с вас. Възможностите ви са няколко.

— Какви, докторе — с труд каза Мерсър, като се бореше да си поеме въздух.

— Не искате ли първо да ми разкажете за прегрешението си?

През мисълта на Мерсър се пронесоха картини от миналото — ослепително белите стени на двореца, залети от ярката слънчева светлина и слабото мяукане на някакви създания, които той докосваше. Напрегна ръцете краката си и стисна челюсти.

— Не — възрази той, — не искам да говоря за това. Престъплението против императорското семейство няма название...

— Прекрасно — кимна лекарят, — Това е нормалният и съдържателен подход. Престъплението е отишло в миналото. Напред е бъдещето. Сега бих могъл да разруша разума ви, преди да се спуснете там... ако, разбира се, вие поискате това.

— Но това е незаконно — удиви се Мерсър.

Доктор Уомък се усмихна топло и съчувствено:

— Така е. И много други неща противоречат на човешкото право. Но има и закони на науката. Тялото ви долу на Шеол ще служи на науката. Абсолютно ми е безразлично, ще съдържа ли това тяло в себе си разума на Мерсър или разума на някаква си там мида. Нужно е да оставя само малка част от мозъка, че тялото ви да може да се движи, но съм в състояние да изхвърля спомените и привичките, така че вие имате реалния шанс да станете щастлив. Избирайте, Мерсър! Искате ли да си останете вие или не?

Мерсър поклати нерешително глава.

— Не знам...

— Тогава аз ще рискувам — поясни доктор Уомък, — като ви предоставя тази възможност. На ваше място бих предпочел да се възползувам от предоставения ми случай. Там, долу, нещата са, казано по-просто, отвратителни.

Мерсър погледна пълното и широко лице на лекаря. Не се доверяваше не спокойната и предразполагаща към себе си усмивка. Приличаше на капан, който може да увеличи наказанието. Жестокостта на Императора бе известна на всички.

Например: какво бе станало с вдовицата на предшественика му — нейно Величество Лейди Дей? Беше по-млада от Императора и той я изпрати в изгнание на такова място, в сравнение с което и смъртта бе по-скоро акт на милосърдие. И ако той осъждаше някого на заселва не на Шеол, то защо лекаря се опитва да престъпи закона? Може би, той самият е бил подложен на хипнотично въздействие и сега не си дава сметка, какво всъщност предлага?

Изглежда, по лицето на пациента си, докторът разбра всичко.

— Е, добре, отказвате. Искате долу да вземете със себе си и собственото си съзнание. Съвестта ми е чиста... Не настоявам на предложението си. Предполагам, че и следващия ми съвет също ще отклоните. Не бихте ли искали преди спускането да ви махнем зрението? Без очи животът там е много по-удобен. Това го знам по записаните разговори за профилактични транскации. Мога да изгоря зрителните нерви и вие повече никога няма да имате възможността да видите белия свят.

Мерсър се поклащаше наляво и надясно. Свирепата болка се превърна в остър сърбеж по цялото тяло, но сега раните на духа изгаряха по-силно отколкото кожните мехури.

— Така, и от това ли се отказвате?

— Мисля... че да.

— Тогава ми остава само да ви подготвя. Ако желаете, да ви поставим отново калпака?

— Преди да го наденете, не бихте ли могли с няколко думи да ми кажете, какво става там? — запита Мерсър.

— За съжаление, не много — отвърна докторът. — Долу има служител. Той е човек, но като същество не е човек. Представлява хомункулус, създаден от порода рогат добитък. Но е напълно разумен

и добросъвестен. Вие, опитните, ви пускат на повърхността на Шеол. А там съществува специфична форма на живот — дромозе. Тя се вселява в телата на опитните и Б'Дикейт — така наричат служителя — ги изрязва от тялото ви, разбира се, под упойка, и ги изпраща при нас на спътника. Ние замразяваме тъканите, които са съвместими почти с всички форми на живот, базиращ се на кислородна основа. Половината от операциите по присаждане на органи във Вселената стават с помощта на нашите „донори“. Едно е безспорно — Шеол е място, където оцеляването е гарантирано. Там вие няма да умрете.

— Имате предвид — поиска уточнение Мерсър, — че наказанието ми ща бъде вечно?

— Не съм казвал такова нещо — обясни докторът. — Е, може да се каже и... но това не е точната формулировка. Вие няма да умрете бързо. Не мога да кажа, колко ще преживеете там. Но помнете, каквито и неприятности да изпитват опитните, образците, изпращани ни от Б'Дикейт, помагат на безброй хора по всички обитаеми светове. Нали ще го запомните? сега надявайте калпака.

— Най-добре е още да поговоря с вас — поклати глава Мерсър. — Възможно, това ми е за последен път.

Доктор Уомък го погледна странно.

— Ако можете да търпите болката, то, моля, говорете.

— Мога ли долу да се самоубия?

— Не зная — каза докторът. — Но подобно нещо още не се е случвало. Макар, ако съдя по идващите до нас разговори, те желаят това.

— Някой връщал ли се е от Шеол?

— Не, от деня, в който това е било забранено със закон преди четиристотин години.

— Мога ли да разговарям с другите?

— Да. Кой ще ме наказва там?

— Никой! Ама че си глупак! — завика докторът. — Това не е наказание. На хората не им харесва да се намират на Шеол и затова са решили, че по-добре е да пращат осъдени, отколкото доброволци. Там няма никой, който да е настроен против вас.

— Няма ли надзиратели? — запита с тъга в гласа Мерсър.

— Нито надзиратели, нито правила, нито никакви ограничения. Единствено на Шеол е да ви наглежда. Така, вие искате и паметта и

зрението ви да си останат здрави? Б'Дикейт

— Да, искам да ги запазя — отрязва Мерсър. — Щом съм отишъл така далече, то ще измина и останалия път.

— Тогава, да ви слагам калпака и да си получите втората порция — предложи Уомък.

Той така грижовно и нежно нагласи устройството, както сестрата, но бе още по-бърз. Нямаше признаци, че ще надене нещо друго.

Внезапно нахлу поток наслада, който приличаше на буйно опиянение. Изгорената кожа изчезна нейде далече. А лекарят се намираше наблизко, но за Мерсър това нямаше особено значение. Той не се страхуваше от Шеол. Такива мощни бяха пулсациите щастие, които изтичаха от мозъка, че не оставяха място за страх и болка.

Доктор Уомък протегна ръка.

Мерсър се учуди, защо го прави, но разбра, че един забележителен и добър човек е пожелал да си стиснат ръцете. Вдигна своята. Стори му се много тежка, но усещането за щастие не го напускаше.

„Колко е любопитно“ — помисли Мерсър — „да усещаш ръкостискането през двоен слой — церебрална наслада и кожно болка.“

— Довиждане, господин Мерсър — произнесе доктор Уомък. — Довиждане. И лека, лека нощ...

2

Спътникът бе гостоприемно място. Последваха след разговора с доктор Уомък още стотици часове и те бяха като дълъг и причудлив сън.

Два пъти младата сестра се промъкваше в стаята, поставяше на главата му калпака и сама се възползваше от подобен заедно с него. И няколкото допълнителни вани закалиха тялото му. Със силна упойка му махнаха естествените зъби и поставиха резци от неръждаема стомана. А приложеното искирово облъчване, напълно премахна кожната болка. На специална обработка се подложиха ноктите на ръцете и краката. Постепенно се превърнаха в нещо ужасно: веднъж ги прекара по алуминиевото легло и така издълба широки черти в метала.

Съзнанието през това време не беше напълно ясно.

Понякога му се струваше, че се намира в къщи с майка си, че отново е малък и боледува. А в други случаи с шлема на главата се гърчеше от смях на леглото, като си мислеше, че го пращат за наказание, а в същност ужасът си е ужас, но е забавно. Нямаше нито разпити, нито следствие, нито съдии. Храната беше добра, но за това дори не се замисляше.

Калпакът за него беше нещо повече. Дори буден разумът си оставаше сънен. Накрая с устройството на главата го поставиха в адиабатически модул — едноместна ракета, която пускаха към повърхността на планетата. Той беше напълно закрит с изключение на лицето.

Доктор Уомък сякаш плаваше в помещението около нето.

— Вие сте силен човек, Мерсър — извика той, — много силен! Чувате ли ме?

Мерсър кимна.

— Мога ли да взема със себе си калпака?

Вместо отговор докторът свали калпака. Двамата му помощника поставиха капака на модула и Мерсър се оказа в пълен мрак.

Съзнанието му се проясни и той се замая панически вътре в плътното обкръжение на новото си облекло.

Двигателите изреваха и към грохотът се прибави вкусът на кръв по устните.

Студът бе следващото, което усети. И бе много по-силен и вледеняващ, от онова, което бе в операционната на спътника.

Някой внимателно го повдигна.

Отвори очи. Огромно лице, почти четири пъти по-голямо и от най-голямото човешко лице, което бе виждал, го гледаше. Едни, трогателни с кравешката си безобидност, пъстри очи се движеха насам натам, докато гигантският им притежател проверяваше опаковката на Мерсър. Лицето принадлежеше на приятен мъж на средна възраст, избръснат гладко, с кестеняви коси, чувствени пълни устни и едри жълти зъби, които се показваха дори при тази слаба усмивка. Съществува видя, че лежащият отвори очи и му заговори с дълбок и звучен дружелюбен глас:

— Аз съм ваш най-верен приятел. Наричат ме Б'Дикей. Но няма нужда да употребявате това име. Наричайте ме просто Приятел и аз винаги при нужда ще ви окажа помощ.

— Боли ме — произнесе Мерсър.

— Така е. Боли ви всяка клетка на тялото. Причината е в дългото падане — обясни Б'Дикей.

— Може ли да си сложа калпак? — замоли се Мерсър, но в гласът му имаше по-скоро искане, отколкото молба. Струваше му се, че в бъдеще ще бъде така, както тръгне в началото.

Б'Дикей се разсмя:

— Нямам нито един. Иначе бих ви предложил. Поне така мислят онези... Затова пък имам нещо друго, къде по-хубаво. Не се страхувай, приятелю. Ще те изправя на крака.

Мерсър го изгледа със съмнение. Ако калпакът му доставяше щастие на спътника, то сега му бе нужна поне някаква минимална стимулация на мозъка, с която да превъзмогне очакващите го мъчения на повърхността на Шеол.

Смехът на Б'Дикей изпълни помещението:

— Вие да сте чували някога, какво е това кондамин?

— Не — призна Мерсър.

— Това е наркотик с такава сила, че фармаколозите забраняват дори да се споменава за него.

— И вие го имате? — с надежда се поинтересува Мерсър.

— Дори нещо по-добро. Суперкондамин! Наречен е така в чест на един френски град, където е синтезиран за първи път. Към молекулата на кондамина била добавена молекула водород и това довело до истински преврат. Ако го вземете в сегашното си състояние, след три минути ще умрете. То тези три минути ще ви се сторят като хиляди години пълно щастие. — Б'Дикей изразително повдигна волските си пъстри очи и млясна с пълните си устни, като при това показа език с необикновени размери.

— И какво е ползата от него?

— Вие ще можете да го употребявате — отвърна Б'Дикей. — Да, ще можете, но едва след като бъдете подложен на определено въздействие от страна на дромозе, въвн от границите на това помещение. Така вие ще успеете да се запознаете с всички добри страни на препарата и няма да страдате от лошите. Искате ли да видите нещо?

„Освен готовност — помисли си мрачно Мерсър, — мога ли да проявя нещо друго. Той говори така, сякаш смята, че имам възможност веднага да напусна тази планета.“

— Погледнете през прозореца — предложи Б'Дикей — и ми кажете, какво виждате.

Атмосферата беше ясна и прозрачна. Повърхността на Шеол приличаше на пустиня с жълтеникавите оттенъци на зелените ивици от лишеи и дребни храсти, които, изглежда, едва устояваха на непрекъснатия силен и изсушаващ вятър.

Пейзажът беше еднообразен. На около стотина метра се забелязваха група розови предмети, приличаха на живи същества, но разстоянието не позволяваше на Мерсър да направи точно заключение. Още по-далече, в десния ъгъл на панорамата, се издигаше статуя — човешки крак с височина на шестетажна сграда. Но с какво завършваше това творение, Мерсър не можеше да види.

— Някакъв огромен крак — започна той, — но...

— Какво „но“? — прекъсна го Б'Дикей, като че бе огромно дете, което криеше правилния отговор на загадката. Колкото и огромен да

беше, в сравнение с всеки пръст на чудовищния крак изглеждаше дребно джудже.

— Но това не може да бъде истински крак? — усъмни се Мерсър.

— Истински е — увери го Б'Дикей. — Това е капитан Алварец, първопроходец и откривател на тази планета. И след шестстотин години е все още в прекрасно състояние. Разбира се, почти напълно е заразен от дромозето, но ми се струва, че в него не е останало чак толкова много човешко съзнание. Знаете ли, какво правя за него аз, а? Давам му по шест кубика суперкондамин, а той в отговор сумти... Истинско щастливо сумтене. А тези, които не са виждали това, сигурно ще си помислят, че изригва вулкан. Ето, какво постига суперкондамина! И вие също ще го получавате. Много ви провървя, Мерсър, много. Вие имате такъв верен приятел като мене. Аз пък — спринцовка. Върша вместо вас цялата работа, а удоволствието остава за вас. Нима това не е приятна изненада, а?

„Ама че лъжец — помисли Мерсър. — Гаден лъжец! А защо са тези викове, които се чуват при предаванията? Напомнят за Деня на Наказанието. Защо лекарят ми предлагаше да ме лиши от памет, или поне от очите ми?“

Човекът-крава печално го гледаше с влажните си очи и на лицето му имаше мъка.

— Не ми ли вярвате? — печално запита той.

— Не напълно — смекчи отговора Мерсър. — Само смятам, че нещо изпускате.

— О, не чак толкова много — кимна Б'Дикей. — Когато дромозе ви нападне, това ще бъде истински шок за вас. И състоянието ви няма да се подобри, когато вие видите, как ще започнат да израстват нови части от тялото ви: глави, бъбреци, ръце... Имаше един момък, на който за един сезон израснаха тридесет и осем ръце. Взех всичките, замразих ги и изпратих горе. Старая се добре да се грижа за живеещите тук. Вие, сигурно известно време няма да бъдете на себе си, ще викате, ще преживявате, но трябва да знаете следното: повикате ли ме с „Приятелю!“ и за вас ще се грижа аз! А сега ще ви предлага нещо: искате ли да ви поднеса омлет? Аз не обичам яйцата, но повечето хора ги предпочитат.

— Яйца ли? — удиви се Мерсър. — И какво отношение имат те, към всичко това?

— Почти никакво. Просто храна за хората. В стомаха е добре да има нещо, преди да излезете навън. Това ще ви позволи по-добре да понесете първия ден.

Мерсър с недоверие гледаше, как огромният човек извади от хладилника две така скъпоценни яйца, умело ги счупи право в тигана, който постави на плочата в центъра на масата.

— Приятел съм, нали? — ухили се Б'Дикей. — Скоро ще се убедите в това. И когато излезете навън, помнете го добре.

Навън Мерсър се оказа след час.

С някакво необикновено спокойно състояние на душата застана на вратата. Б'Дикей по братски го побутна да върви. Това бе направено така доброжелателно и с единствената цел да го ободри.

— Не ме карай, приятелю, да си слагам оловния скафандър.

Мерсър забеляза това съоръжение с размер на каюта на обикновен кораб да виси на стената на съседната стая.

— Когато затворя тази врата — продължи Б'Дикей, — ще се отвори външната и ви остава да направите само няколко крачки напред.

— И какво ще стане тогава? — поинтересува се Мерсър и от страх стомаха му се сви на юмрук, а дишането му се затрудни.

— Пак ли да повтарям всичко отначало! — възкликна Б'Дикей.

Повече от час бе отбягвал да отговаря на въпросите на затворника за света извън купола. Карта ли? Б'Дикей се бе разсмял на висок глас при самата мисъл за такова нещо. Храна? Той каза, да не се безпокои. Други хора? Ще има. Оръжие? А за какво ще му трябва? — с въпрос му отговори. И непрекъснато твърдеше, че е най-добрия приятел на Мерсър. Какво ще стане там с него? Същото, което е станало с другите...

Човекът стъпи навън...

Нищо не стана. Денят беше прохладен. Вятърът нежно галеше закалената кожа.

Предпазливо и с известна доза страх започна да се оглежда.

Приличащото на планина тяло на капитан Алварец заемаше голяма част от пейзажа в дясно. И усети, че съвсем не му се ставаше

част от този свят. Обърна се към купола на Б'Дикей. Човекът-крава стоеше на прозореца.

Мерсър бавно тръгна напред.

Внезапно, точно пред себе си, видя пламване. Не беше по-ярко от слънчево огледално зайче. А нещо остро, тънко като бръснач, го парна по бедрото. Хвана се за нараненото място.

И сякаш небесата се срутиха върху него!

Болката... не, това беше къде по-лошо от болка; като нещо живо и гърчещо се премина по дясната от бедрото към стъпалото. После пулсацията се върна обратно и започна да се изкачва нагоре. Когато стигна гърдите, дишането му се парализира. Падна и се удари в земята. Нищо подобно не бе се случвало с него на спътника. Лежеше на гръб и гледаше слънцето. Едва сега забеляза, че то е бяло с виолетов оттенък.

И нямаше никакъв смисъл да вика на помощ. Лиши се от гласа си. Невидими пипала стискаха всичките му вътрешности.

Необходим му беше въздух и затова се съсредоточи на всяко вдишване и издишване. Те му се удаваха с огромен труд. Малките и на пресекулки поемания му причиняваха по-слаби мъчения.

Местността наоколо беше пустинна. Не можеше да се обърне и да погледне към купола.

„Така би трябвало да е! — помисли Мерсър. — Вечна мъка ни очаква на Шеол!“

Край него се раздадоха гласове.

Гледаха го две странни лица. Възможно, някога да са били човешки. Мъжът би бил напълно нормален, ако на лицето му нямаше два носа, разположени един до друг. А жената бе невъобразима карикатура. На всяка буза потръпваше нежна гръд, а от челото висеше стръкче на нещо като детски пръсти.

— Красив е — оцени го жената. — Новакът си е новак...

— Хайде — произнесе мъжът.

Изправиха го на крака. Мерсър нямаше сили да се съпротивлява. Опита се да им каже нещо, но вместо думи издаде груби грачещи звуци, които приличаха на виковете на фантастична птица. Те го хванаха под ръка и го повлякоха към групата розови предмети.

Когато се приближиха, Мерсър разбра, че това са хора. Всъщност, ако искаше да бъде по-точен, те някога са били хора. Един човек с клюн на фламинго кълвеше тялото си. Някаква жена лежеше на

земята. Притежаваше само една глава, но до нея, от шията и растеше голото тяло на момче. И това телце, новичко и чистичко, съвършено парализирано, дишаше на пресекулки и бавно.

Мерсър се огледа. Единственият облечен човек сред тази купчина беше мъж в изпокъсано и стърчащо на всички страни палто. Но като се вгледа в него разбра, че има два или три стомаха, които висяха навън от корема му и с дрехата ги държеше на място. А виждащата се вътрешност изглеждаше така нежна и прозрачна.

— Новак — проговори жената, която му бе помогнала. Заедно с двуносият мъж го оставиха на пясъка.

По земята се въргаляха разпръснати човешки същества. И Мерсър съвсем неподвижен лежеше сред тях.

— Страхувам се, че скоро ще ни хранят — раздаде се старчески глас.

— О, не! Рано е! Не ни е нужно! — Вълната на протест премина по цялата група.

— Погледнете към Големия връх — продължи старческият глас.

Глухият ропот свидетелствуваше, че те са видели същото както и стареца. Мерсър се опита да запита за ставащото, но отново издаде само грачене.

Някаква жена — жена ли? — запълзя към него на четири крака. До обикновените ръце по цялото и туловище и по бедрата се размахваха други ръце. Част от тях изглеждаха стари и изсъхнали, част — свежи и розови, по подобие на детските пръстчета на челото на първата му позната на този свят. Тя започна да вика, макар и да нямаше никаква нужда:

— Дромозе се приближава. Този път ще ви боли още повече. Но когато свикнете, може да се заровите... — Тя посочи с нормалната си ръка към околните дюни. — Те вече са се окопали.

Мерсър още веднъж кимна.

— Не се безпокойте — ободри го жената с многото ръце и широко разтвори уста, когато избухването на светлината я настигна.

Огънчетата се добраха и до Мерсър. болката бе като при първата среща, но много по-дълбока. Усети очите му така да се разширяват вследствие със странните усещания вътре, че неизбежно стигна до извода: Тези огънчета, тези странни същества, каквото и да представляваха, хранеха тялото му с енергия и го преобразуваха.

Разумът им, ако го имаха, не беше човешки, но подбудите им бяха ясни. В промеждутъците на два болезнени пристъпа Мерсър усети как те напълниха стомаха му, наситиха кръвта му, измъкнаха отпадъците от бъбреците и пикочния мехур, масажираха сърцето и започнаха да се насочват към белите дробове.

Като намерение всичко, което вършеха, бе добре обмислено и благоприятно за тялото, но се съпровождаше с непоносими болки.

Внезапно, като облаци летящи насекоми, те изчезнаха. До него стигна някакъв шум — безумен, какафония на ужасни звуци. Започна да се оглежда и шумът спря.

Оказа се, че той е викал. Такива кошмарни звуци би могъл да издава или луд, или обезумял алкохолик, или животно, което е изгубило чувството за ориентация и връзката си с околния свят.

Викът престана. Той разбра, че си е върнал способността да говори.

До него се приближи мъж, също така гол като останалите, но от челото му стърчеше рог, а кожата около него бе прашна.

— Здравей приятел! — поздрави човекът.

— Здравей — отвърна Мерсър.

Трудно бе да се измисли нещо по-банално и глупаво от въведение за разговор на подобно място.

— Тук е невъзможно да се самоубиеш — продължи човекът.

— Така е — потвърди жената с многото ръце.

Мерсър откри, че първият пристъп на болката бе преминал.

— Вие сте придобили някаква допълнителна частта към тялото си — обясни непознатия. — Те винаги залагат в плътта ни зачатъците на тези части. После идва Б'Дикей и изрязва по-голямата част от тях, с изключение на тези, които трябва още да растат. Ето ви пример — посочи той жената, която лежеше до тялото на момчето, растящо от нея.

— Това ли е всичко? — запита Мерсър. — Пристъпите на болката са само при залагане на новите органи и ухапванията за хранене, така ли?

— Не — отвърна мъжът. — Понякога смятат, че ни е прекалено студено и тогава изпълват вътрешностите ни с огън. А когато решат, че ни е прекалено горещо, ни замразяват с методично въздействие на всеки нерв.

Намеси се жената с тялото на момчето:

— А често предполагат, че не сме щастливи и се опитват да ни направят такива. Тогава е най-лошото.

— Всъщност, вие все пак... — произнесе запъвайки се Мерсър, — сте, имам пред вид, хора... или просто добитък?

Човекът с рога се разкашля вместо да се захили:

— Добичета! Та това е така забавно. Планетата е пълна с хора. Повечето са се закопали. Ние сме единствените, които не са загубили дар слово. Стараем се, да се държим заедно, в една група. Но така срещаме по-често Б'Дикей.

Мерсър поиска да зададе още един въпрос, но усети, че нещо го подхвана, когато падаше. След миг се усети проснат на земята. После дойде спокойствието и очарованието и той заспа.

3

През седмицата се запозна с всички членове на групата. Като хора те бяха равнодушни. Никой не знаеше, кога точно ще се появи дромозето и ще им добави още някой орган. Мерсър не усещаше повече ухапванията, но въпреки това направеният още при излизането си от купола разрез, започна да се втвърдява. Рогоносецът наблюдаваше, как той разтегна колана си и внимателно свали панталоните си, да види раната.

— Заложили са глава — отбеляза рогоносецът. — Детска. Гореще се радват, когато Б'Дикей я отреже.

Групата дори се опита да му осигури и интимен живот. Запознаха го с едно момиче, което раждаше тела. Бедрата и прерастваха в рамене, а над тях започваха отново бедра и така докато височината и бе станала на пет ръста. Но лицето и не бе развалено. Тя се опита да бъде любезна с Мерсър.

Но той бе така шокиран от вида и, че сам се зарови в пясъка и остана там, както му се стори, сто години. После разбрала, че не е минал и един ден. Когато се реши да излезе, дългата мацка с многото тела продължаваше да го чака.

— Не трябваше да излизате навън заради мене — промърмори тя.

Мерсър започна да изтърсва калта от себе си.

Огледа се. Виолетовото слънце залязваше, а небето се бе превърнало в разноцветни ивици: сини и тъмно сини; премесени с оранжеви петна. Обърна се към момичето.

— Измъкнах се, не заради вас, госпожице. Каква полза има да лежа там и да чакам следващия път?

— Може ли да ви покажа нещо? — продължи момичето и посочи ниско хълмче. — Разкопайте го.

Мерсър я погледна. Изглеждаше дружелюбно настроена. Вдигна рамена и се нахвърли на почвата с всичките си сили на могъщите си нокти. Беше му много удобно да дълбае по-кучешки с грубата си кожа

и остриите лопатовидни нокти. До него с бързината на мятащите се ръце израства купчина свежа пръст. В изровената яма се показва нещо розово. Продължи да копае предпазливо.

Разбра, какво е това.

Мъжът спеше. Така си беше. От едната страна на тялото израстваше цяла серия допълнителни ръце, а другата изглеждаше нормална.

Мерсър се обърна към момичето с множеството извиващи се като змия тела при приближаването и.

— Така, както ми се струва...

— Да — съгласи се тя. — Доктор Уомък изгори мозъка му. И извади очите му.

Мерсър седна на пясъка и погледна момичето.

— Вие ми казахте да го изкопая. Сега ми кажете, защо?

— Да го видите. Да знаете. И това да ви накара да мислите.

— Това ли е всичко? — удиви се Мерсър.

Внезапно момичето започна да се извива. Едно след друго се прегъваха телата и, а гърдите вдигаха и смъкваха. Мерсър се заинтересува, как въздухът попада в белите дробове. Но не изпитваше жалост към нея. Сега не бе в състояние, освен себе си, да съжалява, и само себе си. Когато спазмите престанаха момичето се усмихна за извинение.

— Току що ми направиха нова присадка.

Мерсър мрачно кимна.

— Какво е този път? Ръка ли? Вие и така имате прекалено много.

— А, това ли... — тя огледа телата си. — Обещах на Б'Дикей, че ще ги отгледам. Той е така добър... Но този човек ми е непознат. Този, който изкопахте... Погледнете го де и кажете, кой е по-добре — той или вие?

Взря се внимателно в нея.

— Затова ли ме накарахте да го изкопая?

— Да.

— И чакате отговор, а?

— Не — възрази тя. — Не веднага.

— Коя сте вие? — поинтересува се Мерсър.

— Ние никога не питаме за такива неща. Всъщност, няма значение. Но понеже сте новак, ще ви кажа. Някога аз бях лейди Дей

— мащехата на императора.

— Вие ли?! — възкликна Мерсър.

Тя тъжно се усмихна.

— Вие сте още свежичък тук и ви се струва, че това има някакво значение. Но бих искала да ви кажа нещо по-важно. — Тя прехапа устни и замълча.

— Какво е то? — поинтересува се той. — Разкажете ми, преди да съм получил още едно ухапване. Тогава просто няма да бъда в състояние нито да говоря, нито да мисля. Веднага ми кажете.

Тя приближи до него лицето си. Дори сега, независимо от умиращите розови оттенъци на виолетовото залязващо слънце, то бе прелестно.

— Хората никога не живеят вечно.

— Така е — съгласи се Мерсър. — Зная това.

— Вярвайте в това! — заповяда лейди Дей.

Из потъмнялата равнина започнаха да пламват огънчета, но засега далече от тях.

— Заривайте се! — каза тя. — Заривайте се през нощта. Така може и да ви пропуснат.

Мерсър започна да копае. И от време навреме поглеждаше изровения от него мъж, който макар и лишен от разум, но с плавни и целеустремени движения, като морска звезда под водата, си пробиваше път обратно под земята.

* * *

Пет шест дни по-късно в групата се раздадоха викове.

През това време Мерсър се бе запознал с един получовек, на който долната част на тялото бе изчезнала и вътрешностите му се крепяха на мястото си с помощта на нещо подобно на прозрачна пластмасова превръзка. Той научи Мерсър как да лежи и да не мърда, когато се появи дромозето, с решимостта си да върши добро.

— С тях е невъзможно да се бори човек — каза получовекът. — Направиха Алварец грамаден като планина и той повече не може да мръдне. Сега се опитват да ни направят щастливи. Хранят ни, чистят

ни, освежават ни. Лежете спокойно. Не се страхувайте от виковете. Всички викаме така.

— А кога ще получим наркотици? — запита Мерсър.

— Когато дойде Б'Дикей.

А той се появи точно в същия ден, като тикаше пред себе си, нещо приличащо на шейна с колела. Плазовете му помагаха да я дърпа през неравностите, а колелата бяха по-удобни за равното. Още преди идването му групата бе развила бурна дейност. Навсякъде откопаваха заровените и спящите. За тяхна сметка тълпата се увеличи три пъти и навсякъде лежах розови тела — мъже и жени, млади и стари, които не изглеждаха нито по-добре, нито по-зле от будните.

— Бързайте! — нареждаше лейди Дей. — Той никога не прави и една инжекция, докато не сме готови всички.

Б'Дикей бе облечен с тежък оловен скафандър. Вдигна ръка в дружески поздрав, като баща, който се връща в къщи с бонбони за децата си. Групата го наобиколи от всички страни, но не се превърна в хаотична тълпа.

Човекът-крава излезе от шейната си и извади от там бутилка с ремък, който праметна през рамо. На края на тънък маркуч висеше спринцовка с остра и блестяща игла.

Когато се приготви, ги покани с жест да се приближат.

Хората се наблъскаха един до друг и зачакаха търпеливо щастието си. Б'Дикей мина между тях към жената с детето на шията си. Механичният глас забоботи от високоговорителя на върха на шлема:

— Добро момиче си ти. Много добро. И ще получиш богат и пребогат подарък.

Той напъха в тялото и иглата и я държа така дълго, че Мерсър успя дори да забележи, как мехурче въздух премина по маркуча до самата бутилка.

Дойде ред и на другите. Гласът загърмя, а той се движеше с неподражаема грация и бързина. Иглата проблясваше на слънцето. А хората след инжектирането падаха като снопове на земята.

Той позна Мерсър.

— Здравей, приятел. Сега ще си получиш удоволствието. Вътре в купола би те убило. А имаш ли нещо за мен?

Мерсър заекна, като не разбираше, какво има предвид Б'Дикей, но вместо него отвърна двуносият:

— Струва ми се, че има прелестна детска главичка, но още не е пораснала и ти няма да я вземеш сега.

Мерсър така и не забеляза, как иглата го продупчи.

Б'Дикей вече бе отишъл при другите, когато кондаминът разтърси Мерсър. Поиска му се да се затича след Б'Дикей, да свали скафандъра муда обясни, колко го обича. Направи крачка, спъна се и падна, но не усети болка. До него се оказа, че лежи момичето с многото тела и той и заговори:

— Нима не е забележително? Вие сте най-красивата на света. Аз съм така щастлив, че се намирам тука.

До тях се приближи жената с безбройните ръце, седна и заизлъчва топлина и дружелюбие. На Мерсър му се стори, че изглежда изтънчена и очарователна. Бързо започна да сваля дрехите си. Колко е глупаво и високомерно да носи тези дрипи, когато никой от тези мили и прекрасни същества не е облечен.

Двете жени нещо си бърбореха и тихичко пееха.

С останалото трезво последно ъгълче на съзнанието си той разбираше, че те нищо не казват, а просто еуфорията от наркотика, който бе толкова силен, че дори бе забранено да се споменава името му, ги караше да изразяват внезапно нахлулото щастие. Разсъдъкът му бе просто залят и задушен. Помисли си, какво щастие е имал, да попадни на тази прекрасна планета. Поиска да сподели това с лейди Дей, но езикът му така се преплете, че нито една дума не произнесе ясно.

Внезапно в коремната област го сви остра болка. Наркотикът веднага я потисна. Това му напомни за калпака в болницата, но сега бе хиляди пъти по-приятно. Болката изчезна, макар в началото да бе непоносима. Напрягна се и се съсредоточи. Отхвърли настрана всичко излишно. Обърна се към лежащите до него розови и голи дами:

— Това бе толкова приятно убождане. Май ми е присадена още една глава. Това ще зарадва Б'Дикей!

Лейди Дей с труд повдигна предната част на множеството си тела и каза:

— Аз съм също така силна. Мога дори да говоря. Запомни, човече, запомни. Хората никога не живеят вечно. Ние също ще умрем,

ние също можем да умрем, като истинските хора. Свято вярвам във възможността на смъртта!

Мерсър се усмихна през пелената на розовото си щастие.

— Разбира се, че можем. Но няма тук не е прекрасно...

В този миг усети устните му да надебеляват, а съзнанието да помътнява. Беше наистина буден, но не чувствуваше необходимост да прави нещо. На такова прекрасно място, сред такива добри и привлекателни хора, можеше само да седи и да се усмихва приятелски.

А в това време Б'Дикей стерилизираше скалпелите си. Мерсър с интерес си помисли, колко ли ще продължи действието на суперкондамина.

Следващата поредица от въздействие на дромозето понесе без да трепне и дори да гъкне. Менталността на страданията и кожните усещания бяха явления, които ставаха наблизко, но без връзка с него. Разглеждаше собственото си тяло с безразличието на щастливец. Лейди Дей и покритата с ръце жена си оставаха край него. А след доста дълго време до тях допълзя получовека. Той премига сънено и дружески замига, настани се удобно и замърка доволно.

Когато Мерсър отвори очите си и видя слънцето да залязва. Затвори за няколко секунди вежди и видя как трептят звездите. Нямаше време за размисъл. Дромозе го хранеше по тайнствения си начин; а наркотикът бе свел до минимум всякакви цикли, необходими на тялото му.

По едно време усети възвръщането на болките. Всъщност, усещанията не бяха се изменили, той се беше изменил. Сега му бе известно всичко, което ставаше на планетата Шеол. Добре си спомняше всичко, което стана с него през периода на щастиято.

Преди забелязваше, какво става наоколо. Сега просто го усещаше.

Поиска да запита лейди Дей, колко време се намира под въздействието на наркотика и колко ще чака за следващата порция. Отвърна му усмивка и в нея имаше още имаше привнесеното щастие. Изглежда многочислените и тела, които лежах на земята в живописни пози, представляваха солидна вместимост за запазване на наркотика, отколкото неговото тяло. Тя добре възприемаше ставащото, но още не бе възвърнала способността си да говори членоразделно.

Получовекът лежеше на земята и през полупрозрачната превръзка на корема се виждаше отчетливо пулсирането на артериите. Мерсър го стисна за рамото. Събудилият се мъж го дари с щастлива усмивка.

— Добро утро, мое момче. Това е известно отстъпление от правилата на играта. Ти виждал ли си някога ИГРАТА?

— Игра на карти ли?

— Не — поклати глава получовекът. — Това е нещо като следяща машина с реални хора в качеството на фигури.

— Никога не съм виждал подобно нещо — заинтересува се Мерсър, — но аз...

— Май искаш да запиташ, кога Б'Дикей ще се появи с иглата си, а?

— Така е — смути се Мерсър.

— Скоро — каза получовекът. — Затова си помислих за играта. Ние всички знаем, какво ще стане. Ние знаем, какво ще правят манекените — махна с ръка към купчинките, в които бяха погребани обезличените. — И ние знаем, за какво питат новопристигналите. Но никога не знаем, колко ще продължи поредната сцена.

— Какво наричате „сцена“? — запита Мерсър. — Така се нарича играта ли?

Получовекът се разсмя и гласът му този път бе почти естествен.

— Не, не. На вас само удоволствието ви е в главата. Сцената е просто част от играта. Аз имам предвид, че ни е известен порядък на протичане на събитията, но нямаме часовници и никой дори не се е погрижил да брой дните или да съставя календар, а всъщност и климата тук е равномерен. Затова никой не знае, колко време заема. Болката ни изглежда мигновена, а насладата така продължителна. Но аз съм склонен да мисля, че всеки от тези периоди продължава по две земни седмици.

Мерсър като не много образован и начетен човек не знаеше, какво е това земна седмица, понечи да се поинтересува, но този път нищо не получи от получовека. В този момент събеседника му бе подложен на проникване на дромозе. Лицето му се изкриви, почервеня и той завика нечленоразделно:

— Вземи го от мене, идиот такъв! Вземи го!

И когато Мерсър разтвори безпомощно ръце, получовекът вече се гърчеше на земята, претърколи се на една страна и с гръб се залепи за него, като се разтърси от ридания.

Б' Дикей се появи, но колко време бе минало Мерсър не можеше да определи. Няколко дни? Или няколко месеца? Човекът крава отново сновеше сред тях като любещ децата си баща, а те се тълпяха с радост край него. Този път носещият щастие приветливо се усмихна като видя на бедрото на Мерсър главичката, покрита с нежен пух и сладко спяща.

Мерсър получи инжекцията си и изпадна в блаженство.

Б' Дикей започна да отделя главичката от бедрото му и при това Мерсър усети как ножът премина през хрущяла, който ги съединяваше и видя гримасата на детското лице. Но това никак не го поразя. Единственото, което усети, бе една далечна и без значение болка, когато кравечовекът намаза раната с парещ антисептик. В същия миг кръвта мигновено спря да тече.

Новата присадка бе от два крака, които израснаха от гърдите му. После се появи още една глава непосредствено до собствената. Или това бе след туловището и краката, от талията и края на пръстите на краката, на малкото момиче, което израства от хълбока му? Забрави последователността. И не броеше изминалите дни. Лейди Дей често му се усмихваше, но на това място нямаше любов. Тя вече бе загубила допълнителните си тела.

В интервалите между патологическите промени при отглеждането на различни органи тя беше красива и добре сложена жена. Но най-приятен му беше шепотът и, който хилядократно повтаряше с усмивка и надежда:

— Хората никога не живеят вечно!

Тази мисъл безкрайно го утешаваше, макар и да нямаше, според него особен смисъл.

Така събитията си вървяха по предписания ред, като променяха външността и броя на жертвите. От време на време Б' Дикей доставяше нови затворници, които се бяха вкопчили във вечната забрава на обработените си мозъци, натоварваше телата им на количката си и ги разкарваше по различните групи. Телата им се мятаха и извиваха без да произнесат нито дума, когато дромозето ги овладяваше.

Най-после Мерсър успя да съпроводи Б' Дикей до самата врата. Да извърши това, му бе нужно да се пребори с блаженството,

предизвикано от суперкондамина. Само споменът за предишните мъки, предизвикали такава обърканост и смущение, беше в състояние да засили увереността му, че ако той не попита човекът-крава в мига, когато той е щастлив, то отговорът, особено, когато му бъде нужен, ще бъде недостъпен за разбиране.

Пребори се с изпитваната наслада и започна да моли Б' Дикей да направи сверка със записките си и да му каже, колко време е прекарал на планетата.

Кравата-мъж измърмори нещо, но не излезе с отговора, а го каза по микрофона, чрез високоговорителя на покрива на купола и мощният му глас премина като вълна по пустинята и разтърси розовото човешко стадо, потънало в блаженство и очакване на това, което има да им каже Приятеля Б' Дикей. Но бяха разочаровани от речта му, защото за тях бе лишена от всякакъв смисъл, тъй като съдържаше само сведения за прекараното време на планетата Шеол от някой си Мерсър:

— Стандартно време — осемдесет и четири години, седем месеца, три дни, два часа и единадесет минути. Всичко хубаво, друже мой!

Мерсър се оттегли назад в пустинята.

Незасегнатото тайно ъгълче на разума му, което оставаше незасегнато от болката и блаженството, го накара да изпита удивление от поведението на Б' Дикей. Какво заставяше този човек-крава да остава тук? Какво го правеше щастлив без суперкондамин? Беше ли просто един безумен роб на задълженията си или просто същество, което не губи надежда, че някога ще се върне в лоното на родната си планета, сред семейство с малки хора-теленца приличащи на него? Мерсър, независимо от изпълващото го щастие, тихичко заплака, като си помисли за необикновената съдба на пазача. А със собствената се бе примирил.

Спомни си, кога яде за последен път — истински яйца на омлет. Дромозето поддържаше живота му, но така и не се досещаше, как става това.

Вървеше с групата си и се полюляваше. Лейди Дей, гола сред прашната пустиня, му махна приятелски с ръка и го покани да седне до нея. Заобикаляха ги безчет квадратни мили пясъчно пространство за

седене, но му бе нужно именно този жест, дружески да го поканят и нищо друго.

4

Действително ли бяха години или не, но те преминаваха една след друга и на Шеол нищо не се променяше. Понякога по равнината проехтяваше клокочещ звук, приличащ на изригването на гейзер и тези от хората, които още не бяха изгубили способността си да мислят, се досещаха, че капитан Алварец е въздъхнал.

Нощите сменяваха дните, но сезонът си оставаше един и същ; нямаше смяна нито на годишните времена, нито на поколенията. За тези хора часовникът бе спрял, а порциите наслада така се смесваха с мъченията и душевните сътресения, че думите на лейди Дей придобиваха за тях някакво много далечно значение.

— Хората никога не живеят вечно.

Тази фраза съдържаше надежда, а не истина на която можеше да се вярва. Не им стигаше сила на духа да гледат небето и движението на звездите, да се наричат един друг по име, да събират плодовете на опита на всеки в обща колективна мъдрост. Дори не смееха да мечтаят за бягство. Макар и често да виждаха стартовете на старомодните химически ракети от площадката зад купола на Б'Дикей в главата им не се появяваше и мисъл да се скрият сред замразените порции на преродената човешка плът.

Някога, много отдавна, един затворник, който сега не е сред тях, се опитал да напише послание. Думите му се издълбани на скала, Мерсър ги бе прочел, но също като другите не знаеше, кой ги е писал. И на никого не бяха привлекли вниманието.

Посланието, надраскано на скалата бе писмо до дома. Започваше така: „Някога и аз бях подобен на вас и излизах от прозореца в края на деня и позволявах на вятъра нежно да ме носи към онова място, където живеех. Някога и аз имах една глава, две ръце, а на тях по пет пръста. Предната част на главата ми се наричаше лице и с негова помощ можех да разговарям.

Сега мога само да пиша и то когато болката ме напусне. Някога и аз като вас ядях и пиех, имах си име.

Сега не мога да си го спомня. Вие може да ставате, когато четете това послание. Аз дори не мога да се надигна. Просто чакам огънчетата, молекула по молекула, да вложат в мен храната и после да съберат продуктите на разпадането. И не мислете, че това е наказание. Това място не е просто затвор, то е предназначено за нещо друго“.

Сред розовото стадо никой не се замисляше над това „друго“.

Любознателността отдавна бе угаснала.

После настъпи денят на дребните хорица.

Това стана тогава — нито денят, нито часът, нито годината имат значение, — когато лейди Дей и Мерсър мълчаливо стояха един до друг погълнати от наркотичното блаженство. Не им трябваше да говорят — вместо тях приказваше суперкондаминът.

Но внезапен неприятен рев от страна на купола на Б'Дикей ги накара да се размърдат. Заедно с тях още няколко души обърнаха глава към високоговорителя.

Първа заговори лейди Дей, макар и това, което произнасяше да и бе напълно безразлично.

— Сигурна съм — каза тя, — че някога наричахме това Вечната Заплаха.

Тя отново потъна в бездната на блаженството си.

Мъж с две наченати глави, израстващи непосредствено до неговата, запълзя към тях. И трите лица изглеждаха така щастливи, че Мерсър изпита дори завист за излишъка щастие, който се прахосваше така лесно. Независимо от пулсиращото поле горещина на наркотика съжеляваше, че в интервалите на проблясъци на мозъка му, не е запитал този мъж, какъв е бил някога.

Сега той сам се представи. Само с голямо усилие на волята си държеше очите си отворени. Направи вял жест и отдаде нещо като чест на лейди Дей и Мерсър.

— Суздал, мадам и сър, бивш капитан на крайцер. Там... обявена е тревога. Искам да доложя, че аз... не съм... готов за...

Отново изпадна в небитието.

Лейди Дей меко, но властно го накара отново да повдигне веждите си.

— Командоре, защо звучи тревога? Защо дойдохте при нас?

— Вие, мадам, и джентълменът с ушите, ми се струвате единствените от групата, които още можете да мислите. Помислих, че

вие имате някакви заповеди.

Мерсър се огледа и поиска да види мъжа с ушите. Оказа се, че това бил той. Наистина, лицето му бе покрито с ушички, но не им обръщаше внимание, защото знаеше, че след известно време Б'Дикей ще ги изреже, а дромозето ще го зареди с нещо друго.

Шумът от купола достигна такива висоти, че направо късаше ушите.

Много членове на групата се размърдаха. Някои отвориха очи и като се оглеждаха, забърбориха:

— Това е някакъв шум — и отново се оставиха на блаженството на суперкондамина.

Вратата на купола се отвори.

Навън стремително изскочи Б'Дикей, но БЕЗ СКАФАНДЪРА СИ!

Досега никой не го бе виждал на повърхността на планетата без защитното метално облекло.

Хвърли се към тях, диво се заозърта, докато не видя Лейди Дей и Мерсър, хвана ги и двамата с яките си ръце и се понесе обратно към купола. Там ги метна вътре през двойната врата. Телата им се приземиха с шум на чупещи се кости, което те самите намериха за доста забавно.

Миг по-късно влетя и Б'Дикей.

— Вие сте хора или сте били хора! — изрева той. — Вие трябва да разбирате хората. Аз само им се подчинявам. Но сега отказвам да изпълня заповедта. Погледнете!

На пода лежах четири красиви човешки деца.

Две от тях, най-малките, изглеждаха близначета и бяха на около две години. Освен тях имаше момиченце на пет години и момченца на седем. На всички веждите бяха изрязани, а тънките червени линии минаващи през слепите им очи, показваха начинът по който е махнат мозъка им.

Б'Дикей бе пренебрегнал опасността от страна на дромозето, стоеше до лейди Дей и Мерсър и викаше с всички сили:

— Вие сте истински хора! Аз съм само една крава. Изпълнявам си задълженията. А те не включват ето това. Това са ДЕЦА!

С частичката останала мъдра част на разума си Мерсър усети и болка и разочарование. Трудно му беше да изпита подобни чувства,

защото суперкондаминът подобно на огромна приливна вълна заливаше съзнанието. В резултат на което всичко му се струваше прелестно. Външната част на съзнанието, наситена с наркотик казваше:

— Нима не е прекрасно, че сред нас ще има и деца!

Но неразрушената част на мозъка още съдържаше понятия за чест и морал в онзи вид, който му бяха известни преди идването на Шеол. И тази част на мозъка шепнеше:

— Това е престъпление, което е по-лошо от извършените от нас! Извършила го е Империята!

— Но какво ще направите? — запита лейди Дей. — Какво можем ние да направим?

— Опитвах се да се свържа със спътника. Когато разбраха, какво им казвам, прекъснаха връзката. Нали, в края на краищата, аз не съм човек. Главният лекар ми нареди да си върша работата.

— Това доктор Уомък ли беше? — запита Мерсър.

— Уомък ли? Той умря преди сто години на преклонна възраст.

— Не може да бъде.

— Новият лекар ми нареди. Нямам същите усещания която хората, но съм роден на земята и в жилите ми тече земна кръв. Имам чувства. Макар и прости кравешки чувства. Но ТОВА не мога да допусна.

— И какво направихте?

Б'Дикей вдигна глава и погледна към прозореца. Лицето му бе изпълнено с такава решимост, която дори без въздействието на наркотика ги заставяше да го обичат, него бащата на света, благородният, честният и безкористният.

Той се усмихна.

— Мисля, че мен ще ме убият. Обявих Всегалактическа тревога — всички кораби тук!

Лейди Дей не се надигна от пода, когато произнесе:

— Но това е за случай, че има нашествие отвън! Тревогата е лъжлива!

Жената сви в юмрук волята си и стана:

— Вие ще можете ли да изрежете от мен всичко това, ако наистина дойдат хора? И да ми намерите подходящи дрехи... Имате ли нещо, което да неутрализира действието на суперкондамина?

— Именно това се старая да постигна! — възкликна Б'Дикей. — Няма да приема тук деца.

— Вие ще ме направите свой лидер — каза лейди Дей.

Направо на пода на жилището си Б'Дикей, като запостригва тялото и, започна да и връща привичните човешки форми.

Силен антисептик изпълваше с миризмата си цялото пространство. Мерсър помисли, че нещата са много драматични. После усети как Б'Дикей го разрязва и него на части, като парчетата с грижовността на добър домакин нареди в различни хладилни камери.

Накрая ги замъкна до стената и ги опря на нея.

— Мисля — каза той, — че против суперкондамина няма противодействие. И на кого е нужно?! Но мога да ви направя хипнотизиращи инжекции от аптечката на спасителната ми капсула. Предполагам, че ще издържите така, до завръщането на спътника, независимо, какво може да се случи по време на полета.

Раздаде се пронизителен вой над купола на станцията. Б'Дикей с юмручен удар издъни стъклото, промуши глава през отвора и погледна нагоре.

— Идват! — завика той.

Земята се затресе от бързото кацане на кораба. Вратите се огънаха.

— Защо все пак хората се осмеляват да кацнат на Шеол? — заинтересува се Мерсър.

Но когато люкът на кацналия модул се отвори, от него излязоха не хора, а роботите на Митническата Служба, които са в състояние да понасят недостъпни за живите същества скорости на космическите полети. Един от роботите носеше пагони на инспектор.

— Къде са неканените пришълци?

— Няма... — започна Б'Дикей.

Прекъсна го лейди Дей, която независимо, че бе гола, се изправи, прие осанката на императрица и произнесе ясно:

— Аз съм бившата императрица, лейди Дей. Познахте ли ме?

— Не, мадам — отвърна роботът-инспектор и видът му сякаш бе смутен, ако нещо подобно може да се каже за една машина.

Наркотикът накара Мерсър да помисли, че не би било лошо да имат за компания и робот.

— Аз обявявам, като се възползвам от старинния израз, Извънредно положение. Разбрахте ли? Веднага ме свържете с Повелителите на Съдействието!

— Ние не можем... — обърка се роботът.

— Вие можете да запитате — настоя лейди Дей.

Инспекторът се подчини. Лейди Дей се обърна към Б'Дикей.

— Веднага ни направете инжекциите. После ни поставете навън до вратите. Така дромозето ще излекува бързо раните ни. Върнете ни вътре веднага щом връзката се осъществи. Ако нямате дрехи за нас, то ни дайте поне някакво парче плат.

— Добре — кимна Б'Дикей, като се стараеше да не гледа четирите детски тела и техните празни очи.

Вкраното вещество облада телата на лейди Дей и Мерсър с такъв огън, какъвто преди не бяха изпитвали. Изглежда, беше в състояние да неутрализира действието на суперкондамина. Да не губи напразно време Б'Дикей ги извади навън през отворения прозорец. Дромозето усети пресните рани и започна да припламва по телата им.

Мерсър мълчаливо понасяше болката, като лежеше притиснат до външната стена на купола и плачеше без да спира, както му се стори, почти десет хиляди години. Но реално изминаха няколко часа.

Роботите на Митническата Служба фотографираха местността. Дромозето избухваше като фойерверки по телата им, но това съвсем не оказваше някакво влияние на работата им и на самите тях.

Мерсър дочу от радиоприемникът във вътрешността на купола да се раздава силен глас:

— Хирургическият спътник вика Шеол! Б'Дикей, отговори!

Но човекът-крава не отговаряше. От друг приемник, монтиран от роботите митничари също се раздаваха гласове, но в известна степен приглушени. Мерсър бе уверен, че следящата система също е включена и може би обитателите на другите светове за първи път разглеждат сега Шеол.

От вратата излезе Б'Дикей, като носеше навигационните карти от спасителната капсула. Разгъна ги и с тях закри телата на Мерсър и лейди Дей.

Лейди Дей с няколко уверени движения поправи нетрадиционната си рокля и неочаквано започна да изглежда като много важна персона.

Те се върнаха в купола.

Б' Дикей зашепна обхванат от ужас:

— Връзката със Съдействието е осъществена и сега вие ще говорите с един от Повелителите на Съдействието.

На Мерсър не му остана нищо друго, освен да се настани в ъгъла и да наблюдава. Лейди Дей стоеше в средата на стаята и едва сдържаше нервите си.

Помещението се изпълни със слаба димка без цвят и мирис.

Мъглата се сгъсти. Скоро се включи основното средство за комуникация.

Във въздуха се появи някаква човешка фигура.

След миг пред лейди Дей ясно се очерта снагата на жена в старинна униформа.

— Това е Шеол. Вие сте лейди Дей. Повикали сте ме.

Лейди Дей посочи лежащите на пода детски тела.

— Това не трябва да стане — каза тя. — Шеол е място за наказание, както гласи договорът между Съдействието и Империята. Но в същият този договор нищо не се казва за наказание на ДЕЦА!

Жената на екрана започна внимателно да разглежда детските телца.

— Това е безумие! — и с обвиняващ поглед очите и се спряха на лейди Дей. — Вие на императорска служба ли сте?

— Аз бях императрица, госпожо — усмихна се лейди Дей.

— И сте допуснали подобно нещо?

— Какво?! — на свой ред извиси глас лейди Дей. — Към това нямам никакво отношение! — очите и се опулиха. — Та аз самата съм затворничка! Нима не го разбрахте?

Изображението на жената помътня.

— Не... Това не знаех...

— Аз — продължи лейди Дей — съм опитно животно. Погледнете там, на трупата сред равнината. От нея дойдох преди няколко часа.

— Настройте по-добре изображението — обърна се жената-мираж към Б' Дикей. — Искам да разгледам тази група в близък план.

Тялото и се изправи, изтъни и изпари направо през стената като ярка дъга, която след миг се оказа в самия център на групата.

Лейди Дей и Мерсър я наблюдаваха. Те дори забелязаха, че холограмата загуби контраста и формата на очертанията си.

Жената-образ махна с ръка и Б'Дикей побърза да изпълни заповедта и. След миг тя се оказа в купола.

— Моля за извинение — произнесе тя. — Аз съм лейди Джоана Найд, една от Повелителките на Съдействието.

Мерсър се поклони, загуби равновесие и падна на пода. Лейди Дей даже не се обърна от предизвикания шум и отвърна на представителката на Съдействието с наистина царствен жест.

Двете жени се заоглеждаха внимателно една друга.

— Веднага извършете разследване — продължи лейди Дей. — И щом го завършите, моля ви, възнаградете ни със смърт!

— Известно ли ви е нещо за наркотика суперкондамин?

— За бога, не казвайте нищо за това! — замоли Б'Дикей. — Не го наричайте с това име пред микрофона. Това е тайна на Съдействието.

— Съдействието, това съм аз! — гордо заяви лейди Джоана. — Боли ли ви? Не съм и мислима, че някой от вас е още жив. Знаех, че на вашата забранена планета има нещо като хирургична банка за органи, но си мислех, че я обслужват роботи, а новите органи се изпращат горе с ракети. С вас има ли още някой човек? Кой се занимава със стопанството? Кой е посмял така да постъпи с децата?

Б'Дикей излезе напред и застана пред образа на жената. Без да се поклони, той каза:

— За всичко тук отговарям аз!

— Но вие не сте човек! — възкликна лейди Джоана. — Вие сте крава!

— Бик, с ваше позволение, госпожо — в гласът на Б'Дикей се усетиха стоманени нотки. — Семейството ми се намира на земята в замразено състояние и аз с хилядолетната си служба заработвам и тяхната, и моята свобода. Що се отнася за останалото, то работата си върша сам, макар от време навреме да ми се налага да изрязвам от тялото си някои излишни части. Изхвърлям ги. На вас сигурно са известни секретните правила относно тази планета?

Лейди Джоана поговори с някой извън кадъра зад себе си. После отново погледна Б'Дикей и заповяда:

— По-малко приказвайте за наркотика. И по-подробно ми разкажете за работата.

— При нас сега се намират — започна с официален глас Б'Дикей — хиляда триста двадесет и един души, на които може да се разчита като източник на органи, когато дромозето ги зарежда. А на още стотина, включително и капитан Алварец, така са обладани от планетата, че е безполезно да се извършват операции над тях по отделяне на разни органи. Империята е посочила тази планета като място за най-тежкото наказание. Но Съдействието е дало тайно нареждане за употребата на „препарата“ — на това място човекът-крава натърти по особен начин и даде да се разбере, че се отнася за суперкондамина, — който смекчава наказанието. Империята доставя тук затворниците си. А Съдействието разпространява по Галактиката органите за присаждане.

Лейди Джоана вдигна дясната си ръка в знак на скръб и тишина. Тя огледа стаята. Очите и отново се спряха на лейди Дей.

Може би се досети, че докато двата наркотика — суперкондамина и другия от аптечката на спасителната капсула — се борят вътре в кръвоносната и система, на бившата императрица е трудно да стои права.

— Вие може да сте спокойни. За вас ще направим всичко възможно. С Империята е вече свършено. Генералният договор, съгласно който Съдействието преди хиляда години е направило на Империята отстъпки, отдавна е анулиран. Ние нищо не знаехме за вашето съществуване. С течение на времето бихме ви открили, но много съжалявам, че това не е станало още веднага след падането на Империята. Има ли нещо, което бихме могли да сторим за вас още сега?

Лейди Джоана обходи стаята с поглед и когато той падна на Б'Дикей, той падна на коленете си и вдигна огромните си ръце в знак на молба.

— Какво искаш? — запита тя.

— Ето тези... — той посочи осакатените деца. — Заповядайте да прекратят това. Веднага! — викаше той и жената се подчини на тази заповед. — И госпожо... — но се запъна от смущение.

— Какво? Продължавайте.

— Госпожо, не съм способен да убивам. Това противоречи на естеството ми. Да работя, да помагам, да, но да убивам... Какво да правя с тях? — и отново посочи четирите неподвижни детски фигурки, лежащи неподвижно на пода.

— Пазете ги — каза лейди Джоана. — Просто ги пазете!

— Не мога — отказа той. — Нямам никаква възможност да им запазя живота тук, вътре в купола. Няма храна, с която да ги храня. След няколко часа те ще умрат. А на правителствата им трябва много-много време да се захванат за нещо.

— Вие можете ли да им дадете препаратата?

— Не, това ще ги убие, ако им дам веществото, преди дромозето да усилви всичките им жизнени процеси.

Звънтящият смях на лейди Джоана Найд се разнесе из стаята, но заедно с това приличаше на плач:

— Глупаци... бедните ми глупаци! И най-глупавата съм аз! Ако суперкондаминът се явява наркотик след въздействието на дромозето, то защо трябва да правят тайна от него?

Б'Дикей скочи обидено. Намръщи се, но не можеше да подбере правилно думите, с които би се защитил.

Лейди Дей, бившата императрица на падналата Империя се обърна към другата лейди церемониално и настойчиво.

— Необходимо е да бъдат изнесени навън и дромозето да се внедри в телата им. Ще ги боли, но Б'Дикей ще им даде наркотика. Трябва да го направи в мига, когато това ще бъде безвредно за тях... Моля ви, лейди...

Мерсър едва успя да я хване, преди тя да падне.

— Достатъчно сте изпатили — каза лейди Джоана. — Един щурмовик с тежковъоръжен десант се приближава до вашия спътник. Медицинския персонал ще бъде арестуван и разследването с цел да се разкрият детайлите на това престъпление ще бъде извършено най-прецизно.

— Вие ще накажете ли виновния лекар? — осмели се да се намеси в разговора Мерсър.

— И вие още можете да говорите за наказание? — възкликна жената. — Вие!

— Това е справедливо. Аз бях наказан, защото съм извършил зло. Защо да не бъде наказан човек, който е извършил престъпление?

— Да наказваш... да наказваш! Не, ние ще излекуваме лекаря. И вас ще излекуваме, ако успеем.

Мерсър заплака. Той си мислеше за океаните блаженство, които му донесе суперкондамина и забрави за ужасните болки и уродства на Шеол. Нима повече няма да получава желаното боцване? Не си представяше живота без Шеол. И нима до него няма да се намира нежния и така благороден Б'Дикей с неговите скалпели? Той вдигна измокреното си от сълзи лице и се обърна към лейди Джоана.

— Лейди, ние сме си загубили ума на тази планета. Не мисля, че някога ще пожелаем да я напуснем.

Тя бе обхваната от силно състрадание към този мъченик и се обърна да не го гледа. Следващите и думи се отнасяха за Б'Дикей.

— Вие сте мъдър и добър, макар и да не сте човешко същество. Дайте им такова количество наркотик, което могат да понесат. Съдействието ще реши, какво да прави с тях. Ще заповядам на войниците-роботи да изследват вашата планета. Роботите в безопасност ли са, човеко-крава?

На Б'Дикей не хареса името с което се обърнаха към него, но не се обиди.

— На роботите нищо няма да им се случи, госпожо, но дромозето ще бъде възбудено до крайност, ако не може да ги измъчва и лекува. Пращайте ги, колкото се може по-малко. Ние не знаем, как живеят и умират тези същества.

— Колкото се може по-малко... — прошепна лейди Джоана.

Жената вдигна ръка и даде някакъв знак на един техник далеч от нея. Вдигна се същият онзи безцветен дим и изображението изчезна. Раздаде се пронизителен глас:

— Аз ще ремонтирам прозореца ви.

Това бе един от роботите на Митническата Служба. Б'Дикей благодари и помогна на Мерсър и лейди Дей да излязат през вратата. Когато се оказаха навън веднага започнаха ухапванията на дромозето. Но те не обръщаха никакво внимание на това.

После се появи самият Б'Дикей и изнесе на силните си но нежни ръце четирите деца. Сложи телцата без воля на земята близо до купола и започна да наблюдава, как те се загърчиха под натиска на дромозето. Мерсър и лейди Дей видяха, че пъстрите му телешки очи се наляха с кръв, а по бузите му потекоха сълзи.

Часове или столетия минаха?

Кой можеше да им го каже? Групата се върна към предишния си начин на живот. Само интервалите между убожданията станаха много по-кратки. Суздал, бившия някога капитан, се отказа от наркотика, когато научи новините. Едва състоянието му се подобри и той започна непрекъснато да върви по петите на роботите от Митническата Служба, докато те фотографираха, взимаха проби от почвата и брояха телата на затворниците.

Особено ги интересува планината, в която се бе превърнал капитан Алварец и заспориха на висок глас, явява ли се още форма на органичен живот или вече не е? Този масив реагираше, сякаш, на суперкондамина, но те не откриха нито кръв, нито биене на сърце. Влагата, която се привеждаше в движение от дромозето, изглежда, бе заменила, това, което някога бяха жизнените процеси в човешкото тяло.

5

В едно ранно утро небето над планетата се разтвори.

На повърхността кацаха кораб след кораб. От тях излизаха хора в защитни дрехи. Дромозето не обръщаше внимание на новопристигналите. Мерсър, който продължаваше да се намира на върха на блаженството, с огромен труд разбра, че корабите са наблъскани с най-различни телекомуникационни апаратури: „хората“ бяха или роботи, или изображения на хора, намиращи се далеч то тук, в други светове.

Роботите бързо събраха групата на едно място. Като тикаха разни колички те превозваха стотиците лишени от разум тела към корабите.

Мерсър долови познат глас. Това бе лейди Джоана Найд.

— Издигнете ме по-високо — заповяда тя.

Изображението и започна да расте и като стигна четвъртината на капитан Алварец спря. Гласът на жената стана по-звучен.

— Събудете ги всички — нареди тя.

Роботите заприпкаха сред затворниците и ги запръскаха с някаква течност, която миришеше отворително на мърша. Мерсър усети разумът му да се прочиства. Суперкондамин все още управляваше нервната му система и кръвообращението, но мозъкът му бе свободен от наркотика.

— Нося ви — звучеше гласът на гигантската лейди Джоана изпълнен със съчувствие — решението на Съдействието относно планетата Шеол:

„Точка първа — Доставка на органи и части за човешките тела ще продължава. Дромозето няма да бъде унищожено. На повърхността на планетата ще се оставят различни части на тела с цел да служат за израстване, като получения материал ще се събира от роботи. Тук повече няма да живеят нито хора, нито хомункулуси.

Точка втора — Съществуването от нечовешки род Б'Дикей, бик по произход, ще бъде веднага след завръщането си в къщи, на Земята,

богато възнаграден. Ще му бъде изплатена двойно по-голяма сума, от обещаната за хилядогодишната служба...“

Гласът на Б'Дикей, макар и неусилван с механични средства, бе почти така гръмогласен, както и нейния. Той изрази високо недоволството си:

— Лейди, лейди!

Тя го изгледа отвисоко и произнесе няколко думи извън предвидените:

— Какво желаете?

— Позволете ми да си завърша работата — завика той така, че всички да го чуват. — Позволете ми да края да се грижа за тези хора.

Опитните, на които разсъдъка още пламтеше, внимателно го слушаха.

А тези, на които липсваше и намек за разум, се опитаха отново да се заровят в пясъка на Шеол, като заработиха буйно с могъщите си нокти. Но щом някой изчезваше под земята, веднага роботите се разтичваха и го измъкваха навън.

„Точка трета — Всички лица, чийто разум не се поддава на излекуване, ще бъдат подложени на обезглавяване. Телата им ще останат на планетата. Главите им ще бъдат отнесени и умъртвени по най-хуманния начин, най-вероятно с помощта на свръхдоза суперкондамин.“

— Последното силно разтърсване — измърмори капитан Суздал, който се намираше до Мерсър. — Това е напълно справедливо.

„Точка четвърта — Откри се, че децата се явяват последните наследници на трона на Империята. Един прекалено ревностен чиновник ги е изпратил тук, с цел да се предотврати възможна реставрация на едноличната власт, когато те израснат. Лекарят се е подчинил на заповедите и дори не се е опитал да ги оспори. И чиновника, и лекаря ще бъдат подложени на лекуване, като спомените им за този случай ще бъдат изтрити, така че да не се срамуват от извършеното и...“

— Това не е справедливо! — възкликна получовекът. — Следва да ги накажат, както са наказали и нас!

Лейди Джоана наведе погледа си към него:

— С наказанията е свършено. Ние ще ви дадем всичко, което пожелаете, но не ни молете, да причиним страдания на други.

Позволете ми да продължа...

„Точка пета — Понеже никой от вас не изяви желание да живее така, както е живял преди изгнанието на Шеол, то ние ще ви прехвърлим на друга планета. Намира се близо и напомня тази, но е много по-красива. На нея няма дромозе...“

При тези думи тълпата бе обхваната от вълнение. Затворниците викаха, плачеха, ругаеха и се молеха. Всички искаха да получат инжекция и ако да я получат, трябваше да останат на Шеол, то те без да се замислят, щяха да останат.

„Точка шеста — На новата планета няма да получавате суперкондамин, защото при отсъствието на дромозе наркотикът ще ви убие, но там ще има калпаци. Нали ги помните от спътника на Шеол? Ние ще се опитаме да ви излекуваме и отново да ви направим нормални хора.

Но ако се откажете, ние няма да ви принуждаваме. Полето на насладата на калпаците е много мощно. И при съответната медицинска помощ вие ще успеете още дълги години да живеете.“

Сред затворниците се възцари тишина. Всеки се опитваше да сравни електрическите калпаци, които възбуждаха центрове на наслада в кората на главния мозък с наркотика, който отваряше клапите за екстатическите нервни полета.

— Имате ли някакви въпроси? — запита лейди Джоана.

— Кога ще ни дадат калпаците? — разнесоха се едновременно няколко гласа.

За това кратко време те бяха станали вече толкова хора, че се шегуваха сами над собственото си нетърпение.

— Скоро — ободри ги тя и веднага допълни. — Много скоро.

— Много скоро — като ехо се отзова Б' Дикей.

— Имам въпрос — възкликна лейди Дей.

— Кажете, уважаема госпожо — произнесе лейди Джоана, като прояви нужната учтивост към бившата императрица.

— Ще ни бъде ли разрешено да влизаме в брак?

На лицето на лейди Джоана се изписа удивление.

— Не зная — усмихна се тя. — Но не виждам причини, по които да не може...

— Взимам за мъж този човек, на име Мерсър — каза лейди Дей.

— Когато отравянето с наркотика бе най-силно и мъченията най-

страшни, той бе единственият, който се опитваше да мисли. Мога ли да се омъжа за него?

Мерсър си помисли, че всичко това е така нелепо, защото и така беше безкрайно щастлив, но не каза нищо. Лейди Джоана го изгледа внимателно и кимна одобрително. После вдигна ръка, благослови ги и се сбогува със всички.

Роботите започнаха да събират розовите тела в две групи. Едната поемаше път към нов свят, където им предстоеше нов живот и нови проблеми. Другата, независимо, че много от членовете и се опитваха да се заровят в калта, бе събрана за последната почит, която човечеството можеше да им даде.

Б'Дикей изостави всички и забърза с незаменимата си бутилка през рамо към човека-планина капитан Алварец, с едничкото желание да го удостои с поредната му грамадна порция блаженство.

<!--Как умират на Марс, Лари НИВЪН-->

ДЖОРДЖ СМИТ

ИМИДЖКОН

Дъндър с удоволствие се отпусна в огромното кресло, усети допира на топлата коприна с която бе покрито и се протегна сладострастно. Разсеяният му поглед заброди по високия таван на двореца, после се прехвърли на разкошната блондинка, която стоеше на колене до него и внимателно нанасяше последните краски върху грижовно оформените нокти. А съблазнителната брюнетка с чувствените си бедра и ярките устни се бе навела над главата му и с лека усмивка пускаше в устата му грозде, зрънце по зрънце.

Той разглеждаше блондинката през премрежените си очи, наричаха я Сесил и с удоволствие си спомни развлеченията, които му бе предоставила вечерта. Прелестно... и възхитително. Но сега, сутринта, усещаше раздразнение от присъствието ѝ, както вчера след брюнетката, както позавчера след червенкосите близначки, както...

Прозя се и то не много възпитано в присъствието на дами. Но защо те така дяволски го обожават и никога не пропускат случая да го поласкаят? Усмихна се криво: тях можеше да обърка с фантазията на въображението или по-правилно бе да каже, че Имиджкона е най-великото изобретение на човечеството. Мисълта му се стори така забавна, че той едва не се разсмя на глас.

— Кажете, не е ли истина, че той изглежда така чудесно? — с гордост възкликна Сесил и се дръпна да се възхити на собствената си работа. — Педикюрът ви е готов, мистър Дъндър.

Мъжът погледна десетте проблясващи петна, които предизвикваха такъв възторг в блондинката и лицето му се изкриви в остра гримаса. Ама че глупост приказва! Раздразнението се усили, когато Сесил прегърна десния му крак и започна да обсипва пръстите с горещи целувки.

— О, Дъндър — застена тя. — Така те обичам!

Желанието бе така силно, че той с труд се сдържа да не я изрита по изящния кръгъл задник и то със същия крак, върху който тя

изливаше нежността си. Справи се с изкушението, защото даже в подобни мигове, когато животът му с жените започваше да изглежда нереален, той се стараеше да бъде добър. Макар и преклонението и обожанието да се превръщаха в досада до смърт, опитваше се да си остане добър. Затова вместо да я изрита и да се успокои, той се прозя и ефектът бе къде по-силен. Сините очи на девойката се разшириха от страх, а брюнетката се откъсна от гроздето и устните ѝ се разтрепераха.

— Ти... се каниш да ни напуснеш? — прошепна Сесил.

Той още веднъж се прозя и разсеяно я потупа по главата.

— Съвсем за малко, скъпа.

— О, Дъндър! — жално простена брюнетката. — Ти си ни разлюбил!

— Не, как само си го помислихте...

— Моля те, Дъндър, не отивай — Сесил се вцепи в крака му. — За теб сме готови на всичко! Ти си нашето щастие! Ти...

— Знам — отрязва ги той и се изправи. — Вие и двете сте прекалено мили. Но в такива мигове на живота, аз усещам привличане към...

— Остани, моля те — и брюнетката падна в краката му. — Ще направим вечеря с шампанско... Ще изпълняваме всяко твое ново желание. Какво ще кажеш, да поканим нови момичета? Аз ще танцувам...

— Съжалявам, Дафни — отвърна той, като си спомни все пак името ѝ. — Но всички момичета започват вече да ми се струват някак си неестествени, нереални... А когато подобно чувство се появява, аз трябва да си тръгвам...

— Но... Сесил се разплака така силно, че с труд извличаше думи от себе си. — Когато си тръгваш, когато ни напускаш, с нас става така... сякаш ни изключват от живота...

Тези думи до известна степен опечалиха Дъндър, защото те в определена степен съответствуваха на истината. Но прави или не, той не можеше нищо да направи. Нещо неумолимо го привличаше в друг свят.

За последен път огледа изумителния разкош на Своя Дворец, красотата на Своите Жени, на лъчите на топлото Слънце и потегли на път.

* * *

Първото нещо, което му направи впечатление, след като излезе от Имиджкона, бе воят на вятъра. И веднага усети вледеняващ студ. После до ушите му се донесе раздразнен женски глас.

— Аха! Скапан глупако, как реши да се появиш, а? — пронизително се изви гласът на Нона. — Избрал си най-подходящото време, недоносче такова. И ще ти се наложи да порботиш малко!

О, боже! Отново е в Нестранд, ледения ад на края на Вселената. Той така често си мислеше, че никога не би желал да попадне пак в този колониален свят... Но, виж ти отново е тук и отново с Нона.

— Прекалено дълго се размотава — заяви високата и костелива жена с разпуснати черни коси и тънички устни на широкото плоско лице. Кривите и пожълтели зъби едва ли я украсяваха много.

Господи! — колко е уродлива! — помисли си той. В сравнение с нея Сесил и Дафни изглеждаха като богини.

— Добре, че се появи най-после. В полето скитат ледени вълци. Нужен ни е торф. Трябва с нещо да поддържаме огъня, освен това...

Дъндър я слушаше и чакаше да свърши изреждането на дългия списък неотложни работи. Защо тя не натовари поне с част от тях безбройните си приятели, които се мотаят из селищата на големите рудници? Той знаеше, че любовниците ѝ не пропускаха възможността да се възползват от отсъствието му. Нона не само е грозна, но и вероломна в съзвучие с уродливостта си. А на такава планета, където на една жена се падат двадесет мъже и тя си има своите шансове...

— ...и да поправиш покрива на обора — завърши тя потока от думи.

Той не изрече нищо. Тогава Нона се примъкна към него и се загледа в лицето му.

— Ти чу ли какво ти казах? Това трябва да се направи!

— Да, чух — кимна той.

— Тогава не стой като пълен идиот. Сядай да закусиш и после излитай навън и се захващай на работа!

Тя стовари на масата дебело парче свинска сланина и чиния с овесена каша, от която се вдигаше пара. Миризмата бе отвратителна и Дъндър, докато сърбаше и гълташе, се стараяше да не диша през носа

си. После навлече студозащитния костюм, завърши обличането с кожената наметка и се отпрати към двора.

— Чакай, глупако! — изкряска Нона и извлече от купчината стари вещи маската за лице. — Ти какво, искаш да ти измръзне носали?

Той бързо я намести на лицето си, така Нона не забеляза сърдитата и неприязнена гримаса, отвори вратата и прекрачи прага. Вятърът блъсна в лицето му вихрушка боцкащи ледени иглички, доста от които се завряха под маската. Това е то — Нустранд! Боже мой, защо именно тук?

Като разглеждаше до болка познатия му унил пейзаж, той с тъга се сети за топлината на току що напуснатата къща. Спомни си за черния сандък, който се намираше в един от ъглите на схлупеното жилище. Имиджкона! Достатъчно е да направи няколко крачки и... Не, той още не е готов да се върне. Трябва да изпълни толкова много поръчения.

Той метна на рамо брадвата и тръгна през купчините замръзнал боклук към древното торфено блато, от което жителите на селището добиваха гориво за скромните си и несъвършени печки.

През целия ден, от зори до мрак, който му се стори продължителен, той сечеше замръзалия торф и го трупаше на купчини. Вятърът се усили. Жестокият студ превръщаше всяко вдишване в невъобразима болка. За миг се мярна слънцето, слабо и бледо, но жълто, то надвисна точно над главата му. Дъндър започна да събира голяма връзка почти вкаменени съчки, тежки като напълнени с олово. Метна я на гръб и се запъти към къщата си.

Нона мълчаливо трясна чиния със супа и метна до нея парче черен и мухлясал хляб. И това ако е обяд! Но той мълчаливо загреба с лъжицата мътната помия и като свърши с нея, отиде в задния двор, където се захвана да копае поредната хигиенична яма. В сравнение със сутрешната работа, това напомняше за приятна почивка. Изглежда земята на това място бе замръзнала още в онези далечни години, когато Нестранд бе започнала първата си обиколка край слънцето-скъперник.

Когато тъмнината стана достатъчно силна и непрогледна, Дъндър прекрати работата. Тялото мъчително измъчваше мозъка с

болка. Като се поклащаше той се отправи към къщата. Едничката му мисъл бе: да спи!

Неистов вой изтръгна грубо мозъка от неспокойната забрава и му се стори, като идващ направо от дълбините на ада.

— Какво... каво е това? — запита той с немощен глас.

— Кретен такъв, това са ледените вълци! — с ужас отвърна Нона. — Те са в двора при обора. Веднага вълн! Изгони ги!

Дъндър се изправи и краката му се разтрепераха немощно, придърпа дрехите си и с труд ги навлече. А когато се протегна за лазерния пистолет, поредния пристъп на вой раздра ноцта и в синхрон с него записка и Нона:

— Бързай! Тези гадни твари ще разкъсат добичетата на парчета!

Той се спря на вратата, стискайки в едната си ръка пистолет, а в другата силен фенер. Видя ги: шестокраките грамадни зверове представляваха истинско въплъщение на ужаса. Един от тях се бе изправил на задните си четири крака и яростно блъскаше с издадените зъби портата на обора. Вътре кравите жално блееха от страх.

Той с труд тръгна през снежните преспи към обора. Един от хищниците го усети и пламтящите и налети с ярост кървави очи се насочиха заплашително към идващият човек. За миг звярът замря край изпотрошената греда, после стремително се обърна и със скокове се нахвърли на него.

Нападението бе неочаквано. Дъндър не успя да се прицели, нямаше време да вдигне оръжието си и стреля направо от бедрото си. Лъчът на лазера си впи в лопатката на звяра. Изстрелът явно не бе сполучлив. Огромното тяло направи последния си скок. Човекът успя по някакъв начин да се мръдне настрани и да прати право в главата на прелитащото тяло поредния заряд. Чудовището се строполи на снега и издъхна, като се мяташе и обилно оросяваше бялата повърхност с ярка свежа кръв.

Но смъртта едва не настигна и Дъндър, който забрави, че съществува и второ чудовище. Удар в гърба го запрата на замръзналата земя. Огромното тяло надвисна над него и той завика от страх и болка, когато ноктите на хищника изтръгнаха порядъчно парче плът от бедрото му, а ужасните челюсти защракаха право пред гърлото му.

Той изпусна фенера, но пистолета остана в ръката му. Натисна спусъка и лъч с максимална мощност пререза ледената лапа на вълка.

Звярът с рев се повали настрана и Дъндър се усети свободен. Със следващият изстрел той довърши нападателя. И мъглата на безсъзнанието започна да го омайва...

Дойде на себе си в Къщата. Лежеше на масата. Нона и някакъв непознат човек разговаряха наведени над него.

— Е, този път добре си изпати — заяви Нона, като видя, че отваря очи.

— Кракът трябва да се ампутира — натърти на последната дума непознатият.

— Вие лекар ли сте? — изхлипа Дъндър.

— Единственият в тази посока от Алфа Центавър до тук — потвърди човекът.

— Боли-и... дайте ми нещо...

— Мога да ти направя една инжекция морфин. Останала ми е още една ампула. На Земята... бихме ти спасили крака, но сега... тук... — той разпери безпомощно ръце.

Дъндър усети по разкъсания крак, да се разлива яростният пламък на болката. Лицето му се изкриви от неволна гримаса и тогава... забеляза гадната насмешка, която се появи на тънките устни на Нона.

— Когато започнем да те режем, с или без морфин, болката ще бъде адска, нали докторе?

— О, имам малко уиски в колата — измърмори мъжът. — Ще отида да го донеса.

Той излезе, а Нона се наведе над него и погледна право в очите му.

— Ще те боли истински, скъпото ми зайче. Така силно, както мен ме болеше, когато си заминаваше с онзи проклет и черен сандък и ме оставяше сам самичка.

— Не, Нона, не! Аз не исках да ти причинявам болка! Ти не можеш... — той едва не се издаде, когато щеше да каже, че тя не може да усеща болки.

— Но сега, с един крак, ти няма да изчезваш повече в този сандък — заяви тя изпълнена със сигурност и вяра. — Ти оставаш при мен. И ще бъдеш мил и нежен!

— Нона-а! Ти нищо не разбираш и никога няма да разбереш! — той искаше да ѝ се примоли, но влезе докторът, като в ръката си

държеше в ръцете литър уиски и черно куфарче.

— Ето, гълтай бързо — каза той и поднесе гърлото на бутилката към устните на Дъндър.

Алкохолът запали гърлото и замъгли главата, но това почти не помогна в премахването на болката.

Докторът започна да реже и да трие с триона. Дъндър викаше така силно, че от пронизителните вопли черепът му, едва не се пръскаше. Защо ремъците, които го държаха за масата, не се късат от виковете и дърпанятията? Защо проклятията му не изпепеляват двамата мъчители, които се навеждаха над него?

— Е, изглежда, свършихме — чу той думите на докторът, когато болката за пореден път го извлече от мъглата на безсъзнанието. — Ние трябва да изгорим раната на отрязаното място, иначе ще му изтече кръвта. Нямам нищо подходящо под ръка, но май този ръжен ще свърши добра работа. Ела тук и ми помогни да го нагрея.

Дъндър веднага се свести. И хвана погледа хвърлен му от Нона. А тя под ъгъл погледна черния съндък на Имиджкона и сякаш каза на глас: „Сега ти принадлежиш само на мен, само на мен... и няма да ти позволя да си отидеш...“

Но тя не може! Нима е способна?... През новата пелена на безсъзнание, която го обхвана от болката, алкохола и морфия, той се опита да отговори на своя въпрос: нима тя ще се опита да го излекува така? Но не знаеше отговора.

И докато те нажежаваха ръжена и чакаха да стане червен, че да изгорят окървавения остатък на крака, приличащият на ковчег силует на Имиджкона изпълни разума му.

Ако не беше болката, която го караше да губи ум и разум, той едва ли би намерил сили в себе си, да се изтърколи от масата и да запълзи към сандъка. Червена кървава следа се проточи зад него. Черната кутия! В размътеното съзнание биеше една мисъл: там, в кутията, е избавлението от болката, спасението, безопасността.

Той се добра и никой не го забеляза. Като извърши свръхчовешки подвиг, той се надигна нагоре и докосна с пръст копчето на сенсорната ключалка — единственото устройство във всяка вселена, което бе способно да отключи Имиджкона.

Апаратурата го идентифицира. Капакът се отвори и той рухна вътре. По-скоро бе мъртъв, отколкото жив. Имиджкона безшумно се

затвори.

После се появи ярък, слънчев свят от небитието и младите прекрасни лица се наведоха над него.

— Дъндър, мили! — извика Сесил и го прегърна с нежните си топли ръце.

— Сърчице мое — зашепна Дафни, — ти се върна!

— Ние сме щастливи, да те видим отново! — замърка червенокосата Тери.

— Очаровани сме! — като ехо се обади близначката й.

— И аз много, много се радвам! — уверяваше ги Дъндър и внимателно оглеждаше крака си... своя забележителен и як, съвсем здрав крак. — Слава Богу! Слава богу! Върнах се!

Имиджкона си свърши добре работата. Нормално действуваше! Изтръгна го от въображаемия свят и го върна в истинския — чудесен свят!

Дъндър седна и хвърли възторжен поглед на Своя Изумителен, топъл свят... свят на Земята от Двеста Двадесет и Третия Век. Изминали бяха стотици години след Голямата Чума — онова бедствие, което поразяваше само мъжките гени. Числото на особите от силния пол се намали до няколко хиляди и сега всеки от тях стана център на безкрайно предан и грижлив харем.

Доста мъже се оказаха неспособни да понесат подобно напрежение. Дългите години на обожание, удовлетворяването на всяко желание, възможността да имат която си жена пожелаят, бе така уморително!

И тогава се появи Имиджкона. Изобретение, което позволяваше на всеки човек да превърне въображаемия свят в реален. Някои мъже го използваха, да създадат още по-екзотични и чудесни светове, отколкото този в който така добре живееха. Но изобилието на прекрасното само по себе си пораждаше чувство на още повече неудовлетвореност.

Дъндър се оказа по-мъдър. И с помощта на машината си създаде съвсем различен свят, свят на студа и ужаса — Нестранд. Той познаваше най-великата истина на живота.

Какво хубаво може да ти предложи рая, ако чудесата няма с какво да се сравняват? Как може де се цени небесното блаженство, ако от време на време не се вкусват от ужасите на ада?

<!--Съживиха го, Дени ПЛЕКТЧА-->

<!--Енциклопедия на световната фантастика, част VIII (ВАЙС-
ВЕРКОР)-->

Издание:

Смърт на Марс (агресивна фантастика)

Изд. Неохрон, Пловдив и Изд. Хермес, Пловдив, 1993

SF Трилър №16

Редактор, съставители: Иво Христов, Николай Странски

Превод: [не е указан; най-вероятно са съставителите]

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.